C:\Users\Plazma\Desktop\307\Koubsky_Petr-Bod_nula.PDB

PDB Name: Koubsky_Petr-Bod_nula
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.6.2003
Modification Date: 7.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Petr Koubský

Bod nula
První část: Praha

Nemůžete vyhrát; můžete nanejvýš dosáhnout nerozhodného výsledku.
-- 1. věta termodynamiky

Martin zaparkoval otlučeného favorita přímo pod mamutím billboardem Škody Plzeň. Orientační bod: měl rád orientační body i tam, kde je nepotřeboval. Zastrčil ruce do kapes a vydal se k prosklené budově ruzyňského terminálu. Měl dost času, jako vždycky. Na všechny schůzky chodil včas a byl proto zvyklý čekat.
Na tabuli příletů si ověřil, že linka Lufthansy z Frankfurtu nemá zpoždění a že dosedne v 15:50. Prima. Zašátral v kapse ze zvyku po cigaretách, aby si vzápětí uvědomil, že už před měsícem přestal kouřit. Koupil si tedy alespoň u stánku kávu ve voskovaném kelímku a ke kávě noviny, které si ráno nestihl přečíst.
Přejel očima titulky. Předseda vlády mezi odboráři. Zrušení vízové povinnosti pro země Evropské unie se ani letos nepředpokládá. Agresivní americký útok na tři cíle v severním Pákistánu. Nic nového. Žádné zprávy, špatné zprávy; otočil noviny na poslední stránku. Debakl Vsetína v Havlíčkově Brodě. Hokejová liga vypadala jako pevný bod ve vesmíru, jako něco, čemu se dá uvěřit a na co se lze spolehnout. Přečetl referáty o utkáních, nahlédl ještě na stránku komentářů, ale pak mávl rukou a zmuchlané noviny zahodil do koše. Zhluboka se napil hořké kávy a zavřel oči.
Napadlo ho, že to, do čeho se teď pouští, dělá poprvé v životě - a musel se tomu usmát. V sedmatřiceti letech už takových poprvé moc neočekával. Kdypak začneme místo toho odpočítávat naposled, kamaráde, řekl si v duchu.
Slečna z informací přiškrceným sexy hlasem ohlásila přílet, Martin se zvedl a zaujal strategické postavení mezi desítkami jiných čekajících. Věděl, že bude trvat ještě dlouho, než cestující projdou chodbami, než je zkontrolují podezíraví celníci a vždy zamračení policisté, věděl, že může nastat problém s pasem, se ztraceným zavazadlem, s čímkoli. Celý život vždy myslel pokud možno na nejhorší.
V poslední době mu to začalo docela vycházet.
Největší starost mu dělalo, zda ji vůbec pozná. Neměli dohodnuté žádné poznávací znamení, její fotografii viděl jen na chviličku - a dobře věděl, jaké neuvěřitelné věci dovedou ženy udělat pomocí účesu, šminek a oblečení. Když automatické dveře začaly po malých dávkách vypouštět cestující, nasadil vylučovací metodu: tahle to být nemůže, tahle taky ne, na támhletu už čekají, tahle je moc stará, ta moc mladá...
"Ahoj, miláčku," uslyšel veselý hlas a už ji měl kolem krku, mentolový svěží dech ve tváři a záplavu světlých vlasů všude kolem. Rychle se vzpamatoval a políbil ji na nastavené rty.
"Vítám tě. Měla jsi dobrou cestu?" Sebral kufr a snažil se tvářit tak, jak by odpovídalo situaci; radostně.
"Jsem moc ráda, že už jsem tady," zasmála se. "Máte tu hroznou zimu!"
Počasí, to je ono. Držme se počasí, než dojdeme k autu. "To víš, je konec října. Léto letos ani nebylo," říkal mechanicky a manévroval ji i kufr ven, mezi babičkami objímajícími dlouho neviděná vnoučata, zavalitými sebevědomými obchodníky vracejícími se ze služebních cest, taxikáři, veksláky - a bezpochyby také kolem nezbytných několika tajných.
Zamířil k billboardu Škody Plzeň, našel auto, odemkl, přidržel dívce dveře, uložil zavazadla, nasedl a nastartoval.
To bychom měli.
"To bychom měli," řekla. "Mimochodem, čistě jen pro pořádek, můžete se identifikovat?"
"Jistě," řekl a vytáhl z kapsy kalkulačku. Nastavila mu prstýnek s nenápadnou ozdobou. Přidržel kalkulačku, dokud oba čipy nenavázaly komunikaci, nevyměnily si data a nesdělily svým majitelům, že je všechno v pořádku.
"Co byste dělala, kdybych nebyl ten pravý?" zeptal se, zbytečně, jak mu došlo o zlomek vteřiny později.
"Zabila bych vás," řekla beze stopy jakékoli emoce. "A stihla bych totéž letadlo zpátky. Tankuje tady, odlétá až za hodinu. Letenku mám."
Martin chvíli mlčel. "Máme tu opravdu hroznou zimu," řekl nakonec. Zařadil jedničku, rozjel se k výjezdu z parkoviště a zapnul topení na plný výkon.
*****
Jeli po Evropské třídě k centru města, za zády zapadající rudé slunce, před sebou stmívání a první blikající zářivky mezi vokovickými paneláky. Mlčeli. Martin zápolil s motorem, který jevil tendenci zhasínat, kdykoli zastavili na červenou,

přidával plyn při neutrálu a vzpomínal, čím asi taková závada může být. Předstih? Je to správné slovo? Příliš na tom nezáleželo; stejně by nevěděl, kam sáhnout a co opravit.
"Máte něco s autem?" zeptala se. První slova, která pronesla od odjezdu z letištního parkoviště.
"Snad ne. Jen s ním málo jezdím. Není zvyklé," vysvětlil.
Bylo jí to očividně jedno. "Tak co je nového?" zeptala se.
"Nového?"
"Nového! Jsem dva dny na cestě, nevím, co se změnilo. Máte pro mě nějaké novinky?"
Přibrzdil a zařadil se za autobus, vypouštějící těžký oblak ze špatně spálené nafty. "Ovšem. Promiňte. Mám vám vyřídit, že Krzysztof bude mít zpoždění. Přijede zítra večer nebo v noci. Místo schůzky prý máte dohodnuté. Do té doby vám mám sehnat bezpečné ubytování."
Přikývla. "Už to začíná," řekla skoro spokojeně. "Nic nefunguje, jak se naplánovalo. Kris někde trčí a já budu trčet tady. Kam tedy teď jedeme?"
"Ke mně domů," řekl Martin skoro pokorně. "Nebude se vám tam líbit, ale mělo to být bezpečné... tak si myslím, že do hotelu byste chodit neměla."
"To je v pořádku," řekla roztržitě, téma ji nezajímalo. Martin si vzpomněl na televizní záběry chirurgů, kteří nezvednou oči z operačního pole, jen natáhnou ruku a vědí, že jim do ní ten správný člověk vloží ten správný nástroj, okamžitě a přesně. Ona byla přesně taková - a on se teď stal její instrumentářkou. "Jak se dozvíme, kdy dorazí Kris?" zeptala se.
"Má zavolat. Dali mi kód, který použije, ale musíme být doma a čekat na telefon."
Před Letenským náměstím doprava zhoustla. Popojížděli po pár metrech. Dívka se zájmem pozorovala policisty patrolující po chodníku, jejich uniformy, vybavení, výstroj. "Tady to vypadá jako v policejním státě," řekla.
Tohle je policejní stát, pomyslel si Martin, to nevíš, holka? Nahlas řekl jen: "Velvyslanecká čtvrť."
"Promiňte," řekla po chvíli. "Nechtěla jsem se vás dotknout s tím policejním státem. Vy tu musíte žít. Je to hodně zlé?"
Odbočil doleva a mířil do Holešovic. "Na to není žádná stručná odpověď. Pro většinu lidí - ne. Podívejte se na tamtoho pána," mávl rukou k jednomu ze všudypřítomných billboardů s vážnou, starostlivou tváří premiéra Vladimíra Dlaska. "Dává nám, na co jen pomyslíme. Byla korupce, zatočil s korupcí. Byla nezaměstnanost, zavedl všeobecnou pracovní povinnost - spousta lidí sice nemá do čeho píchnout, ale do práce se chodit musí, jinak máte na krku paragraf o příživnictví. Stálo nás moc peněz být v NATO, tak jsme z něj vystoupili, ale pěkně demokraticky s referendem. Domácí výrobci neměli odbyt - zrušil směnitelnost koruny a zablokoval dovoz. Ekologové zlobili..."
"Takže je komunista."
"To si myslíte vy v Americe? Ne, komunista není. Dělá sice hodně podobných věcí jako oni, ale komunisty dal zavřít - s náramnou slávou, že poprvé máme vládu, která si to s nimi vyřídila," Martin pokrčil rameny. "To je na dlouhé povídání."
"Dík za brífink, ale mluvíte moc rychle." Dívala se do plánku. "Tohle je Libeňský most?"
"Ne, most Barikádníků. Dám si pozor, budu mluvit pomaleji. Vy zas máte příšerný přízvuk. Takhle budete nápadná, jestli se trochu nerozmluvíte."
"Je mi líto, lepší zboží nebylo na skladě. Byla jsem tu naposled, když mi bylo čtrnáct." Povzdychla si. "Mimochodem, jmenuju se Tamara."
"Hezké jméno. To je pravé?"
Neodpověděla.
Dům stál na kraji malého zaprášeného lesíka jako poslední zub v rozbitém hřebenu, opuštěný, otlučený, kdysi snad honosný - ale to muselo být už tak sto let. Měl čtyři patra, ale osvětlená byla jen dvě okna. Za lesem, který se táhl do strmého kopce, pokračovalo město pásem panelových sídlišť, ale ta odsud nebyla vidět, takže místo působilo dojmem hranice mezi světlem a tmou, obydleným a pustým prostorem, mezi nadějí a strachem.
Martin zastavil a vypnul motor. "Jsme doma," řekl.
*****
Chodba páchla plísní a vařeným zelím, osvětlovala ji zaprášená holá žárovka. Marek vedl Tamaru po schodech do druhého patra. Rezavé skvrny na zábradlí pocházely snad od barvy, snad od krve.
"Tohle je squat?" zeptala se.
"Squat? Ne, kdepak. V Praze už dávno žádné squaty nejsou. Myslím, že většina lidí už ani neví, co to slovo znamená. Tohle je úplně normální bydlení pro lidi, co mají málo peněz a vůbec žádné známosti." Marek opatrně položil Tamařina zavazadla, odemkl horní i spodní zámek a otevřel dveře. "Jsme doma," řekl.
Vešla dovnitř a rozhlédla se. Malá předsíňka, velký pokoj s vysokým stropem a jinak nic. Pokoji dominovaly haldy knih, stůl s počítačem a telefonem, jedna mohutná muzeální skříň, jedna rozlehlá matrace místo postele, i ta částečně zavalená knihami. Na zdech zvětšené černobílé fotografie, nejvýrazněji se mezi nimi na první pohled vyjímal plakát s Che Guevarou. Teplo a čisto, nepořádek, ale útulno.
"Až budete hledat koupelnu, je na chodbě. Společná. Záchod taky. Společný. Tohle je barák z minulého století - pardon, z předminulého," opravil se.
"To se plete asi každému," připustila. "Už chápu, proč jste říkal, že se mi tu nebude líbit. Ale nebojte, já jsem zvyklá na horší věci. Tak mi snad ukažte tu společnou koupelnu, ať se dám trochu do pořádku. Počítám, že nás ještě dneska čeká nějaká práce."
O čtyři hodiny později to pořád ještě vypadalo, že se zmýlila. Seděli proti sobě, on na zemi zády opřený o zeď, ona na posteli. Sundala si světlou paruku, kterou ho zmátla na letišti; pod ní měla tmavě hnědé vlasy ostříhané nakrátko. Převlékla se do polovojenských kalhot se spoustou kapes, k nim měla olivové tričko a černý svetr, do kouta postavila pevné boty. V celé té bojové parádě vypadala útlejší a křehčí, ale daleko přiměřenější než v lodičkách a kalhotovém

kostýmu.
"Co je to zač, ten váš Krzystof?" zeptal se.
"Šofér kamiónu. Chlap, který mi má přivézt něco, co potřebujeme. Nezlobte se, ale víc vážně nemusíte vědět."
"A proč nevolá?"
"Jak to mám vědět? Tahle práce, to je hlavně čekání. Třeba ho zadrželi na hranicích. Třeba má poruchu. Třeba ho přepadli někde po cestě ti, co přepadají kamióny - jo, já vím, že u vás je pořádek podle pana Dlaska a nepřepadá se, ale kdo ví?" Ukázala směrem ke Guevarovi na zdi. "Fandíte támhletomu?"
Otázka ho zaskočila. "Vlastně ani nevím. Fandím těm, kdo neohnou hřbet. Myslím, že on takový byl. Chcete si povídat o politice?"
"Ne. Kašlu na to, jestli jste anarchista, fašista nebo liberál. Ale když s vámi mám jít do riskantní akce, potřebuju o vás něco vědět. Musím umět odhadnout, jak se zachováte. Být to za normálních okolností, cvičili by nás společně celé týdny. Zavřeli by nás někam na odlehlé místo, aby zjistili, jestli si nepůjdeme na nervy, jestli se nesesypete, když na vás někdo namíří pistoli, jestli..." Mávla rukou. "Promiňte. Já vím, že za tuhle bláznivou improvizaci nemůžete."
"A vy se nesesypete? Když na vás někdo namíří pistoli?"
Zpříma se na něj podívala. "Byla jsem ve válce. Sloužila jsem tři roky v armádě."
Zapnul mozek. "Izrael? Mělo mi to dojít. Ty vaše oči..."
Zazvonil telefon. Marek vyskočil z podlahy, počkal na třetí zazvonění a zvedl sluchátko. "Tady Jaroslav Bednář, instalatér, co pro vás mohu udělat?" představil se dohodnutým způsobem. Chvíli poslouchal, pak podal sluchátko Tamaře. "Máte ho tady."
Hovor byl krátký. Tamara položila sluchátko a suše řekla. "Tak jedeme."
"Kam?"
"Odstavné parkoviště za benzínovou pumpou Gazpromu na Průmyslové," odrecitovala. "Říká vám to něco?"
Podíval se na hodinky. "Budeme tam za patnáct minut."
*****
Noc, temná, studená a mokrá. Stěrače Martinova vozu rozhrnovaly špínu na předním skle. Chvíli trvalo, než se mu podařilo vyplést se z libeňských uliček a najet na vnitřní okruh, ale pak už pokračovali rychle.
"Zastavíte před čerpací stanicí, na kraji příjezdového pruhu," řekla Tamara. "Já vystoupím. Počkáte přesně deset minut. Pak najedete ke kamiónu, já nastoupím a rychle, ale v klidu odjedeme. Všechno."
"A když něco neklapne?"
"Tak použijete zdravý rozum. Ale ono klapne," řekla, už zase tónem chirurga, který ví, že do nastavené ruky dostane skalpel včas a bez zbytečných řečí.
Martin si povzdychl. O věcech a plánech, které nefungují, věděl skoro všechno. O fungujících téměř nic.
K benzínové pumpě, stanovené jako místo schůzky, se přiblížili v protisměru. Martin v rozporu s předpisy otočil vůz přes dvojitou plnou čáru a odbočil k čerpací stanici. V noci byla zavřená, její velké parkoviště sloužilo řidičům kamionů jako místo k přenocování a jistě i jako tržiště pro šmelinu všeho druhu. Za budovou stanice se zřetelně rýsovalo pět či šest velkých tahačů.
Zastavil a obrátil se k Tamaře. "Tak zlomte vaz."
Dívka vyklouzla z auta a mlčky zamířila do tmy. Martin sáhl po náramkových hodinkách a spustil stopky. Motor nechal raději v chodu; představa izraelsko-americké či jaké vlastně špiónky či diverzantky, jdoucí po nejasném cíli, která selže v akci jen proto, že jeden muzeální favorit nenastartuje, mu připadala opravdu hodně hloupá.
Déšť bubnoval na střechu auta tak hlasitě, že přehlušil brumlání neutrálu. Martin čas od času přejel stěrači přední sklo, ale kolem pumpy se nedělo vůbec nic, co by stálo za pozornost. Tamaru nebylo vidět. Sto vteřin. Sto dvacet. Sto padesát.
Co tady dělám? pomyslel si. Proč nejsem doma, nesedím u mašiny, neprogramuju? Mohl bych jít do hospody a pohádat se tam s Pepou, Sergejem a Nguyenem o politiku nebo o hokej. Radši o hokej. Mohl bych taky popíjet čaj, číst Tolkiena, chytat přes Internet Hlas Ameriky, nebo prostě jenom spát. Prokrista, kdy já se naposledy pořádně vyspal? Mohl bych si zapálit - vlastně to ne, toho jsem přece nechal.
Dvě stě vteřin. Dvě stě deset. Dvě stě dvacet pět.
V napjatých časech po Havlově smrti v roce 2001, kdy se české vlády střídaly každý druhý měsíc s pravidelností hodnou lepší věci, se Martin zapletl do politiky na straně, která tehdy vypadala jako správná a po Dlaskově nástupu k moci se zákonitě ukázala jako velice špatná. Na jaře 2002 přišly prověrky. Martina vyrazili z fakulty, což mu zpočátku příliš nevadilo, protože jako programátor na volné noze si vydělal několikanásobně víc než jako odborný asistent. Jenže pak přišla regulace podnikání a nové daňové zákony a konec směnitelnosti měny, z Internetu se začal stávat celostátní intranet - i když se vždycky našlo pár šikovných kluků, kteří dovedli do firewallu vyvrtat dírku - a prostě konec legrace.
Tři sta vteřin. Pět minut. To je doba!
A s koncem jedné legrace skončila i jiná, Martin se rozvedl, jeho krásná, útlá, milá a posléze jako křemen tvrdá manželka Hana odešla s jeho nadějemi i se zbytkem peněz - a co zbylo? Komunální dům v Libni, noví známí z laciné hospody a přes ně ještě další známí - a nakonec tahle absurdní nabídka, noc, déšť a parkoviště u pumpy Gazpromu, která se kdysi jmenovala Aral a ještě dřív Benzina. Celé české moderní dějiny v jedné výměně loga.
Čtyři sta. Čtyři sta čtyřicet čtyři. Stříbrných vteřinek.
Pán z americké ambasády, se kterým se bůhvíjak znali Nguyen i Sergej, dělal dlouhé okolky, nakonec se s Martinem sešel v zámeckém parku v Průhonicích, dal mu instrukce a tři tisíce euro - prý jako zálohu. Vyzvednete ji na letišti, řekl mu, asi tak týden jí budete k ruce, potřebuje průvodce a alibi, je to krásná holka, budete vedle sebe vypadat docela

přirozeně. Dva milenci na výletě. Pak dostanete zbytek peněz, na všechno zapomenete a ještě vás může hřát vědomí, že jste trochu pomohl demokracii, volnosti, rovnosti a bratrství.
Pět set. Pět set padesát, šedesát, sedmdesát, osmdesát.
Zařadil rychlost a pomalu pustil spojku. Objel budovu čerpací stanice. Parkoviště tiráků bylo nepřehledné, tmavé, všechny vozy vypadaly opuštěně. Tamara nikde. Popojel ještě kousek, zastavil a opatrně vystoupil, aby se pořádně rozhlédl.
A zařval leknutím, když se najednou ocitla přímo za jeho zády. Byla rozcuchaná, na tváři měla olejovou šmouhu a z konečků prstů jí kapala krev. V ruce držela objemnou černou silonovou tašku.
"Co se tu motáš!" zařvala na něj. "Jedeme! Jeď!"
Jenže Martin nereagoval dost rychle podle jejích představ. Odstrčila ho tedy, vzápětí už sama seděla za volantem, Martin se rychle nasoukal vedle ní. "Co se..."
"Nediskutuj! Nediskutuj, kreténe, a naval klíčky!"
Otřela si krev z prstů. Nebyla její; ona byla očividně nezraněná. Brutálně sešlápla plyn a malý favorit se vyřítil vpřed, do noci a deště.

Druhá část: Hory

Nerozhodného výsledku můžete dosáhnout jen při teplotě absolutní nuly.
-- 2. věta termodynamiky

Vítr od západu nečekaně rozfoukal mraky a do řídnoucího deště se sněhem vykouklo zubaté sluníčko. Ozářilo zasněžené vrcholky a zalesklo se na plechových střechách městečka. Jirka Vachler vystoupil ze služebního džípu a důkladně se protáhl.
Už teď, v jedenáct dopoledne, mu připadalo, že má za sebou dlouhý den. Jeho osmiletý syn Pavel si včera večer začal stěžovat na únavu a bolest hlavy; do půlnoci z toho byla čtyřicítka a ve tři ráno vezl Jirka manželku se synem na pohotovost do okresního města. Celou noc padal mokrý sníh, silnice byly sotva průjezdné a ani v terénním voze nebyla cesta nijak idylická. Sotva se vrátili domů s antibiotiky a neurčitými radami, sedl Jirka znovu za volant a jel touž cestou do města, tentokrát na mimořádnou poradu všech náčelníků okrsků kvůli údajnému srazu disidentů, který se prý chystá na Švarcově boudě koncem týdne. Jirka mátožně vyslechl instrukce, soukromě si pomyslel, že v tomhle počasí nepolezou na Švarcboudu ani disidenti, na náměstí vystál frontu na kilo pomerančů, které se nečekaně objevily v místní samoobsluze - a jel domů. Domů znamenalo v jeho případě do služby, na policejní stanici v Huti, kde byl velitelem a odkud spadala do jeho pravomoci víc než polovina nejvyšších hor v Česku.
Sebral pytlík s pomeranči, aby v zaparkovaném autě nezmrzly a zamířil studenou břečkou ke dveřím. Vešel dovnitř, oklepal si boty a namísto pozdravu požádal Jiřinu o kafe - jak se na to celou cestu těšil.
"Máte tady návštěvu, pane nadporučíku," řekla Jiřina a zvedla se, aby zapnula do zásuvky elektrický vařič. "Nějaká paní, že se jí prý někdo ztratil. Čeká už přes dvě hodiny."
"Přes dvě hodiny? Proč to nevyřídil Horák?"
"Není tu. Odjel hned ráno na Severku, hlásili nějakou větší krádež, a ještě se nevrátil. Matějů je s ním, Tonda Kreuz má chřipku, Pešek náhradní volno," vypočítávala Vachlerova sekretářka na prstech veškerou palebnou sílu stanice.
Vachler mávl unaveně rukou a otevřel dveře čekárny. "Tak copak..." začal. A zarazil se, protože tohle nebyla žádná nějaká paní, ale Růžena Mrázková, jeho spolužačka ze základní školy a nyní především manželka jeho dobrého kamaráda.
"Jirko, konečně," zavzlykala a to Vachlera vyburcovalo; Růžena nebyla žádná plačka, ale rázná ženská z hor, která si dovede poradit téměř s čímkoli - což byla ostatně pro manželku Petra Mrázka zcela nutná kvalifikace.
Zavedl ji do své malé kanceláře a zavřel dveře před zvědavýma ušima paní Jiřiny. Přistrčil jí židli a sám si sedl na okenní parapet.
"Petr?"
"Ztratil se, Jirko. Nevrátil se... měl přijít odpoledne, nepřišel do tmy, čekala jsem celou noc. Já věděla, že ho jednou chytnou."
"Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu," řekl filozoficky Vachler. "Tak počkej, hned se podíváme."
Posadil se k počítači a připojil se k policejnímu intranetu. Staré dobré cyklostylované hlášení by mu bylo milejší, ale policie jde s dobou, co se dá dělat. Přes řadu překlepů se nakonec doklopýtal k seznamu čerstvě zadržených osob. Dva opilí řidiči, jeden podezřelý z krádeže na horské chatě Severka. Horák pracuje opravdu rychle, pomyslel si Vachler, s intranetem to umí i bezdrátově, ale jen jestli chytil pravého.
"Není tu. Nemáme ho v seznamech," řekl a okamžitě si uvědomil, že tahle zpráva, pro Růženu zdánlivě dobrá, je vlastně velice špatná. V počasí, jaké panovalo po celou noc, by bylo Mrázkovi lépe někde v cele předběžného zadržení než na hřebenech, kde velmi pravděpodobně skutečně je.
Jeho přítel Petr Mrázek byl totiž pašerák - nejlepší a nejdrzejší pašerák nejen v Huti, ale v celých východních Krkonoších.
"Prosím tě, posaď se vedle. Jiřina ti uvaří kafe. Já bych si ostatně dal taky jedno," vystrkal Vachler Růženu Mrázkovou ze dveří a rychle se zamyslel.
Nejprve ze všeho se rozhodl porušit služební předpisy i zákon. Zvedl telefon, vyťukal tajný spojařský kód umožňující obejít automatický odposlech mezinárodních hovorů a poté zadal číslo policejní stanice v Jelení Hoře na druhé straně

hranic.
Nebyl to správný postup. Před konzultací s Poláky by měl správně požádat o souhlas okresního velitele, ten by si nechal žádost schválit v Hradci a poté by udělil souhlas s monitorovaným hovorem. Trvalo by to den nebo dva; do té doby by Petr Mrázek někde nahoře spolehlivě zmrzl. V horách se prostě občas stane, že předpisy dodržovat nejde.
Jiří Vachler měl štěstí, ostatně nevolal podobným způsobem svým polským kolegům poprvé. Rychle dostal na drát rozumného člověka, lámanou česko-polštinou se domluvili a do pěti minut bylo jasno: žádného českého pašeráka Poláci během uplynulých osmačtyřiceti hodin nezadrželi. Vachler klepl sluchátkem do vidlice, zmáčkl předvolbu na místní Horskou službu a vyhlásil pátrání. Muž, třicet let, sto osmdesát centimetrů, bílá větrovka, červený batoh, ostatně ho všichni znáte, protože to je přece Péťa Mrázků, vyhlášená hospodská figura, vejtaha, outrata, frajer, co se sází o velké peníze a dluhy platí až po důrazných upomínkách. Náčelník Horské služby téměř doslova zopakoval Vachlerova slova: "Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu," řekl.
Vachler si uvědomil, že kromě Růženy a něj samého by asi málokdo v Huti litoval předčasného Mrázkova skonu. Než to stihl domyslet, rozlétly se dveře a vstoupil jeho zástupce Rudolf Horák.
"Zdar," řekl snad až zbytečně nahlas na tak malou místnost. "Můžu dál? Co se děje?"
Byla to otázka ryze formální; už byl uvnitř a zavíral za sebou. Byla ho plná kancelář; bezmála dva metry, široká ramena, lebka dohola. Vachler sám nebyl žádná pápěrka, ale vedle Horáka vypadal skoro k přehlédnutí. Horák přitom nebyl jen atlet. Ze všech mužů na stanici měl jako jediný ukončenou vysokou školu, pražskou Policejní akademii. Byl o čtyři roky mladší než Vachler a neměl dost odsloužených let, jinak by dělal velitele on Vachlerovi a ne naopak. Jirka často přemýšlel, co toho Pražáka motivuje, aby sloužil v takové zapadlé díře bez vyhlídek na velkou kariéru -- Horák se dal do Hutě přeložit na vlastní žádost. Rádi se příliš neměli, ale profesionálně se respektovali. Jirka musel ostatně uznat, že Horák je z jeho lidí jediný, kdo na sobě pracuje, kdo tráví každou volnou chvilku v tělocvičně a ne u piva, komu záleží na tom, aby v obci byl pořádek.
Od letošního jara byl Horák navíc ověnčen slávou Toho Policajta, Co Zatkl Václava Klause. Klaus byl jednou z důležitých hlav disidentského hnutí; tady v horách se už tradičně scházeli a projednávali své plány, patrně o svržení režimu. O březnovém zátahu se dověděli včas a rozutekli se, některé se však podařilo dohnat. Horák chytil Klause ve chvíli, kdy nastupoval do zaparkovaného auta, vytáhl ho za límec, dovlekl na stanici, připoutal k ústřednímu topení a vyrazil tři zuby - prý kvůli odporu kladenému při zatýkání. Vachlerovi připadalo trochu zbytečně teatrální a skoro nechutné zacházet takhle se starým a očividně neškodným pánem, těžko však mohl Horáka kárat za to, za co shora oba dostali pochvalu a vydatné prémie. Vachler sám se o politiku nestaral; věděl samozřejmě, že disidenti jsou nepřátelé státu a režimu, že v době, kdy Klaus vládl, byla v zemi bída, korupce, nezaměstnanost a bezpráví - ale pořád mu to nepřipadalo jako dostatečný důvod, proč mlátit do zubů někoho, kdo se nebrání. Úplně by přece stačilo v klidu ho zavřít.
"Dal jsem vyhlásit pátrání," řekl Vachler a otráveně si uvědomil, že vlastně podává hlášení on Horákovi a ne naopak, jak by to mělo být. "Ztratil se Mrázek... jo, ten Petr Mrázek, známá firma. Bude někde nahoře, asi." Zaváhal. "Poláci o něm nic nevědí."
"No jo," řekl Horák a zničehonic se usmál. "Tak ještě aby ti krutý dech hor sebral kamaráda, náčelníku." Posadil se na hranu Vachlerova stolu. "Stejně nechápu, co jste vy dva spolu vždycky měli."
*****
Petr Mrázek si narovnal na zádech batoh. Byl nepřirozeně lehký a to ho znervózňovalo; pořád měl pocit, že něco ztratil. Nebyl zvyklý chodit přes hranici nalehko, i když poslední dobou samozřejmě váha zboží klesala, zatímco cena stoupala. Kdysi se tady prý pašoval cukr - to ještě za kopečky nežili Poláci, ale Němci, jak vyprávěl Petrův prastrýc z Žacléře, v jehož rodině se pašeráctví dědilo z otce na syna po generace. Pak alkohol. Co by asi rodinný klan řekl dnešnímu sortimentu, pomyslel si Petr. Tráva, léky, čipy; vesměs věci, které v Čechách neseženeš a vždycky se najde někdo, kdo za ně zaplatí horentní sumu. Petr sám ale nikdy neprodával. Měl své obchodní kontakty na jedné i druhé straně hranice a dělal jen spojku. Rychlý obrat, malý zisk - a taky daleko menší průser, kdyby to krachlo. I když, dokud dělá vejškám v Huti náčelníka Jirka Vachler, nic moc by krachnout nemělo.
Otočil se. Vystoupal už pěkně vysoko, poslední domky Swiadnowa se ztrácely v podvečerní mlze za ohybem cesty. Za chvíli bude na čase promyslet, kudy přes dráty. Večer doma nebudu, ale do půlnoci ano.
Obvykle nechodil takhle pozdě, ale tentokrát musel na zboží dlouho čekat. Jacek a Maciej byli nervózní, zaražení, takhle je Petr neznal. Pili džus, prokládali ho vodkou a tiše nadávali. Pak konečně přijel kurýr, prý přímo z Varšavy. Zvláštní chlap. Mluvil polsky s těžkým přízvukem. Jacek sice tvrdil, že je odněkud z Pomořan a tam mají takové nářečí - ale já bych nic nedal za to, že to byl Ukrajinec nebo Rusák, pomyslel si Petr. Čtyři balíčky, lehká plochá pouzdra zabalená do pěnového plastiku. Kvůli tomu jste mě sem tahali přes dráty?, zeptal se otráveně. Jo, kvůli tomu. Máme zákazníka, přijede si až do Hutě, ale chce dostat zboží včas a w porzadku a ty seš, Piotrze, nejlepší, tak proto.
No dobře, řekl si Petr. Kšeft jako kšeft, čert vem poloprázdný batoh, provize je slušná. Jen vzpomínka na úzké mongolské oči toho kurýra, co snad ani nebyl kurýrem, ale něčím jiným, daleko horším, ho zneklidňovala.
Stoupal lesem a blížil se k jeho horní hranici. Mezi stromy probleskl do stmívání první sníh.
Na správném místě odbočil z turistické stezky doprava do lesa. Necvičené oko by sotva znatelný náznak pěšiny nepostřehlo ani za bílého dne, ale Petr znal své hory stejně dobře jako tělo své manželky Růženy - a poslední dobou asi líp. Sestoupil do hustého porostu horské plazivé vrby, protáhl se jím a pokračoval proti proudu malého potůčku. Pěšina nepěšina vedla oklikami vzhůru, do kosodřeviny, do kamení a do noci.
Prošel pásmem, kde by mohli patrolovat polští pohraničníci - ale moc jich tu nebývalo, seděli vždycky někde na strážnici a hráli se u kamen. Poláci spoléhali víc na techniku než na lidi; na tlaková a zvuková čidla nastražená podél celé čáry, zapojená do digitální přenosové sítě, důmyslnou vymoženost chránící poslední výspu západního světa před

barbary z Východu. Jenže každá technika se dá obelstít. Tajemstvím Petrova úspěchu a nepolapitelnosti byl už několik let Miki, hacker z Huti, andělské oči a ďábelský mozek; dovedl se napíchnout na armádní systém NATO a jednoduše vyřadit ostrahu kusu státní hranice na pár chvil z provozu. Na dlouho to nejde, říkal vždycky Petrovi, poznali by to. Ale když se předem dohodlo několik míst a několik časů, stala se z hranice pohodlná promenáda. Projela by tanková divize a Poláci by si ničeho nevšimli, tak těm svým počítačům věří, říkal kluk vždycky pobaveně, když si balil jointa z bohatých zásob, jimiž byl díky Petrovi vybaven.
S vděčnou vzpomínkou na Mikiho prošel Petr přes čáru kousek od oprýskané tabulky Granica Państwa pokryté jinovatkou. Teď se bořil do sněhu po kolena, byl pomalý a nápadný - a nejtěžší ho teprve čekalo. Češi sice spíš hlídají, kdo se pokouší zdrhnout, než kdo jde dovnitř, ale zato hlídají postaru, se psy a samopaly - tam není co vypnout. Pokud taky nesedí u kamen, což by od nich bylo jen rozumné. Nad zasněženou plání fičel vítr, zvedal drobné krystalky ledu z povrchu těžkého firnu a metl je Petrovi do obličeje. Šel skoro poslepu, občas nahlédl na zápěstí, kde měl připevněn starodávný mechanický armádní kompas. Až ke kraji Čertovy louky je potřeba držet směr jihozápad, věděl, a tam otočit rovnou na jih, slézt po skalách na dno kotle, hupky dupky na starou dřevařskou cestu a po ní jsme za dvě hodinky doma.
A právě ve chvíli, kdy si připustil tuhle spokojenou myšlenku, zaslechl pod kvílením větru jiný zvuk, neznámý, podivný, zneklidňující; vzdálený basový řev nepodobný ničemu, co kdy ve svém životě Petr Mrázek slyšel.
*****
Ujížděli po téměř prázdné dálnici nazdařbůh nejmíň pět minut, než Martin konečně promluvil.
"Byla byste tak laskava a vysvětlila mi, co se stalo?" řekl tiše a zdvořile, na první pohled nepřiměřeně situaci. Na Tamaru to kupodivu mělo příznivý vliv.
"To bych taky ráda věděla. Náš kurýr je v každém případě mrtvý. Někdo mu ustřelil větší část hlavy. Buďte rád, že jste to neviděl."
"Kdo?" vybral si Martin z mnoha možných dalších otázek.
"Těžko říct. Tihle hoši... prostě mívají hodně želízek v ohni. Ke své smůle. Co já vím, pro koho co ještě vozil. Nemusí to nijak souviset s námi." Pokrčila rameny. "Anebo může."
"Jak vám mám věřit?"
"Že jsem ho nezabila já?" došlo jí, jak to myslel. "Nezabila. Jak mi máte věřit, nevím. To není důležité. Na to časem přijdete sám."
Vůz poskakoval mezi výmoly na rozbité vozovce. Projížděli okrajem Prahy a mířili na sever.
"A co dál?" zeptal se Martin konečně na to nejdůležitější.
"To je právě trochu problém. V tak dobře organizované zemi, jako je vaše," řekla beze stopy ironie, spíš s jakýmsi uznáním, "se nemůže chlápek bez hlavy v odstaveném kamiónu povalovat moc dlouho. Někdo ho najde. Zavolá policii. A ta může mít větší štěstí než já..."
"S čím?" zeptal se nechápavě Martin.
"S hledáním mobilního telefonu, přirozeně! Kris vám volal domů. Číslo je v paměti jeho telefonu. Jestli ten telefon policajti najdou, budou u vás do půl hodiny. Nebylo by moc dobré, aby nás tam potkali."
Martin se křivě usmál. "Pokud se řítíte do neznáma jen kvůli tomu, tak to klidně na nejbližší křižovatce otočte. Nevolal mi domů. Volal na číslo jedné budky v Kamenici, to je vesnice kousek za Prahou. To číslo bylo přesměrované na můj telefon, ale už není. Přesměrování se samo zrušilo a vystopovat se nedá."
Překvapeně hvízdla. "To vy?"
"To já. Koneckonců, i telefonní ústředna je jen počítač. A já jsem programátor. Kromě toho taky blázen, jistě, ale ne zas tak velký blázen, abych někomu na takovouhle akci dal k dispozici číslo svého vlastního telefonu."
Zasmála se. Stočila auto na parkoviště a zastavila. "Tak třeba nebude nakonec tak zle... kolego," řekla překvapivě uvolněně. "Už ti někdy nějaká ženská nabídla tykání o půlnoci na liduprázdné dálnici?"
"Jednou," řekl suše Martin. "A víš, co jsem s ní pak udělal?"
"Co?"
"To, co s tebou teď neudělám, protože to je to poslední, na co bych teď měl náladu. Takže znova - co dál?"
"Hmm. Jak daleko je to do toho hotelu, co se do něj máme přesunout?"
"Tak tři hodiny cesty."
"Tak jedem. Blíž k bodu Nula. A nezapomeň, máme se tvářit jako milenci - takže si zkus cestou vzpomenout i na to poslední, na co bys teď měl náladu."
To jsem tedy zvědav, pomyslel si Martin. Tamara znovu nastartovala a vyjeli.
Tamara řídila, Martin ukazoval cestu - podle jejího přání s četnými oklikami a objížďkami. Pokud se dalo posoudit, nesledoval je skutečně nikdo. Martin se snažil neusínat, lovil z paměti zapomenuté okresky, pomáhal si mapou a s uznáním sledoval štíhlé děvče vedle sebe. Tvářila se profesionálně a nebyla na ní patrná stopa únavy.
Do Horního Malého Lomu, vesnice volně propojené s horským střediskem Huť, nakonec dorazili o půl čtvrté ráno.
"Víc nápadní už být nemůžeme," řekl Martin nespokojeně, když vůz zdolával serpentiny úzké příjezdové cesty k hotelu Koniklec. Tamara mávla rukou.
"Naopak. Touhle dobou je v každém hotelu jen noční služba, která stejně napůl spí. Ráno odejde domů a nás si nikdo ani nevšimne. A když to podepřeme příjemnou bankovkou a náležitě roztouženými pohledy..."
"Roztouženě se tvař sama," odpověděl Martin unaveně. "Já spím."
Hotel stál na vrcholu kopce; moderní stavba napodobující dost neuměle starý selský dvorec. Vedle něj se tyčila bílá mohutná věž kostela a hned za kostelem začínal hřbitov.
"Franz Kafka hadra," zabručel Martin, když vykládal z kufru zavazadla - ostatně nečetná a lehká. Sportovní tašku

ukořistěnou z polského kamionu si Tamara nesla sama, jinak mu ale přenechala vše s roztomilou samozřejmostí dívky, která si vyjela na příjemný výlet s milencem a chce se nechat obletovat.
V recepci kupodivu proběhlo vše přesně tak, jak předpověděla Tamara. Podřimující mladík téměř neodtrhl oči od barevného časopisu, lhostejně je nechal zapsat se do hotelové knihy a vyplnit policejní přihlášky a ještě lhostejněji jim popřál dobrou noc. Tamara se poprvé prokázala českým občanským průkazem - Martin po něm zvědavě zašilhal, ale odřená plastová karta se zalisovaným čipem vypadala jako pravá a hotelový počítač proti ní také nic nenamítl.
Dostali pokoj v druhém patře, větší a hezčí než celý Martinův byt. Měl topení zabudované v podlaze, vymoženost, o které Martin jednou někde četl, ale ještě nikdy ji neviděl na vlastní oči. Zul se a s rozkoší se procházel po teplém korku, zatímco Tamara se sprchovala.
Vyšla z koupelny zabalená do bílé osušky. Usmála se: "Úplně jsem se probudila. Jdeš se taky vykoupat? Nenech mě čekat dlouho!"
Pro koho hraje komedii, když tu s námi nikdo není? Nenech mě čekat dlouho! Martin napřed pocítil vztek, ale v koupelně ke svému překvapení zjistil, jak se mění v docela jiný pocit. Ve sprše chtě nechtě myslel na to, že pod bílou osuškou byla Tamara skoro určitě úplně nahá.
"Taky jsem se úplně probudil..." řekl tiše, když vyšel z koupelny. Tamara se na něj usmála z široké měkké postele a nadzvihla roh přikrývky. Beze slova k ní vklouzl a vzápětí pocítil její ruce kolem krku, rty na rtech, zuby na zubech, nehty na šíji, horké vláčné tělo, pevná malá ňadra a...
"Okamžitě toho nech, nebo to nedopadne dobře," zaprotestoval.
Tiše, spokojeně se zasmála. "Pleteš si role, miláčku. To já mám říkat: okamžitě toho nech!"
Všechno má své meze, i provokace, pomyslel si Martin, sevřel ji pevně v náručí a poprvé po dlouhé době pustil z hlavy strach, napětí, starosti, úplně všechno. Milovali se bouřlivě, ale krátce; Tamara nakonec zdušeně vykřikla a nacpala si do úst cíp polštáře, Martin ji vzápětí napodobil, pak ležela vedle něj a říkala slova v nějaké nesrozumitelné řeči, Martin se chtěl začít vyptávat - ale neměl už sil. Usnul, zatímco za oknem zvolna začalo svítat. Ve snech se mu vrátil dřívější neklid, pronásledoval ho obraz tajemného Bodu Nula, o kterém nevěděl pořád ještě skoro nic - jen to, že teď už je blízko.
*****
Děsivý zvuk Petra zastavil na místě. Nebyl vlastně nijak zvlášť hlasitý - a právě to na něm bylo nejstrašidelnější, přesto totiž jasně pronikal kvílením větru, jako by mu člověk nenaslouchal jen ušima, ale celým povrchem těla. Basové dunění na hranici slyšitelnosti, a přece nepřeslechnutelné. Petr měl dojem, že snad se rozestupuje sama země. Zemětřesení? Nesmysl. Nějaký stroj, vrtulník, vznášedlo? Nic takového si nedovedl představit. Ve vánici nic neviděl, slyšel jen zvuk přicházející jakoby odevšad, sílící, pohybující se, prostupující vše.
Potlačil první nápad - otočit se a vrátit se ve vlastních stopách, utéci. I přes iracionální hrůzu, která se ho zmocňovala, se přinutil podívat se opět na kompas, aby se rozhodl pro další směr. Při pohledu na zápěstí mimoděk vykřikl: střelka kroužila kolem dokola děsivou rychlostí, jako moucha uvězněná pod sklem a zběsile tlukoucí křídly, jako živá samostatná věc. V hrůze si málem strhl kompas ze zápěstí - a bez velkého přemýšlení se potácivě rozběhl hlubokým sněhem vpřed, kamkoli, jen pryč.
Po nějakých sto padesáti, dvou stech metrech měl dost. Musel se zastavit, aby popadl dech. Zvuk sílil. Petr se sklopenou hlavou a rukama opřenýma o kolena těžce oddychoval. V ústech pocítil chuť krve. Zvedl hlavu... a vtom vítr prudce změnil směr a sněhová clona se přímo před ním roztrhla. První šok zažil, když uviděl, že stojí na samém okraji propasti, u pětisetmetrového srázu směřujícího na samé dno Temné jámy, nejhlubšího a nejstrmějšího údolí na této straně hor; stačilo několik neopatrných kroků navíc! Instinktivně se otočil bokem ke srázu; ale to, co uviděl, bylo ještě horší.
Přímo na hraně srázu, pár desítek metrů od místa, na němž stál, vyrůstal ze země tryskající sloup sněhu, hlíny a kamení, vyšší než dospělý člověk. Jako by si tam prorazil cestu na povrch gejzír, jakkoli se něco takového v těchto horách rozhodně nemohlo stát; ale gejzír by byl horký, a z tohoto podivného úkazu jakoby šel chlad a mráz - a také onen nepopsatelný děsivý zvuk. Petr si v náhlém prozření uvědomil, co mu zvuk připomíná ze všeho nejspíše: vrták prokousávající se z hlubin země na povrch. A země se na potvrzení této domněnky pod jeho nohama zachvěla.
Vítr opět zakvílel a clona bouře se zatáhla. Stůj, ani se nepohni!, nařídil Petr sám sobě, ale nohy ho neposlechly. Poslepu se vydal směrem, o němž věřil, že se díky němu vzdálí jak srázu, tak děsivému úkazu. Obezřetně postupoval při téměř nulové viditelnosti a snažil se orientovat po sluchu, podle slábnoucího basového jekotu, což ale bylo obtížné - zvuk stále přicházel ze všech stran, dokonce i shora a zdola.
Zastavil se, zaváhal a poté opět vyrazil vpřed - a náhle zařval hrůzou, když uviděl, že stojí čelem proti sloupu vyrostlému ze země, dunícímu a vydechujícímu děsivý mráz. Vrhl se stranou, udělal několik tápavých kroků - a ocitl se v prázdnu.
Než omdlel, stihl pochopit, co se stalo: šlápl do prázdna a padá do Temné jámy.
*****
Snídali pozdě, hotelová jídelna už byla prázdná. Obsluhoval je mladík nečekaně profesionálního chování, pohotově a úslužně. Tamara měla pravdu: nikdo se nad nimi nepozastavoval. Dvojice milenců, která si mimo sezónu vyrazila do letoviska - očividně nikoli kvůli sportu. Tento požadovaný dojem Tamara ještě posilovala důvěrným chováním: tiskla se k Martinovi, rozverně se napila z jeho šálku, všemožně dávala najevo, oč tady běží. Číšník jim nakonec konvici, z níž doléval kávu, postavil na stůl a diskrétně poodešel do vzdáleného kouta jídelny.
Martin si proti své vůli uvědomil, že mu celá situace dělá dobře. Přítomnost atraktivního děvčete, které na něj dělá zamilované oči, mu zvedala sebevědomí - pocit, na který už skoro zapomněl. Dokonce i prapodivný úkol, který měli před sebou, mu už nepřipadal tak absurdní a neproveditelný. Skepse se ale znovu přihlásila: nejde té holce nakonec jen

o to, abych svou roli odehrál přesvědčivěji a úkol splnil spolehlivěji?
Tamara dopila kávu. "Myslím, že je docela vhodný čas na malou procházku," řekla.
Ale nakonec to trvalo ještě víc než dvě hodiny, než se začali doopravdy chystat na cestu. Tamara je strávila dílem zamčená v koupelně, dílem čarováním se svými prapodivnými přístroji, do nichž předem vložila čip, za který Krzysztof zaplatil životem - jak se ukázalo, ve sportovní tašce přinesené z kamiónu nebylo nic jiného než spousta pěnového polystyrénu a krabička obsahující drobnou elektronickou součástku. V jednom z přístrojů Martin poznal přijímač GPS, i když určitě ne levný model, který, jak věděl, se dá na Západě běžně koupit v obchodě. U ostatních ani nezkoušel hádat.
Tamara nakonec vyvolala na displej svého notebooku mapu okolí a na jedno místo ukázala kurzorem. "Tady. Sem se potřebujeme dostat. Tohle je naše místečko."
Martin se naklonil nad displej - závistivě si přitom uvědomil, že tak dokonalou mapu zdejších hor nikdy neviděl a asi jen tak brzy neuvidí. Požadované místo bez velkých potíží poznal. Leželo na okraji náhorní pláně mezi dvěma vrcholy hlavního hřebene, přesně v místech, kde se plochá planina lámala do strmého a hlubokého srázu zvaného Temná jáma. Jihovýchodní stěna Temné jámy, vysoká či spíše hluboká přes pět set metrů, představovala jediný skutečně náročný horolezecký terén v pohoří - ovšem nevyužívaný, protože celá oblast byla již před lety vyhlášena za přírodní rezervaci s nejvyšším stupněm ochrany.
Stručně to Tamaře všechno vysvětlil a opatrně dodal, že od bodu, na který ukázala, je při dobrém počasí polská hranice na dohled, což platí i opačným směrem.
"Jenže venku se právě začíná zatahovat," řekla na to spokojeně. "Takže jdeme, ne? Cestu znáš?"
Vyhlédl z okna. Ranní slunečné počasí se skutečně již kazilo, od západu přilétaly těžké mraky. Ale co naplat; koneckonců, jeho hlavní rolí teď bylo posloužit jako horský vůdce.
Podíval se na hodinky. "Je půl jedné. Nahoru půjdeme minimálně tři hodiny, spíš víc. Slunce zapadá tak o půl šesté, takže máme co dělat. Chodit po hřebenech v tuhle roční dobu potmě není moc dobrý nápad."
"Což znamená, že tam večer nebude zrovna přelidněno," řekla spokojeně. "Přesně to potřebujeme. Vlastně si myslím, že se klidně můžeme ještě tak půlhodinku zdržet."
Pružným pohybem padla po zádech na postel a současně převalila Martina na sebe. Chviličku zkoušel protestovat, ale pak se jí opět podvolil - jako už, jak si ještě stihl uvědomit, po celých čtyřiadvacet hodin úplně ve všem, co jen naznačila.
Letovisko opustili severním směrem po asfaltce, prošli kolem lyžařských vleků, čekajících na zimu a sezónu a na kraji lesa odbočili na strmou pěšinu. Martin už po několika minutách stoupání bez velkého překvapení pocítil, jak moc je z kondice. Srdce mu bušilo, dechu se nedostávalo, po zádech a čele stékal pramínek potu. Tamara vedle něj stoupala klidně, rovnoměrně, ale i ona zmlkla a šetřila dechem.
Prošli několika serpentinami, poté se příkré stoupání zmírnilo, nakonec šli dokonce chvíli po vrstevnici.
"Nevypadají, ale dají zabrat," řekla Tamara na adresu hor. Martin uslyšel v jejím hlase uznalý podtón, vyhrazený v jejím chápání světa zřejmě jen živlům a přírodním jevům, rozhodně ne lidem.
"Jsou to vlastně kapesní velehory," odpověděl, aby se ujal úlohy průvodce. "Nejsou moc vysoké v absolutním měřítku, ale vyrůstají z nížiny, takže převýšení je stejné jako leckde v Alpách. A kromě toho jsou to první pořádné hory na jih od Baltu. Miliony let na ně fouká ledový vítr a dělá z nich vlastně nejjižnější kousek Arktidy na světě. Nevěřila bys, kolik lidí tady už zmrzlo. Třeba pár metrů od chalupy, kterou ve sněhové bouři neviděli."
"No, vidím, že kupovat bedekr by byly dočista vyhozené peníze," řekla napůl ironicky, napůl vážně. "Znáš to tady opravdu dobře?"
"Docela dobře. Právě proto se divím, proč hledáme nějaké tajemství zrovna tady. Jsou to hory, pravda, ale je to hustě zalidněný kraj. Kdyby tu bylo něco... nenormálního, dávno by to někdo musel najít."
"Nemusel. Tohle tajemství je totiž vidět, jen když jsi na nízké orbitě. Slyšel jsi někdy o snímkování Země v infračervené oblasti?"
"Ne. Já se o kosmický výzkum nikdy moc... počkej! To byl ten projekt, co kvůli němu chtěl prezident Lebeď vyhlásit Americe válku?"
"Jo, přesně ten. A ten zkurvysyn," vyslovila pečlivě obtížné české slovo, doslovný překlad běžné americké nadávky, "moc dobře věděl, proč kvůli tomu vyskakuje. Letecké infračervené fotografie se dělaly ve špionáži odjakživa, CIA takhle dokonce kdysi zjišťovala, jaká bude v Rusku úroda obilí, protože v IR se pozná dobrá pšenice od špatné. Ale nikdy se nedělalo systematické mapování celé planety. Raketové silo nebo chemickou továrnu můžeš dneska zamaskovat tak dokonale, že normální družice nic nepoznají. Dokonce ani ty, které přečtou poznávací značky na autech. Ale nemůžeš zařídit, aby fabrika nebo silo nevydávaly teplo. V IR se prozradí. A s patřičným softwarem pak poznáš, co je co. Projekt IrScan byl celý o tom, jak Rusům vidět až do krku skrz díru do prdele."
Martin zavzpomínal na loňskou aféru, kdy ruské rakety sestřelily dvě americké družice. Válka ve vesmíru!, psalo se v novinách. Nejtěžší ze všeho tenkrát bylo podat Ameriku jako agresora, protože rakety byly prokazatelně odpáleny z Kamčatky, ale propagandisti podali špičkový výkon jako obvykle. A ti čeští od svých ruských kolegů přičinlivě opisovali.
"Nevykládej mi, že jste zrovna tady našli maskovanou podzemní továrnu nebo raketové silo," vrátil se Martin k tématu rozhovoru.
"Ne, to opravdu ne. Našlo se tu něco úplně jiného. Mnohem podivnějšího. Mnohem děsivějšího."
"Základna mimozemšťanů? Nebo nouzový hlavní stan Kremlu?" zeptal se Martin ironicky.
"Možná jedno, možná druhé. To zatím nevíme. Víme jen to," řekla Tamara a náhle přešla do pevnějšího tónu, jako by činila oficiální prohlášení, "že se tu našla teplota absolutní nuly. Nebo přinejmenším něco, co je jí tak blízko, že to čidla

v družici nerozliší. Omezený, bodový zdroj o teplotě nula kelvina. Bod Nula."
Chvíli stoupali mlčky. Martin si to rovnal v hlavě.
"No, počkej," zaprotestoval pak. "Já tedy nejsem žádný fyzik, ale tolik ještě vím..."
"...že absolutní nuly nelze nikdy dosáhnout. Fajn. Jednička s hvězdičkou a pochvalou od paní učitelky. Za oceánem sedí nad těmi snímky už pár měsíců docela slušný vědecký tým, tuším, že jsou v něm nejmíň dva laureáti Nobelovy ceny. Myslíš, že oni to nevědí? Že se to ve škole neučili zrovna jako ty a já a každý?"
"Chyba měření," řekl Martin.
"Ne. Tak chytří jsme taky. Měření se mnohokrát opakovalo. Zkoušeli jsme čidla překalibrovat, dělaly se stovky kontrolních měření všeho možného. Ta věc tam nahoře pozná teplotu na pět tisícin stupně. Neptej se mě jak. Prostě taková technologie existuje. Přísně tajná a všechno. Fór je ale v tom, že měří kvantově, nespojitě. Kdyby v Bodě Nula bylo jen maličko nad absolutní nulou..."
"I to je úplný nesmysl, kde by se ve volné přírodě něco takového vzalo..."
"Jistě, ale kdyby tam bylo aspoň něco, čidla to zachytí. My máme bod, maličký bod, kde není vůbec nic. V těchto horách," mávla rukou kolem sebe, "existuje místo, kde ustává pohyb atomů. Místo, kde mrzne hélium. Hélium! Dobrý, ne?"
"Docela... A co to tedy je?"
"To nikdo neví," řekla Tamara hlasem, který zazněl náhle ledově, snad jen pár setinek nad absolutní nulou. "Jdeme se to pokusit zjistit. Ty a já."
*****
Martin stoupal tři kroky před Tamarou. Vyšli po úzké pěšině nad horní hranici lesa, ocitli se uprostřed husté a vysoké kosodřeviny. Cesta začala být kamenitá a hůř schůdná, ale aspoň nebyla tak prosáklá vodou jako v lese. Obloha nad nimi, na níž se ještě dole v Huti daly zahlédnout potrhaná modrá místa, se zatáhla úplně a vítr od severozápadu zesílil. Mezi kleči místy prosvítaly částečně zasněžené ostrůvky žluté suché trávy.
Šli teď mlčky. Martin přemýšlel o předchozím Tamařině sdělení, tak podivném, až se mu nedalo věřit - a přece instinktivně věděl, že dívka nelže. Myslel na absolutní nulu a přitom se do něj postupně dávala docela obyčejná zima. Když ucítil v obličeji první sněhové vločky, zvedl hlavu od cesty, zastavil se a obrátil k Tamaře.
"Jak jsme daleko?" řekl mírně udýchaně a trochu rozjařeně - jako by byli opravdu jen turisty na trochu bláznivé, ale jinak roztomilé túře.
"Ještě tak hodinu, hodinu a čtvrt," informoval ji Martin. "Pořád do kopce. Obcházíme obloukem kotel - tedy Temnou jámu," mávl rukou neurčitě vpravo, kde se za oblým hřbetem rozhodně nedala ani tušit hluboká propast.
"A v čem je problém? Proč nejdeme dál?"
Martin ukázal k obloze. "Začíná sněžit. Zatím málo, ale může z toho být vichřice, mlha, mráz. Za chvíli se dostaneme na otevřenou pláň a tam se do nás vítr opře pořádně. To by mohlo být dost blbý."
"Naopak, lepší počasí si nemůžeme přát," řekla tvrdě Tamara. "Nebo jako myslíš, že sem máme vyrazit radši, až bude svítit sluníčko a po značených cestách korzovat rodinky na běžkách?"
"Já jen..."
"Nezájem. Jdi! Jdeme!"
*****
Jiří Vachler dokončil běžné denní úřadování, přečetl webovou stránku přecpanou oběžníky, podepsal a dal zašifrovat Horákovo hlášení, vyřídil trpělivě několik telefonů shora, vesměs zpřesňujících pokyny, co dělat, kdyby v Huti chtěli očekávaní disidenti podnítit "události" - přitom měl dojem, že největší radost by okresnímu veliteli způsobil, kdyby si řekl o posily v síle motostřeleckého praporu. Což samozřejmě neudělal, naopak zdůraznil znovu, že počasí je čím dál tím horší a pokud se vůbec protistátní živly sejdou, pak zřejmě zůstanou někde u kamen a čaje s rumem.
Odpověděli mu, že je to všechno sice hezké, ale ať je bdělý. Jinými slovy: pokud se něco stane, vypiješ si to ty.
Pak se na chvíli konečně utrhl, sedl do služební Nivy a zajel se domů podívat na manželku a Pavlíka. Horečka opadla, syn si hrál se stavebnicí Lego zděděnou po starším bratranci, manželka sledovala v televizi film pro pamětníky se Smoljakem a Svěrákem. Jirka s nimi vypil čaj, ačkoli měl chuť na kávu - ale tou museli šetřit, naposledy ji dostali koupit před třemi týdny a kdoví, kdy zase bude. Ostatně, na stanici dostávali docela slušné příděly kávy, takže doma ji raději přenechával své ženě.
"Jsi duchem nepřítomen, Jirko," řekla přehnaně spisovně Jana Vachlerová a nezapřela přitom učitelku. "Děje se něco?"
Nechtěl mluvit o Mrázkovi, zatím ne. Až jak to dopadne.
"Ne, to nic. Sakra... koupil jsem Pavlíkovi pomeranče a nechal jsem je na stanici."
"Však ti je tam nesnědí," opáčila Jana. "Dalo by se říci, že ty pomeranče mají policejní ochranu, co víc by si jen mohly přát?"
Dlouze se na ni podíval. Ironické poznámky jeho ženy ho většinou nevyváděly z míry, ale dnes na ně neměl náladu.
"Když sis mě brala, nepřipadala ti moje práce tak špatná."
"Když jsem si tě brala," řekla Jana zamyšleně, "nezabývala se policie po větší část své pracovní doby pronásledováním osob s politickými názory odlišnými od těch, jaké má náš pan premiér. Nevyrážela nikomu zuby a občas dokonce pomohla lidem v nouzi. Takže," otočila se od televize a podívala se mu přímo do očí, "se tehdy ženská nemusela za chlapa policajta nikterak stydět."
Ty se za mě stydíš?, chtělo se mu zařvat.
Ale namísto toho řekl úplně klidně: "No nic. Já budu muset ještě zajít něco... zkontrolovat." Zvedl se od televize, v předsíni vytáhl ze skříně svetr, větrovku a termokalhoty, rychle se převlékl, do kapes nastrkal tabulku čokolády, placatici rumu a krátkovlnnou vysílačku. Nazul pevné boty a řekl směrem k televizi a k Janě: "Beru s sebou Betynu!"

Bylo jí to očividně jedno.
Vyšel před domek a zamračeně se podíval na oblohu, která mu to oplatila. Hvízdl na Betynu. Tříletá fena sibiřského huskyho se v tušení výletu zaradovala a vyskočila tak, že mu olízla obličej. Usmál se - a vyrazili spolu, policajt v civilu a jeho pes, směrem k temnému obrysu hor. Šel pevným krokem a najednou mu bylo dobře jako už dlouho ne.
*****
Stačilo dvacet minut, aby Tamara nerada uznala, že se zmýlila. Z větru se stala vichřice, mokrý sníh hnala téměř vodorovně, viditelnost klesla skoro na nulu; Martin natáhl ruku před sebe a se zájmem pozoroval, že si nevidí na špičky prstů.
"Měl jsi pravdu. Asi se musíme vrátit," křičela a vítr ji bral slova od úst.
"Teď ne."
"Co ne?"
"Teď musíme chvíli počkat, až se přežene to nejhorší. Pak půjdeme co nejrychleji dolů, zkratkou na dno kotle. Tam budeme za větrem a celkem v pohodě."
Martin se cítil dobře. Situaci měl pod kontrolou, krajinu znal zpaměti, přinejhorším by asi dokázal okrajem Temné jámy sestupovat i ve vánici, ale proč riskovat? Poprvé od svého setkání s Tamarou na letišti nad ní měl pocit převahy a vychutnával si ho. Přikrčili se pod hustý keř kleče, kde byli aspoň trochu chráněni před větrem, a čekali.
"Vypadáš nějak podezřele spokojeně," řekla nevrle Tamara.
Což se ti samozřejmě nelíbí, pomyslel si Martin. "Jsem rád, že nás to chytlo už tady a ne úplně nahoře. Tam by to dneska bylo nejmíň na omrzliny," řekl nahlas. "Na co myslíš ty?"
"Na Bod nula. A na to, že se mi strašně chce čůrat." Zaváhala a trochu rozpačitě řekla: "Otoč se, prosím tě."
Poslechl a pomyslel si, dokonce už s trochou znepokojení: kam se poděla ta ostrá holka?
O dvě hodiny později sestupovali strmým svahem směrem ke dnu kotle. Stále ještě hustě sněžilo, ale vítr slábl. Martin šel první, hledal cestu, Tamara klopýtala v jeho stopách. Co chvíli se zastavovali, Martin se rozhlížel a přemýšlel. Jediné, podle čeho se mohl orientovat, byl měnící se sklon svahu. Vidět nebylo i nadále skoro nic, bílá tma se mísila s černou a výsledkem byla depresivní clona, na kterou si člověk skoro mohl sáhnout.
Dvacet kroků, zastavit, srovnat směr, dalších dvacet kroků. Věděl, že každá cesta směrem dolů je v jejich situaci v podstatě správná, ale dával pozor, aby nezašli příliš daleko do stěny, kam je táhl travers. Tam by byl sestup neschůdný a museli by se zdlouhavě vracet. Tamaře nic nevysvětloval a ta se na nic neptala. Působila dojmem, že je docela ráda, že vůbec ještě jde.
Najednou se z šera vyloupla tyč a vedle ní další. Narazili na cestu.
Martin, teď už vrcholně spokojený sám se sebou, beze slova zabočil doprava a nasadil pevnější krok. Cesta klesala širokými serpentinami. Za chvíli budeme v lese a...
"Počkej!" křikla Tamara za jeho zády.
"V čem je problém? Budeme zase dělat striptýz?"
"Pitomče!" řekla vztekle. "Podívej se na tohle."
Napřed myslel, že to je nějaký balík hadrů. Teprve po několika vteřinách mu došlo, že hledí na bezvládné lidské tělo, na tělo, které by bez povšimnutí přešel, kdyby ho Tamara neupozornila.
Ta už u něj klečela. "Muž, asi třicet let, bezvládný, žádné viditelné zranění." Sáhla po zápěstí. "Žije. Zatím." Zvedla se a odfoukla si vlasy z čela. "Co s ním?"
"Musíme ho dostat dolů."
"Panebože. To je přesně to, co potřebujeme, upozorňovat na sebe. Třeba nás dají do místních novin, ne? Šlechetní záchranci. I s fotkou."
"Ještě jsme ho nezachránili. Ale když ho necháme tady, je po něm do hodiny. To chceš?"
"Nemoralizuj! Kdybych ti neřekla, ani by sis ho nevšiml! Ne, to nechci," připustila neochotně, "ale..."
A vtom z dálky zaslechli hlasitý štěkot psa.
*****
Jiří Vachler šel najisto, ani se nespojil vysílačkou s dozorčím Horské služby, který řídil její pátrání po zmizelém Mrázkovi. Pašerácké stezky přes hřebeny dobře znal.
Po pravdě řečeno, znal je lépe, než by se na policistu slušelo. Bývaly časy, kdy na nich jednou i dvakrát týdně svému příteli Mrázkovi kryl záda. Pracoval pro něj na procenta. Musíš vydělat Pavlíkovi na chleba s máslem a Janě na nějakou parádu, hučel do něj Petr, vykašli se na zábrany, každý z tvých kolegů bere - a za ošklivější věci než oškubat stát na clu.
Jiřího tahle morálně relativizující argumentace nikdy nepřesvědčila beze zbytku. Přesvědčil ho teprve lékař na poliklinice v okresním městě, který si za zevrubná vyšetření malého Pavlíka - chlapec měl několik týdnů neustále horečku bez dalších viditelných příznaků a nikdo nevěděl, co s ním - řekl o dvacet tisíc na ruku. Doba je zlá, pane Vachlere, všichni se musíme otáčet, jak se dá.
Téhož dne večer zaklepal Jiří na okno Petrovy chalupy. O týden později šel Pavlík na vyšetření, které nakonec naštěstí dopadlo úplně dobře, lékař se svou nejnovější milenkou na nákladnou večeři a Jirka do hospody opít se do němoty. Ale další týden byl na tajných pěšinách znovu, ve dne policejní Jekyll, v noci Hyde pašerák. Tak to šlo skoro rok. Pak padl režim, Dlaskova vláda jednak přidala policii na platu, jednak zavedla mnohem přísnější pořádek - a Jirka s úlevou i lítostí řekl Petrovi, sorry, brácho, už to nejde. Petr jen pokrčil rameny - tou dobou už policejní výpomoc tolik nepotřeboval, měl vypracovaný daleko dokonalejší systém postavený na hackerovi Mikim a jeho kouzlům se systémem zabezpečení státní hranice.
Tuhle část svého života, kterou úspěšně zatajil i před vlastní ženou, se Jirka snažil pustit z hlavy a svému někdejšímu

kamarádovi se raději vyhýbal. Petr se k němu naopak choval stále přátelsky, vesele a otevřeně - právě tak jako k půlce Hutě. Naposledy spolu mluvili asi před měsícem, když Jirka dostal na Petra anonymní udání. Dej si pozor, ať tě nemusím přijít zatknout, řekl tehdy Jiří s křivým úsměvem. Až na to dojde, doufám, že přijdeš osobně, zasmál se Petr - a Jirka odešel s těžkým srdcem.
Jenže teď ho nešel zatknout, ale zachraňovat mu život. Snad. Přinejmenším napřed zachraňovat a teprve pak zatýkat.
Mířil starou vozovou cestou ke dnu Temné jámy. Věděl, kde se odděluje pěšina vedoucí po skalách až nahoru na hřebeny. Předpokládal, že to je nejpravděpodobnější cesta, jakou mohl Petr použít. Padal sníh - v údolí, za větrem, to vypadalo skoro idylicky, ale Jirka věděl, že nahoře je dost nepříjemně. Petr sice v takovém počasí musel jít po horách už stokrát, ale chybu může udělat i ten nejzkušenější - uklouznout po skále, ztratit směr v mlze.
Stoupal zatáčkami vzhůru. Betyna, dosud spokojeně poklusávající pár kroků před ním, najednou zneklidněla, zavětřila a začala ostře štěkat.
"Copak?" sehnul se, aby psa uklidnil.
Nedala se, táhla ho vpřed. Prošel ostrým krokem další zatáčkou, sněhová clona se jako na zavolanou na chvilku roztrhla a najednou měl všechno jako na dlani. Muž a žena, sklánějící se na kraji cesty nad nehybným tělem. Nemusel ani přistoupit blíž. Věděl úplně jasně, že na zemi nemůže ležet nikdo jiný než Petr Mrázek. Svůj proslavený červený batoh - jeho barva byla dokladem Petrovy bravury, na maskovací barvy okázale kašlal - měl stále ještě na zádech.
*****
Chvíli se na sebe dívali beze slov. Vachler v duchu zavrhl asi tři otázky, které se v dané situaci vnucovaly, a odložil je na vhodnější chvíli.
"Žije?" zeptal se.
"Ale jo," odpověděla žena, sklánějící se nad Mrázkem, nečekaně pevným tónem s patrnou stopou cizího přízvuku. "Žije, jen se nám někde praštil do hlavičky. A až se vzbudí, asi bude pořádně nastydlý." Zkušenými pohyby masírovala Mrázkovu tvář a krk sněhem a zlehka ho pleskala po tváři.
"Zmrzl by tady, zůstat tu ještě chvíli," dodal muž, jako by pokládal za nutné zdůraznit zásluhu jich dvou na záchraně neznámého.
Jiří usoudil, že oživovací pokusy může zatím klidně ponechat na cizím děvčeti - pracovala na Mrázkovi zručně a zcela profesionálně. Vytáhl z kapsy vysílačku a spojil se s poplachovou ústřednou Horské služby.
"Nadporučík Vachler, policie. Zrušte pátrání a pošlete chlapy domů. Pohřešovaný Mrázek nalezen poblíž trasového bodu G43B," diktoval GPS souřadnice zpaměti, "živý, v bezvědomí. Pošlete auto s doktorem," opustil úřední tón, "hele, pošli ho ke staré hájovně za kapličkou, dál dneska stejně nevyjedou ani džípem. A nemusí spěchat, dřív než za hodinu tam nebudeme."
Petr Mrázek se probral z bezvědomí, pokusil se něco říci, ale namísto toho jen vytřeštil oči a začal zvracet.
Trvalo jim to nakonec ještě déle než hodinu. Jiří a Martin Mrázka dílem společně nesli, dílem vlekli sněhem. Jeho stav byl zřejmě horší, než se zdálo na první pohled, střídavě se probouzel a omdléval, ve chvilkách, kdy byl při vědomí, se pokoušel sám jít, padal do sněhu a sotva srozumitelně blábolil.
"Zasraný Poláci... Zasranej Rusák... Zasraná krabička... Zasranej Krakonoš, sloup sněhu, boha jeho..."
Martin s Jirkou byli po chvíli tak vyčerpaní, že Mrázkovy výkřiky vůbec nevnímali. O to víc se zraněnému pašerákovi věnovala Tamara. Pozorně mu naslouchala, občas se pokusila na něco zeptat a nesla jeho batoh.
Byl ostatně opravdu lehký.
Sanitka u hájenky skutečně čekala, což Vachlera příjemně překvapilo. Předal Petra Mrázka do rutinované péče zdravotníků a oddechl si.
"Musel spadnout z pořádné výšky, možná celou stěnou Temné jámy," upozorňoval je. "Může mít nějaké vnitřní zranění."
"Nestarej se, policajtskej," odpověděl jeden ze záchranářů. Jirka ho matně znal od vidění, ale nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje. "Takovejch jsme už viděli! Hele, fakt do Temný jámy? Nekecáš?"
"Blbost," ozval se řidič sanitky. "Dávno by bylo po něm. Víš, co je to za hloubku?"
"Pět set metrů," řekl nečekaně Martin. Všichni se po něm ohlédli. "Ale to neznamená, že by se to nemohlo stát. Před lety tady spadl turista do polské Sněžné jámy. Na běžkách. A nestalo se mu vůbec nic, jen dostal rýmu, jak čekal dole na pomoc. Když je dost sněhu, zachytí tě."
"No jo, taky jsem o tom slyšel, ale kdoví jak to bylo..." namítl záchranář.
"Tak že byste přestali kecat a jeli s ním do nemocnice?" vyjel ostře Vachler.
"Rozkaz, šéfe," odvětil záchranář posměšně, ale zároveň obratně dokončil připoutání Petra Mrázka k nosítkům, vyhoupl se do vozu za ním a řidič nastartoval. Sanitka odjela.
Zůstali sami tři. Vyčerpaný Martin, zvědavý Vachler - a s nimi Tamara s červeným batohem v ruce.
Na chvíli mezi nimi zavládly rozpaky, jaké nastávají, když zmizí problém a lidé si najednou nemají co říci.
"Byli jste skvělí," řekl nakonec Vachler. "Za tohle se nedá ani dost poděkovat - tak to radši nebudu zkoušet. Zašli byste se mnou na skleničku?"
Tamara se sladce usmála. Myslí určitě na to, blesklo hlavou Martinovi, jak se z toho přijatelně vykroutit. Copak si můžeme dovolit strávit večer s místním policajtem? Ale Tamara reagovala docela jinak.
"Ohromně rádi," řekla. "Jen s dvěma výhradami. Za prvé, zveme my vás. Za druhé, pojďme do našeho hotelu. Dá se tam určitě posedět stejně dobře jako kdekoli jinde - a já se nutně musím převléci do něčeho suchého. Ostatně, pánové, vám by taky neškodilo."
Vachler začal hlasitě protestovat, pokud šlo o první bod, s druhým však souhlasil a označil ten návrh za rozumný.
Tamara se z jedné strany zavěsila do něj, z druhé do Martina a tak se vydali večerní Hutí směrem k hotelu Koniklec.

Martin jen v duchu kroutil hlavou. Co to má zas proboha znamenat?, říkal si. Chce snad pro změnu zatáhnout do postele poldu?
Tamara byla milá a lehce rozverná. "To je báječné!" říkala k Vachlerovi nahlas. "To rozhodně musíme oslavit! Copak vy, při vaší profesi se vám určitě stane často, že někomu zachráníte život. Zato my..."
Zato my spíš tu a tam někoho odpráskneme, pomyslel si hořce Martin. Začínal mít mizernou náladu a se životem ho smiřovala jen představa suchých ponožek a velikého panáka. Raději dvou. Co ponožka, to panák.
V hale vzbudili menší rozruch: uprostřed elegantního interiéru, dřevěného obložení a zrcadel, decentně osvětlených tlumenými lampami, vypadali opravdu příšerně - jako trojice loupežníků. Tamara se hbitě ujala organizace.
"Jdu se nahoru převléknout. Budu tu zpátky coby hup. Zatím si dejte něco na zahřátí," zasmála se, "nebojte se, pak vás doženu. A Martine, pak vezmeš pana nadporučíka do pokoje a půjčíš mu něco na převlečení..."
...jednu ze svých dvou rezervních košil, to bude skutečně báječné, pomysle si Martin vztekle, ale nezbylo mu nic jiného než hrát svou roli.
"Jistě, miláčku. A nebuď v koupelně půl hodiny jako obvykle."
"Coby hup..." řekl Vachler zamyšleně, když Tamara odešla. "Vaše paní mluví česky velmi dobře, ale..."
"Dlouho tu nežila, máte samozřejmě pravdu. A není moje paní - tedy zatím ještě ne," usmál se Martin. Rozpaky ani nemusel nijak zvlášť hrát, když začal Vachlerovi předkládat kvapně nacvičenou legendu. "Přítelkyně z dětství, pak odešla s rodiči do zahraničí. Zřejmě z politických důvodů, víte, jak to za starého režimu chodilo," pokusil se policistovi, u něhož se dala očekávat silná prorežimní orientace, zabrnkat na city. "Teď, když se u nás poměry zlepšily, se vrátili, nedávno jsme se potkali, no a... prostě možná se budeme brát."
"Zajímavé," řekl Vachler suše. "A kde že to v té cizině pobývali?"
"Tedy... různě. Myslím, že velkou část té doby strávili ve Spojených státech, proto také ostatně... zpátky domů..."
Martin věděl od začátku, že celá historka je nepřesvědčivá, ale netušil, jak idiotsky bude znít, když ji bude vyprávět v hotelovém baru inteligentně vyhlížejícímu policistovi. Neměl ale na vybranou; museli se té vyprávěnky držet, odpovídaly jí Tamařiny doklady. Vachler se tvářil pobaveně, jako by dobře věděl, o co doopravdy jde.
"Ze Spojených států... to je opravdu zajímavé setkání. Moc rád si poslechnu, jak to tam doopravdy vypadá." Obrátil se k barmanovi. "Tak co pijete?" zeptal se Martina.
Martin se zatvářil vlastenecky. "Slivovici." Neměl ji rád, ale připadala mu v té chvíli ideologicky nejpřijatelnější. Whisky by byla úplně špatně a ani vodka nepřestavovala tak docela sázku na jistotu.
"Výtečně. Tak nám, Toníku, hoď jednu velkou slivovici - a pro mě jednu skotskou."
"Dám si taky!" zavolala mu přes rameno Tamara. Skutečně se vrátila coby hup - vlastně coby dup, blesklo hlavou Martinovi. Nahlas řekl: "Víte co, pane vrchní? Já si to rozmyslel. Nalejte mi taky jednu Teacher's. A nechte ji tady stát, já si jdu pro ty suché ponožky. Mám vám něco přinést?" otočil se k Vachlerovi.
Jantarová tekutina se zaleskla v broušeném skle, oba muži a dívka na sebe pohlédli a každý z nich v tu chvíli určitě myslel na něco úplně jiného.
První rundu vypili samozřejmě na zdraví nebohého Mrázka. Vachler jim vysvětlil, že Teacher's je oblíbený nápoj dotyčného, a proto vybral právě tuhle skotskou. Bar hotelu Koniklec ostatně nabízel velice slušný výběr zahraničních alkoholů včetně tří druhů singl malt a jiných specialit. Bylo vidět, že jej navštěvují hlavně cizinci.
Druhé kolo objednala Tamara a při té příležitosti navrhla tykání.
"Jiří," představil se Vachler.
"Hezké jméno," odvětila. "A jak se ti říká jinak? Nemyslím příjmením, myslím... no, co máš tady na ramenou, když máš na sobě uniformu, nosíš přece uniformu?"
Jirka zdvořile vysvětlil, že je velitelem policejní stanice v Huti a že má hodnost nadporučíka.
"Velitelem? Takže máš pod palcem všechny policisty tady ve městě?"
"Ve městě a na přilehlých kopcích a v roklinách," usmál se Vachler a mávl rukou. "To ale není nic zajímavého. Radši bych si, jestli dovolíš, poslechl, jak to doopravdy chodí v Americe. Je to přece jen docela vzácná příležitost mít tady Američanku... která mluví česky."
Tamara se napila a začala, pokud byl Martin schopen posoudit, plynně lhát o útlaku černochů a Hispánců. Martin jen zavrtěl hlavou a rychle si objednal další Teacher's. Kolik že těch ponožek vlastně bylo? Nebo prstů? No... to nic.
"Opili jsme ti snoubence," konstatoval klidně Vachler. Oba pozorovali Martina spícího s hlavou na stole.
"Bylo toho na něj dneska hodně," řekla Tamara víceméně po pravdě. "Pomůžeš mi s ním nahoru?"
Odvlekli Martina do pokoje, zuli mu boty a uložili. Podívali se na sebe a svorně se rozesmáli.
"Tohle jsem nedělal už hodně dlouho," řekl Jirka. "Myslím, že jsem dlouho netáhl opilého chlapa. Naposled právě s Petrem Mrázkem, ale to jsem sám sotva stál na nohou a jeho žena nás chtěla seřezat oba."
"Děsím se představy, až budu vdaná a bude se ode mě očekávat něco podobného. Ale prozatím... půjdeme si dát ještě jednu? Na dobrou noc?"
Vrátili se do baru a objednali si. Tamara se usadila pohodlněji než předtím, ramenem se opřela o Jirku a svými tmavými krátkými vlasy ho maličko pošimrala na tváři.
"Nezavoláš do nemocnice?"
"Zatím ne," zavrtěl Vachler hlavou. "Ozvali by se mi sami, vědí, že na tomhle mi mimořádně záleží."
"Je to... jste hodně blízcí přátelé?"
"Celkem dost." Neměl chuť se na tohle téma bavit.
"Co myslíš, že tam vlastně dělal?"
"Hm." Ostře se jí podíval přímo do očí. "Co jste tam vlastně dělali vy? Vyšli jste si na procházku? V tomhle počasí? Do hraničního pásma? Víš, že tady nehlídáme jen my, ale taky vojáci?"

Tamara ignorovala jeho dotazy. Byla klidná, střízlivá, maličko bledá. "Ty víš, co tam tvůj kamarád dělal. A já to vím taky. On pašuje a ty ho kryješ. Milý Jirko," sladce se usmála a lehce o něj zavadila pravým ňadrem, "tahle hra je stará jako svět. Četníci a zloději, hádej, kdo je kdo. Tak se nerozčiluj, když tě někdo prokoukne."
Vachler na ni zíral. "Kdo jsi? Kdo jste vy dva, k čertu?"
*****
Městečko Huť ve čtyři ráno mimo sezónu není ani příliš přívětivé, ani vysloveně přelidněné. Rozbředlým sněhem a zamračenou nocí se prodíral vpřed jen jeden osamělý chodec - sportovně vyhlížející muž, vysoký, ramenatý. V kapse měl služební průkaz poručíka policie a v hlavě několik nepříjemných starostí.
Došel před zamčenou lékárnu. Pohotovostní služba se tu už dávno neprovozovala, ale zůstala po ní lomená chodbička připojená zvenčí k domu a krytá střechou, dobrý úkryt před nepohodou i před zvědavými zraky. Poručík Horák si byl jist, že před tím druhým se v danou chvíli chránit není třeba a nad to první byl vysoce povznesen. Přesto disciplinovaně dodržel dohodnuté místo schůzky, opřel se ramenem o zatlučené okénko, jimž kdysi magistra na noční službě podávala léky, a čekal. Jeho kontakt měl jako obvykle zpoždění.
Horák se díval na špinavé dřevěné obložení chodby, matně ozářené kalným světlem výbojek zvenčí, a hrál v duchu svou oblíbenou hru: zvažoval nejhorší myslitelnou možnost a jak na ni reagovat.
Nejhorší myslitelná možnost je, že ta drzá černovláska s tím moulou nejsou tím, čím se zdají být, že to jsou skutečně jen dva pošuci z Prahy, z Ameriky nebo odkudkoli, kteří sem přijeli strávit líbánky, popřípadě společně zdrhnout za kopečky. Nejhorší možnost je, že touhle dobou mi tady pobíhá po kopcích někdo jiný, doopravdy vyslaný najít Tajemství - a já ztrácím čas šmírováním nepravých lidí.
Blbost, namítl si v duchu Horák. Ti dva jsou přece čitelní.
A nejsou až moc čitelní?, ozval se zas jeho vnitřní hlas. Koneckonců, co bys udělal ty na místě tamtěch na druhé straně? Pokusil se zmást soupeře, jistě. Čím toho dosáhneš lépe než falešným cílem? Lidmi, kteří jsou vysláni jen proto, aby někdo jiný mohl zatím pracovat v klidu? Párkem volavek?
"Ale do prdele," řekl nahlas.
Ale dá se na takovou úvahu spolehnout? Nesnažím se být až moc chytrý? Klasické zpravodajské dilema: vím, že víš, že vím, a tak udělám opak toho, co se ode mne očekává, nebo opak opaku, nebo... prostě může to být jakkoli. Tímhle způsobem se nedá na nic přijít. Asi bych měl navštívit jednoho mrzáka dřepícího u počítače, pomyslel si Horák. Tam by mohla být nějaká odpověď. Tam, nebo někde ve Vachlerově kanceláři, ale na tu je zatím čas.
Zvenčí se ozvaly šouravé kroky.
"Promiňte," ozval se kňouravý hlas a vzápětí se ze tmy vynořil jeho majitel, drobný mužík kolem padesátky zachumlaný do dlouhého kabátu, šály, ušanky a rukavic. "Promiňte, ale..."
"Za co se omlouváte? Že jdete pozdě? Nesete, co jste měl přinést?"
Mužík pokorně rozhodil rukama. "Bohužel. To je právě to - bohužel. Mrázek nepřišel ani na první, ani na druhý termín, čekal jsem skoro celou noc, úplně jsem zmrzl, ale neobjevil se."
Horák si zhluboka povzdychl. "Mrázek je ve Vrchlabí v nemocnici," řekl suše. "Kromě mne to ví můj šéf, celá Horská služba, větší část hotelu Koniklec, lidi od záchranky a bába Novotná, co bydlí naproti hájence a čumí celé dny z okna. Prakticky celá Huť kromě vás."
"V nemocnici?"
"Jo. Někde prý trošku zakopl. A jestli nechcete v nemocnici skončit i vy," řekl stále stejným hlubokým monotónním hlasem beze stopy emoce, "na rozdíl od Mrázka ovšem rovnou na patologii, tak koukejte padat za ním a přinést mi jeho batoh. Pokud v něm vůbec ještě něco zbylo, o čemž pochybuju," pokrčil rameny, "ale to je váš kšeft. Třeba pak ještě přijdete a hezky mě poprosíte, abych vás nechal zavřít na pár let za vaše rozkrádačky. Třeba si budete myslet, že hradecká basa je docela bezpečné místo, když se na vás zlobí tamti z druhé strany kopců. No ale," podíval se na hodinky, "proč předbíhat událostem? Jděte a doneste mi to, na čem jsme se dohodli, a všechno bude v pohodě."
Mužík se lehce otřásl. "Kde vás pak najdu?"
"Na to se vykašlete. Já najdu vás."
Oba vyšli do noci, mužík směrem z kopce, snad někam k zaparkovanému autu, Horák opačným směrem - na samotu, kde za oknem svítil noc co noc pár LCD monitorů.
*****
"Vstávej."
Proč se mnou někdo třepe?, pomyslel si otráveně Martin. Jako by nestačilo, že se houpe postel a s ní celý svět. Nedám se, rozhodl se a pevněji zavřel obě oči.
"Vstávej," trvala na svém Tamara. "Nemáme čas."
"Najednou," nechal se Martin vyprovokovat k odpovědi, ale oči nechal raději zavřené. "Celou noc chlastáme a najednou nemáme čas."
"Celou noc nechlastáme. Ty celou noc chlastáš, já celou noc pracuju. A teď je ráno a pracovat musíme oba. Vstávej!" řekla zvýšeným hlasem a energicky strhla z Martina přikrývku. Podala mu sklenici, v níž se rozpouštěla šumivá tableta. "Tohle vypij a padej pod sprchu."
Martin rozlepil oči, sebral sklenici, obrátil ji do sebe a automaticky čekal, že se mu udělá ještě hůř. K jeho překvapení to nebylo tak zlé. Inu, opít se kvalitním alkoholem má něco do sebe. Kdo to vlastně platil?, pomyslel si. Hloupá otázka. Samozřejmě Tamara.
Svlékl si zbytky šatstva a prádla a odpotácel se do koupelny. Sprcha byla skutečně příjemná; měl pocit, že by pod ní vydržel celé hodiny. Tamara mu však nedopřála ani chvíli klidu. Vešla do koupelny za ním a posadila se na okraj vany. "Situace je trochu napjatější, než si moji šéfové myslí," řekla, "ne, ne, tu sprchu nech téci, to je vynikající věc proti

odposlechu. Teď musíme počítat s čímkoli, protože... co myslíš, že měl v batohu ten polomrtvý kamarád?"
Martin ještě zdaleka nebyl intelektuálně na přijatelné výši, ale přesto rozpoznal, že otázka je řečnická.
"Detektor tam měl. Velmi podobné zařízení, jaké mám já, ale nekompletní a nezapojené."
"Detektor?"
"No ano, základ zařízení... kterým se dá najít Bod Nula. Máme konkurenci."
"Toho chlapa?" zeptal se nechápavě Martin.
"To sotva. Spíš bych řekla, že to někomu nesl. Někomu... ten chlapec je totiž pašerák, víš? To musí být ve vaší zemi velice výnosné povolání, když se tady nedá normálně koupit spousta věcí, které za kopečky mají."
Martin vystoupil zpod puštěné sprchy a sáhl po ručníku. "Počkej," namítl. "Mně to moc nemyslí, ale... není to nějak moc velká náhoda, že jsme ho našli zrovna my? Myslím... když nesl takovou věc, která ze všech lidí široko daleko může zajímat zrovna tebe, zrovna nás..."
"Jo, to je. Přesně s tím si celou noc lámu hlavu. Mohl... dalo se nějak odhadnout, kudy půjdeme, když se budeme vracet? Mohl na to někdo přijít - třeba, když nás viděl odcházet? To musíš vědět ty."
"Těžko," řekl okamžitě Martin. "V té vánici nebylo vidět na krok, vždyť já sám nevím úplně přesně, kudy jsme šli."
"Takže náhoda... nakonec, náhody se stávají. I neuvěřitelné náhody. Kéž by to tak bylo. Protože jestli to náhoda není..."
Zvedla se z vany, přistoupila k zrcadlu, setřela z něj páru a začala si líčit oči.
"Ano?"
"...pak jsme součástí hry někoho jiného. Hry, které nerozumíme. To by byla špatná věc. Bude se ti to takhle líbit?" otočila se k Martinovi.
"Není to jedno?" odpověděl upřímně, zatímco si čistil zuby.
"Není. Hraju tvou snoubenku, nezapomeň. Měla bych se ti líbit. Mimochodem, ohol se. Z téhož důvodu. Kdybychom jen věděli, komu to nesl," udělala Martinovi místo u zrcadla. "To bohužel neřekl ani zdravotní sestře - a že jsem byla pěkná sestřička."
"Cože?" vytřeštil oči Martin.
"S tím si nelam hlavu. A dělej. Teď možná dostaneš nějaké kafe a pak musíme ven."
*****
V pět ráno je na podzim a v horách ještě hluboká noc. Horák si razil cestu neprošlapaným měkkým sněhem a v duchu přitom nadával extravagantnímu, ale velmi úspěšnému pražskému malíři, který kdysi koupil barabiznu až v horním cípu Jezerní louky, na kraji přísné rezervace, dobrých tři sta výškových metrů nad údolím Hutě, aby si z ní vybudoval příjemné, pohodlné a elegantní sídlo. Občas sem jezdil se svou mladou třetí ženou, občas si sem vozil ještě mladší milenky, pak se konečně spokojeně upil a umiloval ve věku hodně přes sedmdesát. V té době byl v Huti už legendou takového významu, že o jeho existenci a skutcích byl poměrně přesně zpraven i novousedlík jako Horák.
Chalupu zdědili dva malířovi synové, ale užíval ji jen jeden z nich - druhý, velmi známý jazzový hudebník, emigroval týden poté, co premiér Dlask vyhrál volby. Mladší malířův syn se naopak do hor nastěhoval víceméně nastálo a v chalupě zavedl jediné zásadní vylepšení: datovou linku o kapacitě, jaká by podle názoru techniků, kteří to zapojovali, mohla stačit okresnímu městu - kdyby si ji mohlo dovolit.
Miki, jak si malířův syn nechával říkat, vypadal naivně se svými rastafariánskými copánky, volnými indickými hazukami a dětinskou radostí z čerstvě napadlého sněhu, ale leccos nasvědčovalo tomu, že se v životě umí otáčet překvapivě dobře. Hned ta linka - nemohla být maličkost uhájit samotnou její existenci v době, kdy se podobné věci evidovaly a kdy každý člověk s přístupem k Internetu byl automaticky považován napůl za protistátní živel. A nešlo jen o povolení; i platit takový datový provoz bylo z něčeho třeba a peníze po otci, jakkoli značné, nemohly stačit věčně.
Horák si Mikiho samozřejmě povšiml hned po svém příchodu do Hutě, ale při mapování zdejšího terénu mu nevěnoval žádnou velkou pozornost. Zařadil si ho jako počítačového maniaka, který si rád hraje a svému finančně náročnému koníčku občas pomůže nějakým kšeftíkem do ciziny. To sice nebylo zákonné, ale Horáka to v danou chvíli příliš nezajímalo. Teď si to vyčítal.
Souvislost mezi Mikim a Mrázkem došla Horákovi až ve chvíli, kdy se sám v jistém smyslu slova stal Mrázkovým zákazníkem. Tedy před osmačtyřiceti hodinami.
Výstup na Jezerní louku má za dobrého počasí podle turistického průvodce trvat hodinu. Horák to ve sněhu zvládl za čtyřicet minut, ale přede dveřmi chalupy se musel na chvíli zastavit a lapat po dechu. Zabušil na dveře a nedočkal se odezvy. Vzal za kliku a překvapeně zjistil, že je otevřeno.
Vešel dovnitř. Ocitl se v síni, za jejímž rohem byl vchod zřejmě do hlavní místnosti. Dveře byly pootevřené a škvírou prosvítalo světlo.
Vešel. Ocitl se ve velké obytné kuchyni, jejíž přední část zřejmě sloužila k vaření, stolování a společenskému životu, zatímco zadní se stala trochu chaotickým, ale bezesporu špičkově vybaveným počítačovým pracovištěm. Dominovaly mu dva velké LCD monitory. Na jednom z nich se nacházela zdánlivě chaotická změť čar, na druhém běžel beze zvuku jakýsi videoklip, zřetelně západní a dekadentní - otylý zpěvák v něm přibíjel dvěma hřeby na kříž plyšového medvídka za asistence spoře oblečené dívky.
Před monitorem seděl v koženém křesle Miki, sluchátka v uších, a spal.
Horák pokrčil rameny, přistoupil k němu a rázným pohybem mu strhl sluchátka. "Vstávej, hochu. Musíme si popovídat."
Miki sebou trhl a otevřel oči. Bylo vidět, že spal jen lehce, jako pes, když zůstává na stráži. Pomalu zamžoural. "S vámi? Co jste zač, co tu děláte? Teda člověče… takhle sem vpadnout, to není nejlepší začátek rozhovoru."
"Ende gut, alles gut," řekl rozmarně Horák. "To znamená…"

"Já německy umím, dík za poučení. To takhle hned tykáte každému? To budete asi policajt," usoudil Miki, "nebo někdo od strany a vlády. Ani o jedno," natáhl se po klávesnici a nečekanou rychlostí do ní vypálil jen tak mimochodem salvu povelů, "není celkem co stát."
*****
Když Vachler opustil uprostřed noci hotel Koniklec, nechtělo se mu domů. Ne že by byl opilý, dovedl se dost slušně kontrolovat - a dodržoval zásadu, že když děláte velitele policie v malém městečku, můžete si pořádnou opici dovolit jen jednou či dvakrát do roka, a navíc jen v kruhu dobrých známých. Neměl ale náladu na Janiny řeči - určitě by vstala, vysvětlila mu, co si o jeho nočním příchodu myslí a dožadovala by se podrobného referátu o průběhu večera a noci. Zejména na to poslední neměl Vachler opravdu náladu; pořád ještě sám nevěděl, co si má o událostech uplynulých hodin myslet.
A tak namísto domů zamířil na policejní stanici.
Ve službě, na dispečerském stanovišti u telefonů a obrazovek, byl mladý Honza Pešek a kupodivu nespal; popíjel přeslazeného turka z velkého otlučeného hrnku a listoval ohmataným pornočasopisem vydaným ještě před převratem. Teď už takové věci nevycházely a jeden sešit se podle vydatnosti obsahu prodával pod rukou i za pětinu průměrného měsíčního platu. Něco tak nákladného si Pešek patrně dovolit nemohl, přesto učinil při příchodu svého nadřízeného aspoň formální pokus schovat svou vzácnost do šuplíku, v němž se přechovávaly knihy služeb. Vachler jen mávl rukou; neměl chuť dělat zrovna teď kázání.
"Co je nového?"
"Celkem nic, náčelníku. Našli Mrázka, ale to vy asi už víte, ne?" V otázce nebyla ironie - Pešek očividně opravdu nevěděl, odkud se Vachler vrací. A proč by taky měl.
"Vím," přikývl Jiří. "A dál?"
"Celkem klid. V Horním Fárově výtržnost v hospodě po zavíračce. Na autobusovém nádraží v okresním městě zadržela hlídka dvě osoby, co jsou na seznamu politických provokatérů. Poslali je s dozorem zpátky do Prahy. Předpověď počasí… dopoledne má přijít pořádná obleva. Jo, a ještě je tam jedno celostátní pátrání. Chcete se na něco z toho podívat?"
"Teď ne." Vachler vytáhl ze skříně spacák a karimatku, rozložil si jedno i druhé ve svém oblíbeném koutě, nad umyvadlem si vyčistil zuby, svlékl pár přebytečných kusů oděvu, přehodil je přes židli a spokojeně zalezl do pytle. Netrvalo mu to všechno ani dvě minuty. "Vzbuď mě v šest," řekl ještě směrem k Peškovi, který už znova listoval obrázky nahotinek s veleňadry a nasadil k tomu vážný, hluboce soustředěný výraz.
*****
Nakonec se vzbudil sám a před šestou. Spalo se mu špatně, v útržkovitých snech pronásledovala Tamara s bajonetem v ruce jeho ženu Janu a malý Pavlík utíkal před oběma, nakonec udělal špatný krok navíc a padal do hlubin Temné jámy. Jirka stál na jejím kraji, věděl, že má za úkol syna zadržet, ale nedokázal to.
Ještě ve spacím pytli hrábl po telefonu a zavolal domů. Tam byl ale telefon vypnutý - to Jana často dělala, když Jirka nebyl doma, aby nemusela, jak vždycky říkala, odpovídat na všechny idiotské hovory jeho kolegů a nadřízených. Namluvil tedy vzkaz na záznamník, vysoukal se z pytle, svlékl se do půl těla, ocákal se u umyvadla studenou vodou a postavil na kávu.
Za oknem byla ještě noc, ale už maličko řídla.
Vachler zapnul počítač na svém psacím stole a přejel očima hlášení. Bylo tam víceméně vše, o čem mluvil Pešek: rvačka ve Fárově, disidenti vrácení do Prahy, sotva stihli vystoupit z autobusu, stížnost starosty z Rudolfovic na neznámé vandaly, kteří rozbili na hřbitově několik náhrobků - o tom se Pešek, vida, ani nezmínil, očividně to vytřídil jako bezvýznamnou záležitost. V tom se ostatně jistě plně shoduje například s okresním velitelem, pomyslel si hořce Vachler. A pak je tu ještě to celostátní pátrání. Jiří ho začal bez zájmu a celkem bezmyšlenkovitě číst - a najednou mu přejel mráz po zádech.
Konvice začala pískat, voda klokotavě vřela, ale Vachler ji ignoroval. Zíral na obrazovku a snažil se sám sebe přesvědčit, že se plete.
Jenže šestý policajtský smysl, vypěstovaný léty praxe, mu říkal opak. Popis dvojice, uváděné ve zprávě do pravděpodobné souvislosti s násilnou smrtí polského řidiče kamiónu, byl sice tak neurčitý, že by se mohl hodit na každého, ale časově všechno sedělo až příliš dobře. Poláka zabili v Praze předevčírem pozdě večer, nalezen byl včera nad ránem, tedy před čtyřiadvaceti hodinami. A včera ráno se tu také zjevili ti dva… se kterými jsem v noci popíjel. Kteří zachránili život Petrovi.
Kteří jsou divní, až to hezké není.
Sáhl po telefonu, ale pak stáhl ruku zpátky. Chviličku přemýšlel a pak houkl na Peška. "Jdi se projít, udělá ti to dobře! Podívej, potřebuju, abys zašel do několika penzionů a hotelů… piš si." Nadiktoval krátký seznam, doprostřed zařadil Koniklec. "Přineseš odtamtud přihlašovací knihy. Jo, já vím, že nám normálně posílají ohlašovací lístky, ale prostě jdi a udělej, co říkám. Že ty knihy vrátíme do oběda. Tak už padej."
*****
Tentokrát snídani neprotahovali. Tamara sotva Martinovi povolila trochu kávy na probuzení.
"Dělej," popoháněla ho. "Musíme na procházku."
"Na jakou procházku?" Martin se pořád cítil podrážděně, ale věděl, že se musí soustředit, aby navenek hrál aspoň trochu přesvědčivě roli Tamařina snoubence. "Kam si chceš vyrazit… miláčku?"
"Zanech komedie, nemáme publikum," odsekla. "Aspoň doufám, že nemáme."
"Já neméně. Takže - kam?"
"Sdílný pan Mrázek," řekla zamyšleně, "a on byl opravdu sdílný, tedy sdílný pan Mrázek mi stihl prozradit jméno

svého počítačového guru. Je to jistý Miki Janeček a bydlí v místě zvaném Jezerní louka. V čísle 143, abych byla přesná. Což je…"
"Což je pořádný kus do kopce, na úbočí Pramenné hory. Prokrista, jak v takové končině někdo může mít počítač? Mě překvapuje, že je tam vůbec natažená elektrika."
"Už je to tak. Pan Janeček asi bude trochu výstřední osoba, ale," podívala se na hodinky, "my se s ním musíme setkat. Co nejdřív. A doufat, že totéž před námi nenapadlo už někoho rychlejšího."
"Jak vůbec víš, že bydlí zrovna v čísle 143?"
"No… v telefonním seznamu není. Zato je na Internetu, má tam docela pěkný sajt a fotku své chalupy. To bys nevěřil, co všechno se dá z takové fotky vytáhnout, když na to máš software. Třeba i popisné číslo, které vypadá na první pohled dokonale nečitelně. A dopij to kafe! Nemáme čas. Hoří nám… zadek u koudele? Říká se to tak?"
Martin se proti své vůli upřímně rozesmál.
"Hele, a proč za ním polezeme do kopce, když je to počítačový guru? Proč mu nepošleme mail?"
Sebrala mu nedopitý hrnek s kávou a zvedla se od stolu. "Ona to zas tak velká legrace všechno není. Jdeme."
*****
Vachler se mračil do ohlašovací knihy hotelu Koniklec. Tlustý umaštěný sešit, nalinkovaný podle pravítka, se nehodil ani k důstojné eleganci drahého hotelu, ani ke století informačních technologií -- zaklínadlu všech politiků včetně premiéra Dlaska. Zato opravdu obsahoval použitelné informace.
Příjezd Martina a Tamary byl datován včerejším dnem v pořadí jako první zápis toho data. Z toho by ještě nic zvláštního nevyplývalo, dodatečnou informaci však nesl rukopis. Záznam byl zapsán pečlivou rukou prozrazující puntičkáře - týmž písmem jako večerní zápisy z předchozího dne, ale zřetelně odlišným od všem následujících včerejších zápisů.
Vachler si poznamenal, že se musí provozního hotelu Koniklec zeptat, kdy se v recepci střídají směny - ale v zásadě už věděl, co potřeboval. Tamara s Martinem přijeli v noci, rozhodně po půlnoci a nejspíš někdy před šestou ráno. Dost zvláštní doba k příjezdu do hotelu.
Pochopitelně, ujišťoval sám sebe cestou k džípu, na tom ještě nemusí být nic zlého. Výstřední Američanka, oba trochu blázni, dělají si prostě, co je napadne - tak je napadlo přijet se ubytovat ve tři ráno, proč ne. Jenže teď už si opravdu nemohl dovolit ignorovat své podezření. Bude je muset vyhledat a požádat, ať prokážou své alibi na večer před příjezdem do Hutě. A pokud nebudou mít jasnou a přesvědčivou odpověď, bude je muset zadržet a zavolat vyšetřovatele z okresu.
Nebylo mu to příjemné, vždyť jel možná zatknout lidi, se kterými večer popíjel. Ale na druhou stranu, mrtvý chlap je mrtvý chlap.
Nastartoval auto a rozjel se ke Konikleci.
*****
Vyšli před hotel a ocitli se přímo proti mohutnému terénnímu vozu s výrazným nápisem POLICIE. Tamara na vteřinu zřetelně zaváhala, ale pak se vytrhla Martinovi a vyšla vstříc řidiči, který právě vystoupil ven.
"Jakpak ses vyspal, Jirko... pokud si tedy ještě pořád tykáme?" obrátila se s tím nejmilejším úsměvem na tváři k Vachlerovi. "Škoda, že jsi nepřijel dřív, mohli jsme společně posnídat. Teď jdeme ven... nepřidáš se? Ale ty vlastně asi nemůžeš, když jsi ve službě, že?"
"Ale já vlastně nejsem ve službě," řekl klidně Vachler. "Mám trochu času. Kam máte namířeno?"
Stoupali do kopce ve třech, Martin se mračil, Tamara švitořila a Vachler přemýšlel. Mimo jiné ho napadlo, že pokud tihle dva v Praze ubodali řidiče kamiónu, není možná rozumné chodit s nimi sám po kopcích -- ale pak tu myšlenku zahnal. Martin nevypadal na rváče a ženské se přece chlap bát nebude.
"A jak jste se vyspali vy?" navázal konverzaci.
Tamara kopla do Martina a ten ze sebe vysoukal trochu povinných frází o zdravém horském vzduchu.
"Museli jste přece dospat taky tu včerejší noc, když jste ji strávili na cestách," poznamenal Vachler.
"To ano," řekla Tamara. "Skutečně jsme se přijeli ubytovat až nad ránem - to je úžasné, jaký má policie přehled." Ale nerozváděla, co je k tak zvláštní době příjezdu vedlo, takže nastalo dlouhé ticho.
"No, měli jste štěstí, že jste nejeli až ráno," pokračoval po pauze Vachler. "To byste se z Prahy vymotávali dlouho. Na všech výpadovkách byly hlídky, zastavovaly všechny auta, dovedete si představit, co to udělá v ranní špičce."
Zase ticho. Stoupali do svahu, ranní slunce příjemně hřálo, klubal se ojediněle pěkný den pokročilého podzimu, jaký je na horách vzácný.
"Dovedete si to představit," přerušil ho zas jen Vachler, "jistě líp než já, protože já do Prahy jezdím, jen když musím, a to je naštěstí málokdy."
"A co se to v té Praze vlastně stalo?" zeptal se Martin, pyšný v tu chvíli na svou drzost.
"Asi bych neměl... ale co," pokrčil Vachler rameny. "Vražda. Někdo brutálně zabil cizince, řidiče kamiónu."
"To se u vás po každé vraždě uzavře celé hlavní město?" zeptala se se zájmem Tamara. "To by v Americe tedy dost ochromilo provoz, to vám řeknu."
"Po každé určitě ne," řekl Vachler, "samotného mě to překvapilo. Ale předpokládá se, že ten člověk byl pěšákem v nějaké hře mafií... my tady nemáme organizovaný zločin rádi. A docela s ním dovedeme zatočit, když na to přijde. Jen tak mimochodem," dodal konverzačním tónem, "vy jste ho nezabili, že ne?"
Martin cítil, jak mu po páteři stéká horký pramínek potu a nohy slábnou. Tamara byla naštěstí podstatně pevnější.
"To jsou dost zvláštní vtipy," řekla. "To mluvíš jen tak, aby řeč nestála, nebo si vážně ověřuješ alibi? Pokud to druhé, tak je skoro jisté, že žádné nemáme. Ta vražda se měla stát v noci na včerejšek, pokud to dobře chápu?"
Vachler přikývl.

"Tak to bude problém, protože já jsem odpoledne přiletěla, a protože jsme se dlouho neviděli... no, co bys udělal ty, kdyby ses po dlouhé době znovu shledal se svou snoubenkou? Tak přesně to jsme udělali my. A z postele jsme vylezli až po půlnoci, sbalili jsme se a odjeli sem, protože jsme chtěli ráno už být na horách a nedýchat špinavý pražský vzduch. A jelikož v té posteli s námi z pochopitelných důvodů nikdo nebyl..."
"Ale to přece není potřeba, takhle..." namítl Vachler, jenže Tamara už byla rozjetá.
"Zajímají tě detaily? Vlastně jsem zapomněla říct, že jsme nebyli jen v posteli, poprvé mi to udělal už pod sprchou, já bych nerada něco zamlčovala, když zajímá policii, co jsme dělali..."
"Tak dost," slyšel Martin říci sám sebe. "Promiňte," obrátil se k Vachlerovi, tykání mu nešlo z úst, "promiňte, moje snoubenka je prostě zvyklá na jiné poměry. Neví, že u nás se takhle s policejním důstojníkem nemluví. O žádné vraždě neví nic ani ona, ani já. Asi vám to nemáme jak dokázat, ale..."
"Proč bychom taky měli, nevina se nedokazuje, dokazuje se vina," pokračovala Tamara podrážděným tónem, "nebo jste tady už zrušili i to? Báječná země. Pane nadporučíku," přešla teď i ona na vykání, "pokud proti nám něco máte, snad bude nejlépe, když nás odvedete do svého úřadu, já se spojím s ambasádou a požádám o právní zastoupení..."
Tos přehnala, holka, pomyslel si Martin. Ale Vachler se zatvářil smířlivě.
"Ale no tak! Já se vás přece nechtěl dotknout... jistě to byl jen vtip, i když musím říci, že časově se to shoduje všechno natolik, že jsem se vás prostě aspoň formálně musel zeptat, co jste dělali, kde jste byli a tak. Naprosto jsem nechtěl narušovat vaše soukromí... a teď už se asi rozloučím."
Mezi řečí došli na Jezerní louku a stáli teď přímo před malířovou chalupou. Něco na ní zřetelně nebylo v pořádku: měla dveře dokořán, sníh před nimi byl zválený, jako by se tu odehrál nějaký zápas, a byly na něm stopy krve. První si toho povšimla Tamara, ale Vachler zachytil její pohled jen o tři vteřiny později.
*****
Vachler rychle přistoupil blíž a prohlížel si stopy zápasu.
"Co to je, ksakru..." zabručel si pro sebe. Zvedl oči ze země a podíval se na Martina a Tamaru - a pokud před několika vteřinami se zdálo být jeho podezření rozptýleno, teď už se ani nesnažil předstírat, že se mu zdají být v pořádku. "Vy jdete sem?"
Neodpověděli. Martin si rychle, iracionálně pomyslel: pojďme utéci! Ale dobře věděl, že není kam.
"Vy jdete sem," řekl Vachler už bez otazníku na konci věty. "Ať jdete, kam jdete, všude je něco divně. Od včerejška tu zakopáváte o problémy. Já vás asi budu muset přece jen požádat..."
"Žádej o co chceš, ale snad se napřed podíváme dovnitř, ne? Co když je tam někdo, kdo potřebuje pomoci?" Tamara promluvila velice věcným tónem, jako by i ona odkládala masku.
Vachler očividně řešil těžké dilema. Věděl, že podívat dovnitř se musí, a věděl také, že by je rozhodně měl nechat venku. Jenže jak to zařídit, aby mu neutekli? Hlavou mu probleskla pasáž ze Švejka - jedné z mála knih, kterou nejen přečetl, ale dokonce si pamatoval její obsah - kde venkovský policajt připoutá eskortovaného vězně želízky sám k sobě. Jenže Vachler vlastně ani nebyl ve službě, a i kdyby byl, pouta s sebou zpravidla nenosil.
Takže udělal to jediné, co udělat mohl. Kývl na své podezřelé - nebo přátele? - a sám opatrně vešel do malířovy chalupy. Martin a Tamara ho následovali.
Stopy zápasu byly i zde: převrácené křeslo, shrnutý koberec, rozbitý šálek a vylitý čaj, rozházené papíry. Ale veškerá výpočetní technika byla na první pohled nedotčená a nepoškozená, kontrolky počítačů svítily. Monitory byly slepé, jak je zhasl screen saver. Martin navyklým pohybem zlehka drcl do stolu - a skoro vykřikl, když na bližším z velkých LCD okamžitě vzplál složitý, jakoby fraktálový obrazec hýřící barvami. Podíval se blíž: ať to bylo, co to bylo, rozhodně to nebyl náhodný obrázek, ale spíš výsledek nějakého složitého výpočtu. A nebyl to fraktál, i když se mu to na první pohled podobalo. Spíš... ano: obrazec na monitoru Mikiho Janečka vypadal jako rozložení siločar v nějakém silovém poli komplikovaného tvaru.
Tamara a Vachler si počítačů nevšímali. Rozhlíželi se po místnosti a hledali - každý po svém, ale očividně totéž. Stopy, jakoukoli informaci nasvědčující, co se tu odehrálo. Vachler posléze zavrtěl hlavou a tiše řekl: "Pojďte ven."
Venku na sluníčku je pečlivě vymanévroval z oblasti obsahující pozůstatky rvačky a chvíli mlčel. Poté řekl: "Takže... já myslím, že už je těch náhod opravdu dost. Vy dva teď půjdete se mnou. Pokud je s vámi všechno v pořádku, bude to jen formalita, omluvíme se vám a budete si moci dál užívat svou dovolenou - doufám, že o něco klidněji než dosud. Pokud to v pořádku není..." pokrčil rameny, nezdálo se mu nutné větu dokončovat.
"A co tady s tím?" zeptala se Tamara, jako by si pořád ještě přátelsky a nezávazně povídali.
"Až budeme dole na stanici, pošlu sem techniky, ať sejmou otisky a zařídí všechno, co je potřeba," odpověděl zbytečně Vachler, pak si uvědomil situaci a rychle dodal: "Každopádně, to vás nemusí zajímat."
Jenže právě tohle zajímalo Tamaru ze všeho nejvíc - a slyšela, co slyšet potřebovala. Až budeme dole na stanici! Rozhlédla se kolem sebe a v duchu si představila zpáteční cestu. Je na ní nějaké vhodnější místo? Ne, zdá se, že není na co čekat.
"Tak půjdeme," řekla s povzdychem. Hezky se usmála, sklopila oči, udělala krok směrem od Vachlera - a náhle se nadlidskou rychlostí otočila a do švihu rukou vložila váhu celého těla. Policista, zasažený malíkovou hranou do krku, se tiše sesul k dívčiným nohám.
*****
Vachler se probral z bezvědomí lehce, nic ho nebolelo, jen cítil vlhko a chlad od země a chuť krve v ústech. Nadzvedl se na loktech a chvíli nechápal, kde je a co se stalo. Pak se minulost zvolna dostavila: noc v Konikleci, pak na stanici, hlášení a podezření, ranní setkání s Tamarou a Martinem, cesta sem do kopce - a pak už jen nejasný záblesk vzpomínky, jak ho to děvče dokonale knokautovalo. Na pár vteřin ho napadlo, že je dokonale neschopný, a to bolelo víc než rána, kterou dostal od Tamary. Ztěžka se postavil a ověřil si, že mu skutečně nic zlého není.

Pak si uvědomil, že situace není zas tak černá, jak vypadala. Tamara mu pomohla vyřešit dilema, zda náhodou nepodezírá neprávem dva sympatické, jen trochu divné lidi. Teď už si nemusel hrát na detektiva, což mu stejně nikdy nešlo, teď už s nimi mohl naložit podle běžné policejní rutiny: najít, zadržet a předat dál. Podle hodinek ležel v bezvědomí asi dvacet minut. Za tu dobu ti dva daleko utéci nemohli; buď se mohli pokusit pěšky přejít hranici do Polska, což bylo za bílého dne, přes dráty a bez znalostí a známostí Petra Mrázka zhola vyloučeno; anebo mohli sednout do svého auta a rozjet se do vnitrozemí, pokusit se zmizet v ruchu Prahy. Vachler si pomyslel, že on sám by na jejich místě zvolil tuto druhou možnost.
Ale ať tak či onak, daleko nedojdou. Vachler zalitoval, že u sebe nemá vysílačku ani telefon; ale na stanici seběhne za čtvrt hodiny, což by pořád ještě mělo bohatě stačit.
Několika pohyby si procvičil mírně ztuhlé ruce a nohy a poklusem se vydal nejkratší cestou ze svahu dolů.
*****
O půl hodiny později už zařídil vše, co bylo potřeba. S pomocí Kreuze, který ve službě vystřídal Peška, spustil celostátní pátrání, přes policejního operačního důstojníka ve městě nechal vyhlásit pohotovost pro celý okres, poslal upozornění s popisem obou hledaných dozorčímu pohraničního vojska. Tamaru s Martinem tak hledalo jen v nejbližším okolí - aspoň teoreticky - nějakých tři sta mužů ve zbrani.
Vachler usoudil, že v dané chvíli udělal všechno, co se dalo. Ještě bude samozřejmě muset napsat podrobné hlášení a vyložit v něm, jak se do celého příběhu sám zapletl, za což si vysloužíod okresního velitele možná důtku a možná pochvalu -- to se dalo těžko předem odhadnout. Ale to počká.
"Jdu teď na chvíli domů," oznámil Kreuzovi. "Pak se vrátím a budu tady po zbytek dne."
Dozorčí přikývl, soustředěný na dva telefony a dvě obrazovky, na nichž vyskakovaly čerstvé informace. Takhle velký poplach ještě ve své kariéře nezažil.
Vachler zamířil domů pěšky, neměl to daleko. Už z dálky uviděl, že před jeho domem někdo postává, jako by na něj čekal. A když přišel blíž, poznal, že na něj ten muž opravdu čeká - byl to totiž jeho zástupce Rudolf Horák.
"Nazdar, náčelníku. To je dobře, že konečně jdeš. Musíme si promluvit."
Vachlera překvapilo, že Horák vypadá ještě hůř než on sám: nejenže celou noc určitě nespal, ale byl uválený, potrhaný, se škrábanci na rukou a v obličeji.
"No... zdá se, že to je vážné," řekl Vachler. "Tak pojď dál."
Dům byl podle očekávání prázdný, Jana byla ve škole, Pavlíka si zřejmě vzala s sebou, dělala to často, když se jí nechtělo dát dítě do školky. Posadili se v obývacím pokoji do křesel. Vachler si uvědomil, že za bezmála dva roky, co tu Horák slouží, ho ještě nikdy nepozval k sobě domů. Najednou byl rád, že tu jeho zástupce je; ve zmatcích posledních dnů a hodin mu připadal jako opora, jako pevný bod, na který se lze spolehnout.
Nalili si po panáku vodky. Horák se napil jen maličko, pohrával si se sklenkou v ruce a začal hovořit.
"Podívej... dneska ráno jsem mluvil s mladým Janečkem, s tím z Jezerní louky." Udělal pauzu a sledoval Vachlerovu reakci.
"Kde je teď?" šel Vachler k jádru věci.
"Ale, asi v nemocnici. Nějak zakopl nebo co, když jsme šli dolů," řekl lehkomyslně Horák. "Takže tím pádem ještě ani nestihl nadiktovat do protokolu to, co mi říkal u sebe nahoře. Tak mě napadlo, jestli bys to nechtěl slyšet dřív, než to v tom protokolu bude. Vyskytuje se tam i tvoje jméno, takže..."
Vachler neřekl nic, jen odložil sklenici a cítil, jak se mu napínají svaly. Pocit pevného bodu rázem zmizel a to ho paradoxně rozčililo víc než skutečnost, že Horák ví o jeho nezákonné činnosti.
"Jestli po mně chceš skočit," usmál se Horák, "tak tě upozorňuju, že tě jednak kdykoli zvládnu - a jednak, že bys musel být stoprocentní pako. Lítáš v neuvěřitelném průseru,větším, než si myslíš. A já jsem jediný člověk, který ti může pomoci. Takže si dej pozor, ať mě náhodou nerozzlobíš. Já jsem hodnej kluk," znovu se usmál, "a koneckonců tvůj podřízený." To pronesl s tak hlubokým despektem, jakého jen byl jeho hluboký hlas schopen. "Ale když na to přijde, dovedu být pěkná kurva. Takže si zas pěkně sedni, kopni to do sebe a poslouchej."
*****
Martin se nezmohl ani na slovo. Jen ohromeně zíral, jak se Tamara sklání nad bezvládným tělem Jiřího Vachlera.
"Je živ, pokud tě to zajímá," řekla rychle, aniž by se otočila k Martinovi, " a řekla bych, že tak za půl hodinky bude dokonce velice čilý. Dalo by se tomu sice zabránit, ale..." zaváhala. "Zabít policajta obvykle není moc dobrý nápad. To je ta jediná zaručená věc, která ty svině tlusté nadzvedne a uvede do pohybu. Dělám to ostatně hlavně kvůli tobě." Zvedla se. "Takže padáme."
"Zpátky do Prahy?" zeptal se Martin s nevelkou nadějí v hlase.
"To sotva. Pokud jde o tebe, padáš dovnitř do chalupy. A já... to už tě nemusí zajímat."
Napřed mu to ještě chvilku nedošlo, dokonce ani tehdy, když uviděl v Tamařiných rukou kus horolezeckého lana.
"Být tebou, došla bych si teď na záchod a možná se něčeho napít. Pár hodin k tomu nejspíš nebudeš mít příležitost. Ale hlavně sebou hoď. A žádné blbosti, Martine," řekla skoro něžně.
Vteřinku zaváhal a pak usoudil, že skutečně nemá šanci. Tupě ji poslechl a odešel do koupelny. Za minutu byl zpátky - a okamžitě dostal ránu, až mu podklesla kolena a zatmělo se před očima.
"Promiň. Mě to přece mrzí, loučit se takhle. Ale musí být vidět, že ses pral. Stejně ti nebudou věřit," říkala, zatímco ho odborně a pevně přivazovala do jednoho z Mikiho křesel. Utáhla lano přes nohy, spokojeně poodstoupila a vrazila mu ještě ránu do zubů a dvě pod žebra. Překvapený Martin si přikousl jazyk a vyjekl bolestí.
Tamara začala přerovnávat věci, vybírala si z jeho batohu, co potřebovala a skládala to do svého. "Až tě najdou, budou tě vyslýchat. Lži, nebo jim řekni pravdu, dělej co chceš. Mně už to tou dobou, doufám, bude úplně jedno. Ale pravda tě přivede zaručeně do kriminálu. Když budeš lhát dost šikovně, když se budeš držet historky o praštěné

snoubence, co tě podvedla, možná se z toho dostaneš. Nejspíš nakonec ano. Krucinál, nic ti nedokážou, k tomu snad budou muset nakonec přihlédnout i v tom zdejším režimu. A kádrový profil stejně už o moc horší mít nemůžeš, než máš teď, tak co."
"To je podraz..." řekl tiše Martin.
"Žádný podraz. Vzal jsi prachy? Vzal. Věděl jsi, že to může být riskantní? Věděl. Měl jsi mi pomáhat a pomohl jsi, díky za to, ale teď už tě opravdu nepotřebuju. Jen bys překážel. Tohle není žádný romantický výlet. Tohle je moc tvrdá hra. Sorry, Martine. Postarej se o sebe." Přistoupila k němu, jako by ho chtěla ještě jednou udeřit, Martin se podvědomě přikrčil, ale Tamara ho namísto toho políbila na ústa -- a bez dalšího slova zmizela.
Martin osaměl spoutaný v křesle, s nalomeným zubem, naraženými žebry, totálním zmatkem v hlavě - a pohledem otočeným směrem k dvojici LCD monitorů, jež mezitím opět automaticky pohasly a nezobrazovaly vůbec nic kromě nezřetelného zrcadlového odrazu jeho vlastní tváře.
*****
Vachler zíral nevěřícně na Horáka. "Co to žvaníš? Na co si to hraješ?" Uvědomoval si, že jeho slova nejsou podložena příliš pevně, ale musel dohrát do konce, musel se tvářit jako poslední spravedlivý, třeba je to jen provokace, třeba Horák blufuje a ve skutečnosti nic neví...
Horák se usmál, naprosto klidně a uvolněně. "Ale no tak, náčelníku. Na co sis to hrál ty, když jste s Péťou Mrázků jeli kšeftíky přes čáru? Na Jánošíka? Na Robina Hooda?"
"Nevím, o čem to mluvíš," řekl ještě Vachler, ale intonace byla tak špatná, že by to neuvěřil ani sám sobě.
"Nevíš? Když nevíš, můžeš si to přečíst. Já to úhledně sepsal, zadokumentoval, je tam i pár fotek... docela dobrý materiál. Takové malé psaníčko pro prokurátora. Víš o tom, že odsouzení policajti už zase chodí do vojenského vězení? To má jistě tu výhodu, že se nepotkáš na cele s kapsářem, kterého jsi zatýkal, ale jinak... dejme tomu, že bys mohl dostat i deset let. To už v těch podmínkách každý ani nepřežije, to chce tvrdýho chlapa..."
Horák provokoval primitivně a Vachler to věděl, zároveň si však také uvědomoval, že i tak průhledné psychologické triky na něj působí. Nehledě na to, že si nedělal iluze: trest, k němuž by mohl být odsouzen, pokud má Horák skutečně všechno dokumentované, by mohl být velice přísný. Dlaskův režim sice policii všemožně zvýhodňoval a podporoval, o to nemilosrdněji však trestal policisty usvědčené z trestné činnosti.
Horák měl pravdu. Jedinou Vachlerovou nadějí zůstával on sám.
"Tak mi snad, Rudo, řekni, co vlastně chceš," navrhl Vachler a byl rád, že to pronesl klidně, pokud možno vyrovnaně, že stále ještě neztratil tvář - i když pevnou půdu pod nohama již ano.
*****
"Co chci? Vlastně celkem nic," řekl Horák. "Možná dokonce míň než nic." Bylo vidět, že ho baví protahovat situaci, že si vychutnává pocit převahy. Koneckonců, mluvil s mužem, kterému služebně podléhal. Vachler nikdy nebyl mimořádně přísný velitel - ale za nepřesný výkon služby dokázal vynadat i potrestat kteréhokoli ze svých lidí, Horáka nevyjímaje.
Horák to teď očividně Vachlerovi i s úroky vracel. Tak k věci, chtěl automaticky zavrčet Vachler - ale pak se zarazil. Tuhle situaci neměl na povel.
"Je to jednoduché. Chci, aby ses sebral a na pár dní vypadl. Vezmi si dovolenou, stejně máš nevybranou ještě loňskou, seber svou půvabnou manželku a roztomilého chlapečka a odjeďte - to je jedno kam, hlavně co nejdál. K tetičce do Jindřichova Hradce nebo k moři do Bulharska. Jednoduše vypadni, předej mi velení..."
"...a nepřekážej," řekl klidně Vachler. "Tak nějak to myslíš?"
"Dejme tomu. O to se nestarej. Hezky odjeď na dovolenou, odpočiň si, pusť z hlavy starosti a hlavně se ksakru přestaň montovat do toho, co se tady děje."
A co bude, až se vrátím?, pomyslel si Vachler. Co tady najdu?
Ne že by nebylo příjemné a svůdně vyhovět Horákově návrhu, pustit z hlavy starosti, zavřít oči. Vachlera napadaly běžné, absurdně přízemní námitky: Pavlík není úplně zdravý, Jana nedostane ve škole volno... ale věděl, že by se to dalo zařídit. Manželka má za kolegyně nasuplováno tolik, že by to snad jednou taky mohly vzít za ni, synovi by změna a dobrodružství jen prospělo, jeho vztahu s Janou taky, okresní náčelník by mu dovolenou snad podepsal...
Jenže chlap neutíká z boje.
Navázal na poslední Horákovu větu. "Ono se tu něco děje?"
"Náčelníku, náčelníku..." zavrtěl hlavou Horák. "Takhle se nedomluvíme. Nedělej ze sebe pitomce. Ono se tu děje až dost a ty to moc dobře víš."
"To myslíš ty dva týpky z Koniklece? Holku, co vypadá jak americká špiónka z blbého filmu a toho jejího oddaného troubu?" řekl Vachler naschvál přehnaně hrubě.
"Mimo jiné. Mimochodem, právě od těch koukej dát ruce pryč. To je můj problém a budu si ho řešit já, rozumíš?"
Vachler zaváhal. Pak si uvědomil, že tuhle kartu stejně dlouho neodkrytou neudrží - tak dvacet minut, než se Horák podívá na stanici a seznámí se s vývojem situace. Proto odpověděl: "To si tedy asi sám řešit nebudeš. Před chvílí jsem po nich dal vyhlásit celostátní pátrání. Kvůli podezření z vraždy a kvůli napadení veřejného činitele."
Horák vytřeštil oči. Několik vteřin byl zticha a poté se velice pomalu zeptal. "Cože jsi udělal?"
"Máš číst maily, na co s sebou taháš komunikátor? Říkám ti, že jsem po nich dal vyhlásit celostátní pátrání. Jsou podezřelí z toho, že v Praze zabili řidiče kamiónu. Kromě toho se tady v hraničním pásmu velice podivně poflakují. A ještě..."
Horák vyskočil z křesla. "Ty idiote! Ty kreténe pitomá! Prokristapána, co ty jsi za aktivního blba!" Chvíli vypadal, že se rozmýšlí, zda svého nadřízeného napadnout, nebo zda okamžitě odejít. Nakonec neudělal ani jedno, ani druhé. Nalil si jen další vodku, na Vachlerovy otázky jen mávl rukou a chvíli soustředěně přemýšlel.

*****
Petr Mrázek natáhl jednu ruku pod přikrývkou podél těla, druhou si vložil pod hlavu a opět zavřel oči. Neměl ale v úmyslu usínat. Intenzivně přemýšlel.
Když ho večer dopravila do nemocnice záchranka, byl vlastně už z nejhoršího venku a dobře to věděl. Zevrubná prohlídka a rentgen potvrdily, že nemá žádné vnitřní zranění. Únavu a slabost přičetli lékaři šoku z pádu. I přes pozdní hodinu se jich kolem něj vyrojilo nečekaně mnoho, snad všichni, kdo měli tou dobou na různých odděleních malé okresní nemocnice službu. Mrázek si domyslel, že jim nejde ani tak o medicínské aspekty jeho případu, jako spíš o další okolnosti: chlapa, který přežil bez škrábnutí pád do Temné jámy, nevidí každý den. Plácali ho po zádech a chválili ho, jako by to byla nějaká jeho zásluha nebo šikovnost. Není nakonec divu. Tu děsivou propast znal každý, kdo tady v horách žil.
Využil tedy náhle probuzených sympatií ke své osobě, vyžádal si ještě před půlnocí rozhovor s primářem a požádal o propuštění.
"Ale no tak," řekl trochu pobaveně primář. "Nemůžete chtít všechno najednou, člověče. Buďte rád, že jste živ. To je ve vaší situaci až až."
"A kdy mě tedy chcete pustit?"
"Nebojte, do vánoc si vás tu nenecháme. Jen pár dní na pozorování. Člověk nikdy neví. Je to ve vašem zájmu," dodal primář důrazně.
"Pane primáři," zeptal se prostě Petr, "řekněte mi, je to tak, že máte pokyn od policie, že mě tu máte držet?"
Lékař si posunul brýle do čela a podíval se ostře na Mrázka. "Nevím, vážený pane, jak si to představujete. My tu jsme nemocnice, spadáme pod zdravotnictví, žádná policie nás neřídí. Čtete moc detektivek." Musel sám cítit, že Mrázka nepřesvědčil úplně, proto mu na noc naordinoval silná sedativa a pomyslel si, ať už si toho zvláštního pacienta policajti prokristapána odvezou, než se stane nějaký malér. Protože Petr Mrázek samozřejmě uhodl, jak se věci mají.
A vysloužil si tím tak silnou dávku léků na spaní i na uklidnění, že teď ráno byl ochoten připustit, že návštěva té divné ženské v sesterské uniformě byl jen sen. Rozhodně si jeho reálností nebyl jist.
Což nebyl jeho hlavní problém. Tím bylo, jak se dostat pryč. Mrázek uvažoval jednoduše: rozhodně se snáz utíká z nemocnice než z vazby. Co bude dál, to se teprve uvidí.
Potřeboval však dvě věci: jednak šaty - svoje, nebo aspoň jakékoli. Jednak, a to hlavně, batoh, bez jehož obsahu by přišel o slíbené peníze a ještě by si asi říkal o nepříjemné opletačky se svými podivnými zákazníky.
Takže uprostřed překvapivě slunečného dopoledne - přes zavřené okno hřálo podzimní sluníčko jak v létě - ležel Petr Mrázek v sepraném erárním pyžamu na nemocniční posteli a se zavřenýma očima promýšlel svůj útěk.
V záloze měl nečekaný trumf. Nemocnici totiž dobře znal, před časem tu při jednom ze svých tehdejších pokusů uchytit se pracoval pár měsíců jako pomocný. Bylo to už pár let - Petrovi však bylo jasné, že na architektuře a na rozmístění jednotlivých pracovišť se mnoho změnit nemohlo. Kéž by se příliš nezměnil ani zdejší všeobecný sklon k lajdáctví, pomyslel si.
Když měl sestavený hrubý plán, zůstal ještě pět minut nehnutě ležet. Pak vstal a za naprostého nezájmu ostatních pacientů a nepřítomnosti personálu se odšoural na chodbu. Bylo jedenáct hodin, mrtvý čas: dávno je po velké vizitě i po odběrech a injekcích, do oběda zato ještě zbývá čas. Sestry se baví na sesterně o televizních seriálech a o chlapech, doktoři jsou zabarikádovaní v ordinacích, všude je klid. Petr se zhluboka nadechl a zaklepal na dveře sesterny.
"Dále," ozvalo se nevlídně zevnitř. Vešel. Dvě dívky v modrobílých uniformách seděly na gauči a listovaly společně nějakým časopisem, třetí u stolu soustředěně vyplňovala nějaká lejstra a mračila se přitom.
"Promiňte," řekl Petr zdvořile a s dobře vypočteným náznakem nesmělosti. "Nezlobte se. Víte, já nerad ruším, ale jsem tu nový a nevím, jak to tu chodí."
Zabralo to. Jedna z těch nad časopisem se na něj obrátila vysloveně vlídně: "No, a copak byste potřeboval?"
Petr sklopil oči. "Zavolat domů bych potřeboval, aby o mě neměli strach," řekl. "Já se až teď vzbudil. Víte, mě přivezli v noci... já jsem ten, co spadl..."
"Do Temné jámy? Tak to jste vy?" zeptala se první sestra s nelíčeným zájmem.
"To by přece šlo, s tím telefonem," řekla druhá. "Dášo, vezmi pána k vrchní do kanceláře."
Tohle se Petrovi nehodilo, a tak upřel pohled plný naděje na tu třetí - přísnou. Nezklamal se.
"To nejde," řekla od svých lejster komisně. "Víte, že to je zakázáno, holky. Vrchní přijde a bude průšvih."
"To já bych nerad, aby měl někdo kvůli mě průšvih," řekl rychle Petr, "tady na chodbě je přece automat, ale já u sebe nemám peníze. Tak jsem vás přišel poprosit, někde tady musí být schovaný můj batoh. V něm mám peněženku a v ní drobné na telefon. Nešlo by s tím něco..."
Obě ochotnější dívky usoudily, že by s tím něco šlo, ale nejprve spolu ještě diskutovaly asi pět minut, jak to zařídit a kde batoh hledat. Petr se tvářil pořád stejně roztomile a přihlouple - a nakonec to zabralo. Dáša se zvedla a odešla pro batoh. Vrátila se ale brzy.
"Tak on už vám ho někdo vyzvedl, hned ráno," hlásila ve dveřích. "Nějaký pán, asi váš příbuzný, ne?"
"Tak to máte dobrý," řekla druhá sestra vlídně. "To už o vás vědí, to už ani nemusíte telefonovat."
To tedy opravdu nemusím, pomyslel si Mrázek. Že o mně vědí, je víc než jisté. Jen by nesouhlasil s názorem, že to má dobrý.
Poděkoval a odešel z místnosti, co měl taky dělat. O dvacet minut později už v šatně pomocného personálu páčil dvířka jedné plechové skříňky za druhou. Ve čtvrté našel obnošené montérky a dokonce poklad nad poklady, starý vaťák. Navlékl si to přes pyžamo, ještě se porozhlédl po botách, ale tolik štěstí už neměl a zdržovat se déle rozhodně nemínil. Zadním vchodem kolem kuchyně opustil nemocnici, aniž by mu kdo věnoval jediný pohled. Proběhl okrajem vilové čtvrti a za chvíli už stál na výpadovce a rozhlížel se po příhodném náklaďáku, na který by mohl zvednout palec.

*****
"Dobře," řekl Horák. "Co se dá dělat. Podíváme se na to celé úplně jinak."
Vachler mlčel.
"Podívej... dejme tomu, že je tu něco, o čem já vím už dávno a ty ne," začal Horák a nervózně si přitom mnul ušní lalůček. "Jsou jistí lidé... a ti mají jisté úkoly. Takové úkoly, že o nich nemá a nesmí vědět ani jejich přímý nadřízený. Je to závažná věc, věc celostátního významu. Já ti vážně nesmím nic říct," rozhodil bezradně rukama.
"A proč mi tedy něco říkáš?"
"Protože se věci daly do pohybu, a já potřebuju, abys mi pomohl."
Vachler zavrtěl hlavou. "Proč bych ti měl věřit? Jestli mají jistí lidé jisté úkoly," zdůraznil ironicky obě zájména, "tak ať se na mě nebo ještě líp na okres obrátí ten, kdo ty jisté lidi řídí. Jsme policie, nejsme dobrovolný spolek. Existuje taky něco jako služební postup."
"Není čas," řekl Horák, "vůbec na nic není čas. Podívej, já to hodně zjednoduším. Nechceš vypadnout pryč, dobře, buď tady, aspoň mi pomůžeš. Ale budeš dělat to, co řeknu já. Na pár dní nebo možná jen na pár hodin. Navenek ne, navenek jsi velitel samozřejmě ty. Ale budeš mě poslouchat na slovo. Pokud to neuděláš... hrozně nerad, ale utopím tě v tom. Na okrese i na kraji dostanou hlášení o tom, co jste s Mrázkem všechno prováděli. I o takových věcech, které jste vůbec nikdy nedělali. To hlášení je hotovo, stačí ho poslat. Výpověď toho počítačového pošuka ani nepotřebuju. Spolupracuj, a bude všechno dobrý. Cukej se, a odrovnám tě. Co ty na to?"
Vachler polkl naprázdno. Čas, čas, získat aspoň trochu času, zjistit, co se to vlastně děje. Nahlas řekl: "To ani není moc volba, že ne?"
"Prima, konečně rozumné slovo. Takže na můj rozkaz," ušklíbl se Horák nad oficiální formulací, "seber se a jdi něco udělat s tím pátráním. Odvolat to samozřejmě nepůjde, ale mohl bys třeba nahlásit, že hledané osoby byly pravděpodobně spatřeny... no, dejme tomu v Javořím Dole. Tam je to nepřehledné, lesy, spousta zavřených rekreačních chalup, tam by se dala krásně nahnat většina těch chlapů, co se teď začínají motat po kopcích..."
Vachler zavrtěl hlavou. "Tobě jde o to, aby je nenašli?"
"Mně jde o to, abych je našel já - dřív, než je nějaká horlivá duše šoupne pod zámek. Potřebuju od nich službičku."
Horák se zvedl. "Jdu. A ty jdi už taky."
"A kam jdeš ty?"
"Najít ty dva. Ale doopravdy."
*****
Autobus z okresního města do Hutě jezdí jen jednou za dopoledne a cesta mu trvá přes půldruhé hodiny, jak se prodírá výš a výš do kopců, objíždí samoty a sbírá a vysazuje cestující. Celou trasu z jedné konečné na druhou jezdí jen málokdo.
Jeden takový pasažér - drobný muž kolem padesátky - seděl až úplně vzadu, choulil se do svého dlouhého kabátu a v ruce svíral popruhy červeného tlumoku. Způsob, jakým jej vymámil v nemocnici, ho samotného překvapil: netušil, že to půjde tak lehce. Pan Horák bude mít radost, pomyslel si muž, a to je dobře, protože kdyby ji neměl, mohly by se dít nepříjemné věci.
Přivřel oči a začal lehce podřimovat, přitom ale neuvolňoval mírně křečovitý stisk ruky kolem popruhů. Co kdyby někdo přišel a chtěl mu batoh vyškubnout? Tak se soustředil na svou hlavní starost, že si ani nevšiml, kdy autobus zastavil.
Najednou otevřel oči - a nejelo se, stálo se, přímo na jednom z mnoha mostů, díky nimž silnice přetíná prudký tok horské říčky Křikavy. Co má autobus co stát na mostě, pomyslel si muž rozmrzele a vyhlédl ven.
Srdce mu poskočilo až do hrdla, když uviděl příčinu zdržení. Na konci mostu byl přes silnici zřízen primitivní zátaras. Okolo něj postávali vojáci se samopaly a viditelně pečlivě prohlíželi všechna vozidla. Nákladnímu autu stojícímu v řadě před autobusem právě lezli pod plachtu.
Muž ztuhl. Tohle si s Horákem nedomluvili. Už se viděl, jak ho vedou, míří na něj samopaly a zabavuji mu ten zatracený červený batoh.
Vyhlédl ještě jednou - a napadlo ho, že má možná šanci. Až první nákladní vůz popojede... ano, už se stalo: vojáci mávli na řidiče, ten se zvolna rozjel a na jeho místo se sunul druhý náklaďák, ten, který stál už bezprostředně před autobusem. Vojáci kolem zátarasu teď, zdá se, věnovali veškerou svou pozornost nákladnímu autu, k autobusu ani nepohlédli.
Teď, anebo nikdy.
Rázně otevřel větrací okénko, u nejzadnějšího okna bylo naštěstí trochu větší než u všech ostatních. Protáhl ruku s batohem, rozhoupal a hodil. Batoh zmizel za zábradlím mostu.
*****
Martin se pokusil narovnat, už aspoň posté. Marně. Nešlo to; Tamara ho spoutala skutečně kvalitně. Zůstával přivázaný v křesle, tělo zdřevěnělé neměnnou a nepohodlnou pozicí, v ústech sucho, na zádech studený pot. Navíc mu začínala být zima; Tamara sice zavřela všechny dveře, ale do kachlových kamen neměl kdo přikládat, takže pomaloučku chladly. Doopravdy zima bude naštěstí až v noci, pomyslel si Martin, a zároveň se okřikl: snad mě někdo do té doby najde.
Myslel vztekle na Vachlera. Pokud se Tamara nemýlila, měl se knokautovaný nadporučík už dávno probrat k vědomí. Snad i sebepitomějšího policajta by napadlo jít se ještě jednou podívat dovnitř, říkal si Martin a skřípal přitom zuby - byl to koneckonců jeden z mála pohybů, jichž si mohl dopřát. Netušil, že Vachlerovou první myšlenkou byl vyhlásit pátrání, že po chalupě, kterou pokládal za prázdnou, ani nevzdechl, a že pokládá Martina nadále za Tamařina spojence.
Čas utíkal neuvěřitelně pomalu. Unavený Martin čas od času upadl do mikrospánku, ze kterého ho ovšem rychle vždy probrala buď bolest, nebo chlad. Sny, které se mu v těch kratičkých okamžicích nevědomí zjevovaly, nebyly ovšem ani

trochu příjemné, figurovaly v nich nestvůrně zvětšené tváře známých i neznámých lidí, pavouci velcí jako dům, tichý hlas jeho bývalé ženy, Tamara bodající nožem do bezvládného profesora Bauera, někdejšího Martinova nadřízeného... Bylo přece jen příjemnější snažit se zůstat vzhůru.
Martinovu pozornost neustále přitahovaly oba monitory na stole před ním. Byly prázdné, jak je zhasl šetřič obrazovky; počítače ale běžely, takže by stačilo ťuknout do myši nebo do klávesnice, a obrazovky by se zase rozsvítily. Vzpomněl si na tajemný složitý obrazec, který stihl letmo uvidět na jednom z monitorů, když byli s Vachlerem a Tamarou poprvé uvnitř. Vzpomínka ho zaujala; na chvíli dokonce zapomněl na svou nepohodlnou pozici. Zkoušel si složitý obrazec představit, ale nedařilo se mu. Co však přetrvávalo, byl pocit, že mu ta grafika byla něčím povědomá.
Třeba si to jen namlouvám, pomyslel si. Deja vu má občas každý, proč bych ho neměl mít já? Bylo by ostatně něco divného na tom, kdybych se z toho, co v posledních dnech prožívám, zbláznil úplně?
Ale myšlenka na tajemný obrazec byla neodbytná. Oživit počítač neměl bohužel čím; křeslo stálo dobrý metr od stolu, ostatně kdyby bylo přistavené až k němu, vyšlo by to nastejno, protože Martin nemohl pohnout ani prstem; Tamara mu ruce pečlivě přivázala k opěradlům.
Vzpomněl si, jak se v počítačové učebně na fakultě, kde dřív přednášel - připadalo mu to jako před sto lety - rozsvěcely monitory, když člověk šel uličkou mezi stoly a trochu přitom dupal; býval to legrační i trochu přízračný pohled, jak naskakují obrazovky jedna za druhou , jako by zdravily procházejícího. Co kdyby zkusil něco podobného? Dupnout nemohl, nohy měl svázané tak, aby nedosahovaly na podlahu. Kdyby ale rozhoupal celé křeslo, třeba by se otřesy přenesly na podlahu, z podlahy na stůl, na stole by se mohla aspoň maličko zachvět myš...
Vymyslelo se to snáze než provedlo: zkuste rozhoupat těžké křeslo, ve kterém bez pohnutí sedíte! Martin napínal svaly, o nichž snad ani netušil, že je má, zatínal zuby úsilím, potil se - ale aspoň mu nebyla zima. Výsledek se dostavil po dobré půlhodině námahy, ve chvíli, kdy to už chtěl aspoň na chvíli vzdát, aby si odpočinul. Křeslo se přece jen pohnulo, stůl zřetelně nadskočil a monitory se rozsvítily.
Martin vytřeštil oči.
*****
Martin věděl, že se musí dívat rychle, přemýšlet rychle, vyhodnocovat rychle - protože kdoví, zda by dokázal ještě jednou pohnout křeslem natolik, aby to stačilo. Obraz na monitoru byl ale jasný a zřetelný, i když hodně složitý. Martin cítil, jak proniká do jeho mysli jedna vrstva sdělení z obrazovky po druhé.
První a nejzřetelnější vrstvou bylo soustava siločar, neboť ničím jiným snad ani nemohly být ty složité křivky, z nichž žádná neprotínala jinou a všechny byly pěkně uzavřené. Podobaly se vrstevnicím, ale vrstevnice to skoro určitě nebyly. K tomu názoru neměl Martin zatím žádný zvláštní důvod, jen to prostě cítil - snad to bylo skryto v některé z dalších vrstev obrazce? Plochy mezi siločarami byly odlišeny jedna od druhé barevně, díky čemuž obrazec trochu připomínal konvenční zobrazení Mandelbrotovy množiny. Jeho tvar však s fraktály neměl mnoho společného, a pokud ano, Martin to nebyl schopen rozeznat. Možná by tak mohla Mandelbrotova množina vypadat, kdybyste si ji nechali vykreslit ve velmi vysokém rozlišení a pak obrázek protáhli mlýnkem na maso, pomyslel si.
Jedno místo v obrazci poutalo daleko větší pozornost než všechno ostatní. Nacházelo se nedaleko pravého horního rohu a siločáry v něm byly hustě u sebe -- až vypočtené hodnoty přesáhly rozlišovací možnosti monitoru a čáry se slily. I barva, v bezprostředním okolí uzlového bodu temně rudá, zde mizela - jako by se počítač pokusil zobrazit infračervenou, pomyslel si sarkasticky Martin. Anebo jako by programátor špatně namapoval barevnou škálu. Uzlový bod sám vlastně nebyl bodem, byla to maličká, ale zřetelná ploška trojúhelníkového tvaru. Kdyby to skutečně byly vrstevnice, nacházela by se na tom místě velmi vysoká a strmá hora se zcela plochým vrcholem o trojúhelníkovém půdorysu.
Tohle bylo vidět na první pohled. Martin ale jasně cítil, že v obrazci musí být ještě něco; hledal význam vlasově tenkých, nepravidelně rozmístěných čar. A pak mu to naráz došlo.
Pod barevným šílenstvím silokřivek byla načrtnuta zjednodušená, ale zcela přesná obyčejná geografická mapa. Zobrazovala okolí Hutě, místní část hor, ve měřítku od oka tak jedna ku dvaceti tisícům. Výřezem se vlastně dost podobala mapě, kterou Martin viděl o den dříve na jiném monitoru - na Tamařině notebooku.
Martina už ani nepřekvapilo, když si dal v duchu dohromady poslední informaci. Uzlový bod, kde se ztrácela barva, trojúhelníkové oko bouře siločar, nejvýraznější a na první pohled čímsi zlověstné místo celého obrazce - to byl Tamařin Bod nula. Místo, které mu ukázala na mapě. Místo kousek pod vrcholem Pramenné hory, na hraně kotle zvaného Temná jáma.
*****
Vachler po Horákově odchodu nejdřív ze všeho zašilhal po láhvi vodky - zatoužil dát si ještě jednu pořádnou skleničku. Pak ale zavrtěl hlavou, uklidil láhev, odnesl obě sklenky do kuchyně, umyl je, utřel a uklidil. Jednoduchá činnost ho uklidnila, ale pořád nevěděl, co dál. Nelíbilo se mu podřídit se Horákově vůli... ale na druhou stranu, co se dalo dělat: ten chlap ho měl v hrsti. Možná by to šlo risknout, říkal si Vachler, možná Horák ví, co dělá, možná by se pak dalo nějak vymluvit, i kdyby to dopadlo špatně...
Z poraženeckých úvah ho vytrhl hlasitý zvonek telefonu. Zvedl sluchátko. "Vachler, příjem."
"Nadporučík Vachler?" otázal se komisní hlas. "Tady Amfora. Máte se okamžitě hlásit u Řezbáře."
Vachler potřásl hlavou. Krycí názvy, odkoukané od vojáků, mu šly na nervy a navíc si je nikdy nedokázal zapamatovat -- většinu z nich rozhodně ne. Tyhle dva byly výjimku, s těmi přicházel do styku víc než často. Amfora znamenala operačního důstojníka okresu ve službě, Řezbář byl okresní velitel, jehož občanské jméno mimochodem znělo Kovář, což se úchvatně pletlo snad i jemu samotnému. Amfora navíc špatně vyslovoval hlásku ř, takže místo konspirace vznikal spíš dojem absurdního humoru.
Vachler zaváhal. "Dobře, můžete mě spojit na téhle lince?"

"Hlásit se máte osobně, člověče! Přesně ve třináct třicet."
Podíval se na hodinky. Bylo skoro čtvrt na dvě. "To přece nestihnu."
"To je váš problém. Být vámi, hnu zadkem. Ještě uvidíte proč. Konec."
"Rozumím, konec," řekl Vachler už do něměho sluchátka.
*****
PS 6 neboli Pozorovací stanoviště šest: chatrný přístřešek krytý celtou, napůl primitivní srub, napůl zemljanka, umístěný dvě stě metrů jižně vzdušnou čarou od hlavního hřebene a tím i od státní hranice rozdělující dva světy: Polsko, členskou zemi NATO, součást dekadentního Západu a Česko, jdoucí pod pevnou rukou premiéra Dlaska a jeho strany NSD směrem k zítřkům, samozřejmě a bezpochyby k zítřkům lepším a světlejším. Na PS 6 se klepali zimou toho říjnového odpoledne roku 2005 dva pohraničníci, jeden v hodnosti vojína, jeden svobodník. Oba s ostře nabitými kalašniky a s jediným zásadním úkolem: zastavit každého, kdo by snad na ty lepší zítřky nebyl zvědavý a hodlal zmizet přes kopečky. Případně, kdyby na to přišlo, zastavit každého imperialistického špióna, který by naopak mířil k nám. Úsek hranice mezi pozorovacími stanovišti 4 až 8 patřil tradičně k těm nejklidnějším, terén tu byl totiž velice přehledný a o přechod by se proto pokoušel jen blázen -- anebo velice zkušený pašerák jako Mrázek. Nevlídná náhorní planina, nad kterou v létě i v zimě skučí vítr a kde se člověk nezahřeje, ať se snaží schovat do závětří sebevíc. Vojáci Karel Smrž a René Choceradský se proto častěji než na pozorovaný úsek dívali na hodinky. Jako vždycky. Kdy na šestce naposledy došlo k něčemu dramatickému, to si nikdo na rotě už ani nepamatoval. Snad vůbec nikdy.
"Poláci tam maj manévry," konstatoval náhle René, který jako služebně mladší stál vedle pozorovatelny s dalekohledem v ruce, zatímco svobodník Smrž uvnitř zemjlanky pokuřoval a dělil své představy mezi litrový hrnek grogu a číšnici Beátu bez trička i zástěrky, s rukama sepjatýma za hlavou. Jeho odpověď na sebe proto dala hodnou chvíli čekat.
"To mi tak trhá žíly, vole," řekl nakonec, jak se na mazáka sluší.
René se ale nedal odbýt. "Mají tam nákladňák a dva... ne, tři džípy. Po cestě směrem pod Velký Sněžník. To by se mělo zapsat."
"To ňák žereš, mladej, co?" zkusil to ještě Smrž, ale bez nadměrného důrazu - na hranici si nikdo na mazáckou vojnu zas tak moc nehrál, nehodilo se to sem.
"Nežeru, ale jestli to nahlásí sedmička a my ne, máme po... no přinejmenším po vycházce."
Karel připustil, že to by nestálo za to, znovu si slastně představil Beátu a sáhl po strážním deníku. "Jeden středně těžký nákladní automobil... s plachtou?" zeptal se.
"Jo."
"A tři džípy, pohyb zaznamenán směrem..."
Nedořekl. Přesný a nehlučný úder do krku ho bez jediného hlesnutí složil na zem. Choceradský, zahleděný do dalekohledu, si vůbec ničeho nevšiml a pokračoval v popisu. "Ale je to stejně nějaký divný. Na tomhle místě nikdy nezastavovali. Asi něco vykládají, ale mají tam maskovačku, není vidět co... a... Karle?"
Odtrhl dalekohled od očí - a chtěl zařvat hrůzou, jenže cítil, jak nemůže z hrdla dostat ani hlásek. Tři metry od něj stála nad nehybným tělem Karla Smrže štíhlá černovlasá dívka oblečená do zelených kalhot vojenského střihu a bílé goretexové větrovky. Byla to, přinejmenším podle Reného, nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, ale také nejstrašlivější. Vypadala jako sama bohyně války a mířila na něj Smržovým samopalem. Pojistku zkušeně posunula do polohy pro střelbu jednotlivými ranami. Reného vlastní zbraň stála opřená mimo jeho dosah, ale i kdyby ji měl v ruce, cítil by se stejně bezmocný. Zvedl ruce nad hlavu a rozklepal se hrůzou.
Vítr na planinou zesílil a opřel se do nich naplno.
*****
Martin na chvíli dokonale zapomněl, že je spoutaný a že se nachází celkem vzato ve značně neradostné situaci. Jeho pozornost zcela připoutal obrazec na monitoru, ze kterého dokázal už tolik vyčíst - a přesto pro něj byl snad ještě větší záhadou než ve chvíli, kdy v něm neviděl víc než změť čar a barev.
Proč má Miki na monitoru mapu poukazující jasně na polohu Bodu nula?
Kde takovou informaci sebral, když Tamara tvrdila, že Bod nula je tajemství známé jen pár zasvěceným?
A co znamenají ty siločáry? Jaká je to veličina, jejíž intenzitu popisují?
Zavrtěl hlavou, což byl jeden z mála pohybů, který si mohl dopřát. Věc ho intelektuálně vzrušovala, zajímala, přitahovala. Jen škoda, že je v ní tak bezprostředně namočený. Oč lepší by bylo řešit to jako akademickou záhadu z klidu domova, lámat si hlavu nad svým vlastním počítačem, zkoušet varianty...
"To by byla paráda," řekl nahlas.
V počítači to zachrastilo.
"Nesrozumitelný povel, opakuj zadání," ozvalo se z reproduktorů příjemným ženským hlasem.
Kdyby Martin nebyl tak dobře přivázaný, vyskočil by až ke stropu.
Mikiho počítač má aktivované hlasové ovládání! A není naladěný na specifický hlas majitele, takže bude poslouchat i Martina! A já blbec, pomyslel si Martin, jsem se tady do úpadu hmoždil, abych pohnul stolem a aby poskočila myš, přitom stačilo jen říct nahlas třeba...
"Výpis obsahu lokálního disku," řekl zkusmo.
Obrazovka se rázem pokryla dlouhým seznamem, ale Miki měl nastavený tak drobný font, že Martin ze své vzdálenosti nedokázal skoro nic přečíst.
"Přeješ si specifický formát zobrazení?" zeptal se počítač.
"Ne, to je dobrý. Jen zvětšit tak o padesát procent... a pomalu rolovat dolů..."
Program rozpoznávající povely musel být vynikající, daleko lepší, než cokoli, co kdy Martin v tomhle směru viděl. Dokázal zřejmě sám od sebe vynechat slova, jimž nerozuměl, a rekonstruovat povely z toho, čemu rozumět bylo. Martin

byl nadšen a cítil, že jeho naděje na brzkou záchranu podstatně vzrostla. Takové šikovné zařízení mu jistě dokáže pomoci!
Takže jak na to? "Přehled komunikačních možností," řekl Martin.
"Nesrozumitelný povel, opakuj zadání."
"Seznam komunikačních programů." Sakra, nějak jsem ho přechválil.
"Nesprávný parametr."
Hm. Tak zkusíme jeden po druhém. "Klient elektronické pošty."
"Specifikuj akci nad objektem."
Martin se usmál. Tak jsme doma. Bodejť by si prominentní hacker nastavil user-friendly ovládání! Naštěstí touhle řečí umím mluvit taky.
"Spustit."
Na obrazovce naskočil e-mailový klient.
"Vypsat osobní adresář, formát zobrazení standardní, zvětšení plus sedmdesát pět procent, rolovat po celých oknech," řekl Martin a spokojeně dodal: "Však my si budeme rozumět."
Počítač udělal přesně to, oč Martin požádal. Výpis adresáře byl sice zajímavý, ale mnoho bezprostředních šancí na záchranu neskýtal. Martin zvolna četl seznam Mikiho kontaktů a přátel. Dověděl se z něj hlavně to, že tenhle člověk ze zapadlé Hutě žije skutečně víc v Síti než ve světě. Jména a adresy ze Sydney, z Ulánbátaru, z Toulouse, ze Salt Lake City...
A taky z Hutě. Jedna jediná. Nějaký Rudolf Horák, jako koncové zařízení uvedena pestrá škála možností od normálního klientského počítače až po pager. Výborně! Jméno Martinovi nic neříkalo, ale neměl na vybranou. "Zpráva pro Rudolfa Horáka," řekl.
"Zadej text zprávy."
Martin nadiktoval stručný vzkaz - píše vám člověk ve velkém maléru, jsem v chalupě vašeho přítele Mikiho, číslo popisné sto čtyřicet tři, jsem spoutaný a nemůžu se ani pohnout, můžete mi nějak pomoci? Co nejrychleji? Byl bych vám opravdu zavázaný - no to je pěkná blbost, zpět, vymazat zavázaný, napsat vděčný. "Konec textu zprávy. Odeslat."
"Zpráva pro Rudolfa Horáka odeslána," řekl počítač ženským hlasem a Martin zatoužil setřít si pot z čela. Jenže nemohl. Neměl čím.
*****
"Tedy, to musí být holka jako řemen," pravil Rudolf Horák, zatímco obratně, i když trochu bezohledně ošetřoval jódem hluboké krvavé rýhy na Martinových zápěstích. "Mimochodem, jaká je v posteli?"
Martin se znovu zhluboka napil čaje s rumem z velikého hrnku s nápisem SSDD -- Same Shit, Different Day. Otázku zvážil, ale pak usoudil, že je skutečně jen řečnická. Horák mu šel na nervy od první vteřiny, co do chalupy vstoupil, ale snažil se ten pocit přemáhat; koneckonců, ten arogantní, nesnesitelně sebevědomý člověk ho vytáhl z pěkné bryndy. I když zjištění, že je to také policista, Vachlerův podřízený, znamenalo pro Martina nepěkný šok.
Horák sám na odpovědi nijak netrval. Rozvalil se na lavici u jídelního stolu a poškrábal se na hlavě ostříhané téměř dohola. Za oknem se rychle stmívalo - daleko rychleji, než by se v podzimním odpoledni dalo čekat. Temné mraky zakryly oblohu a ve vzduchu se zatřpytily první vločky sněhu. Vzápětí narazil vítr do zavřených oken, až zadrnčely tabulky, a začala hustá vánice.
"Tak co máš teď v plánu?" zeptal se Martina. S tykáním začal hned, jen přišel, ale Martin, ač starší, se odmítl přizpůsobit.
"Co by," zkusil to Martin. "Vrátit se domů - tady jsem už zažil až dost."
"Zajímavá idea," připustil Horák. "Jenže trochu neschůdná. Zapomínáš, hochu, že tě hledá víceméně všechno, co v naší krásné vlasti unese flintu. To už jsem ti přece objasnil, ne? Napadení veřejného činitele, ublížení na zdraví - to by úplně stačilo. O těch závažnějších věcech, co mají na tu roztomilou děvenku i na tebe, lepší vůbec nemluvit."
"Takže mě zatýkáte?" zeptal se Martin. "Jestli ano, tak to řekněte rovnou, na Sherlocka Holmese si s námi hrál už váš šéf."
"Ten?" podivil se Horák. "Roste nám chlapec, roste."
Martin si povzdychl. Jednání s Horákem skutečně vyžadovalo značnou trpělivost. Chtěl otázku zopakovat, ale policista nakonec odpověděl sám od sebe, i když zase jen otázkou.
"Hele, a ty do toho lapáku fakt tolik spěcháš?" Horák se natáhl a prohrábl hořící polena v krbu. Martina napadlo, že se v Janečkově chalupě orientuje překvapivě dobře. "Rozumíš trochu právu, Martine?"
"Málo."
"Špionáž," řekl Horák a díval se přitom do plamenů. "Vlastizrada. Podezření z vraždy, sice jen nějakého Poláka, ale přece jen." Zvážněl, najednou nešaškoval. "Nebojíš se?"
"Nic z toho jsem neudělal," řekl Martin a v duchu se chystal na všechny nadcházející výslechy. "Byli jsme jen na výletě. Podvedla mě, ale jestli v něčem jede, je to její věc."
"Jistě, jistě," řekl Horák netrpělivě a celkem bez zájmu. "Jak ti vysvětlila, pro koho pracuje?"
"Nic mi..." Martin se zarazil. Vždyť je to pravda, ksakru. "Nic mi nevysvětlila."
"A ty ses ani nezeptal... jistě, protože tě zverboval chlapík z americké ambasády, takže sis automaticky myslel, že dělá pro Američany. Svatá prostoto. To je dneska materiál!"
"Nevím, o čem mluvíte."
"Víš velice dobře, o čem mluvím. Ale když nechceš, neříkej zatím nic, jen poslouchej a přemýšlej. Přemýšlej dobře a rychle. Takže především," Horák sáhl do kapsy a vytáhl obálku s fotografiemi, jednu vybral a podal ji Martinovi. "Tohle je tvá údajná snoubenka, ano?"

"Ano." Stěží by mělo smysl zapírat. Tamara byla na fotografii o něco mladší, měla na sobě společenské šaty, dokonalý účes, v uších dokonce náušnice. Fotografie byla zrnitá a špatně nasvícená, zřejmě extrémně zvětšený výřez z většího snímku.
"Rita Plocková," řekl Horák a zavřel oči. Recitoval zpaměti. "Narozena jedenáctého června 1977 v Ostravě. V roce 1989 s rodiči a sourozenci legálně odcestovala do Izraele. Tam získala občanství. Studovala v Tai-pei, Seattlu a Johannesburgu. Roku 2001 zpátky v Izraeli jako důstojník pozemních vojsk. Aktivně se zúčastnila operací v Negevské poušti během druhé války s Irákem. Raněna, hospitalizována, další určení po rekonvalescenci neznámé, ale předpokládá se, že to byla vojenská rozvědka. Po válce v roce 2003 demobilizována, odcestovala z Izraele, oficiální místo pobytu Cambridge ve Velké Británii. Mluví česky, polsky, anglicky, hebrejsky a patrně také kantonskou čínštinou. To nevíme. Zato víme, že teď docela určitě nepracuje pro Američany. Ani pro Tel Aviv."
"Kdo - vy nevíte? Strážníci z Hutě? Nebo pražská tajná policie?"
"Nikoli," řekl s úsměvem Horák. "Docela jiná instituce. Jmenuje se, pokud ti to něco řekne, Central Intelligence Agency."
Martin polkl naprázdno. "Chcete říct..."
"Jo. Pokud ses chtěl nechat naverbovat od Amíků,vybral sis špatný kontakt. Zkus se s tím vyrovnat co nejrychleji, protože, jak snad chápeš, neříkám ti to proto, abych na tebe udělal dojem. Máme spoustu práce a já potřebuju, abys byl v obraze. A ve formě."
"Já žádnou práci nemám. Ne s vámi."
"Máš. Nebo se radši chceš nechat sebrat od mého geniálního šéfa?"
*****
Horák se podíval z okna. "Byl bych radši, kdybychom vyrazili," řekl, "ale v tomhle počasí to nemá smysl. Ostatně, ani to není potřeba. Jestli bude v noci padat sníh... tak prostě nahoru nemusíme. Jenže já se bojím, že se vyjasní."
Martinovi to znělo jako blábol a řekl to nahlas. Horák si povzdychl. "Dobře. Nic lepšího stejně zatím nemůžeme dělat, takže poslouchej. A tvař se přiměřeně vážně, protože uslyšíš něco, co v plném rozsahu dneska vědí jen dva nebo tři lidé na světě."
"No nazdar," řekl Martin. "Buďto jste cvok, anebo mluvíte pravdu a chcete mě zatáhnout do něčeho ještě šílenějšího než Tamara. Tedy podle vás Rita. Nechcete mě už všichni z těch blbostí vynechat?"
"Kdybych měl po ruce někoho jiného, vynechal bych tě s radostí. Jenže stejně už něco málo víš... a kromě toho tě budu potřebovat nahoře. Ta holka tě zná. Nevím ještě jak, ale mohlo by nám to pomoci."
"Nemám chuť poslouchat vaše tajemství. Takové informace dost často zkracují život."
Horák se na Martina upřeně zadíval. "To máš tedy pravdu, ani nevíš jakou. Ale neboj. Jestli tohle tajemství někomu zlomí vaz, tak rozhodně dřív mně než tobě."
Martin chtěl dál protestovat, ale Horák jen mávl rukou, prohrábl oheň v krbu a začal vyprávět.
"Slyšel jsi někdy o tom, že za druhé světové války tady v horách byla tajná výzkumná střediska německé armády?"
Martin přikývl, matně si vzpomínal, že něco takového četl. "Trochu stará historie, ne? Válka skončila před šedesáti lety."
"Jo. A celých těch šedesát let se pořádně neví, co tady vlastně dělali. Dokumentace se ztratila nebo byla zničena. Aspoň si to všichni mysleli - tedy těch pár lidí, které to zajímalo. Vojenští historikové, amatérští zájemci o armádní památky a pozůstatky, tajní fandové Hitlera a taky ufologové a jiní pošuci. Tajné zbraně Třetí říše, to mezi nimi ohromně letí. Prostě, kolem takových starých historií se motá vždycky spousta magorů. Takže když přišel na jaře v devadesátém roce na Ministerstvo vnitra jeden dědek ze zdejšího podhůří a prohlásil, že má doma na půdě neúplnou dokumentaci německých experimentů z Johanesovy boudy z let 1943 a 1944 a že je tam schovával pětačtyřicet let, aby je mohl slavnostně odevzdat, jak doslova prohlásil, znovuobrozenému demokratickému československému státu - co myslíš, že se stalo?"
"Vyhodili ho," usoudil Martin.
"Víceméně. Jenže on se nedal, přijel do Prahy podruhé, přivezl kufr zaprášených papírů a byl dost chytrý na to, aby si nechal od nějakého zmateného úředníka protokolárně potvrdit převzetí. Ministerstvo tak oficiálně převzalo dvacet kilo blíže neurčených německých válečných dokumentů. Při zběžném ohledání se ukázalo, že jsou téměř beze zbytku psány šifrovaně a označeny nejvyšším stupněm utajení, jaký se tehdy ve wehrmachtu používal."
Horák sáhl po láhvi s rumem a přilil sobě i Martinovi do chladnoucího čaje. "Pak se dost dlouho nedělo nic. Na vnitru byly jiné starosti, napřed estébáci a lustrace, pak se dělila federace... papíry z kufru ležely v archívu, jako předtím ležely na půdě. V pětadevadesátém nastoupil na ministerstvo nějaký Petrásek. Kdysi policajt, potom disident, emigroval do Ameriky a po převratu se vrátil domů. Dostal na starost drobné speciální úkoly, všelijaké kostlivce ve skříni. Dost rychle narazil na německý kufr. Ten ho zaujal, takže se dal do práce. Sehnal pár kluků zabývajících se kryptografií, aby mu to zkusili přečíst. Dokonce se pokusil kontaktovat toho dědu, co to původně přinesl. Jenže ten mezitím umřel. Tahle okolnost se později ukázala být dost podstatná."
"Odkud tohle všechno víš?" zeptal se Martin, ale Horák otázku ignoroval.
"Kryptografové si pořádně mákli. Papíry byly všelijak přeházené, z mnoha dokumentů zbyly jen zlomky, spousta věcí byla nepodstatná. Ale byla to napínavá práce. Po několika měsících mohli Petráskovi předat něco jako index k dokumentům z kufru a výtah z asi třiceti textů, které pokládali za nejpodstatnější. Byl to výkon a oni byli... my jsme byli na sebe hrdí. Myslím, že právem."
*****
"Tys byl..." začal váhavě Martin, ale tentokrát ani otázku nedořekl.
"Jo, byl. Bylo mi dvacet a byl jsem něco jako zázračný dítě. To jsme ostatně byli v týmu všichni. Moc dobří. Zvládali

jsme šifry, počítače, němčinu, historii wehrmachtu, fyziku, všechno. Tehdy jsem se ovšem jmenoval jinak," povzdychl si Horák. "Díky tomu jsem ostatně pořád ještě živ."
"Když jsme Petráskovi předkládali výsledky, věděli jsme už, že se tady možná zakoplo o něco velikého - ale netušili jsme, jak velikého. Vnitro má své stanovené postupy. Dešifrované materiály se předávají analytikům, kteří se zabývají jejich vlastním obsahem... a důsledky. Petrásek, nikdo vyšší o projektu pořád nevěděl, v tomhle případě rozhodl jinak. Dal nás s vybranými analytiky dohromady a dál jsme pracovali společně. Dneska chápu, že snažil už v téhle fázi minimalizovat počet lidí, kteří s tou věcí přijdou do styku. Stejně nás bylo přes deset. Zpočátku navíc projekt nepodléhal žádnému speciálnímu utajení kromě běžného služebního tajemství, takže ledacos mohly vědět sekretářky, příbuzní těch, kdo na projektu pracovali, náhodní kolegové z jiných oddělení..."
"Ale co tam bylo tak tajného? Co by to mohlo být? Opravdu nějaká zbraň, kterou už Německo nestihlo použít?" A jak to všechno souvisí s Bodem nula, dodal Martin v duchu.
"Ne. Zbraň ne. Technický vývoj má přece jen své zákonitosti. V druhé polovině devadesátých let už těžko mohl ohromit svět nějaký vynález ze čtyřiačtyřicátého. "
"Takže?"
"Objev. Objev, ne vynález. Němci našli něco, co tady bylo patrně odjakživa."
"Bod nula."
"Jo. Bod nula, v jejich terminologii Geofyzikální singularita Pramenná hora. A neobjevili ho, což je obzvlášť kouzelné, v terénu, ale v archivech. Jeden jejich vědec, který to pak na Johanesově boudě celé řídil, nějaký doktor Ulrich, si dal do souvislosti dvě věci. Jednou byly záznamy o zdánlivě zcela zpackaném proměřování nadmořské výšky lokalit v okolí Pramenné hory z roku 1898. Měřilo se mimo jiné citlivým barometrem a ten ukázal, že atmosférický tlak místy odpovídá spíš Himálaji, jinde zase je vyšší než na hladině moře - a to třeba deset metrů od sebe. Vyměnili přístroj, dělo se totéž. Jak to nakonec vysvětlili, to už si nepamatuju, ale rozhodně to šlo ad acta. Za Rakouska byli naštěstí lidé tak důkladní, že archivovali i laboratorní protokoly neúspěšných měření. Nebo naneštěstí. Čert ví."
"A ta druhá věc?" zeptal se Martin, už zcela vtažený do děje.
"Jaká druhá... aha. Druhý dokument, ze kterého Ulrich vydedukoval Bod nula. Fakt to chceš slyšet?"
"Jistě."
"Protokoly Svaté inkvizice," řekl Horák. "Záznamy o útrpném výslechu tří žen a kupodivu též jednoho muže, obviněných ze spolčování s ďáblem. Byli z Hutě a okolí. Protokoly pocházely z roku 1607."
Chvíli bylo ticho, jen v krbu praskalo dřevo.
"Tehdy nám to připadalo jako skvělá hra," řekl Horák. "Napínavá historie, lepší než ze všech paperbackových science fiction dohromady. Udělali jsme pro Petráska souhrn, který on pak předložil ministrovi. Stálo tam, velmi zhruba řečeno, tohle: Ulrich a jeho lidé byli na Johanesově boudě proto, aby experimentálně prověřili hypotézu, kterou vymysleli na základě studia archivních materiálů... různého charakteru. Jejich hypotéza tvrdila, že někde pod vrcholem Pramenné hory se nachází na první pohled nerozpoznatelné místo, jež je zásadní geofyzikální anomálií - možná jednou z mála, možná jedinou svého druhu na zeměkouli. Ta anomálie se projevuje tím, že občas a s omezenou lokální působností narušuje platnost některých fyzikálních zákonů."
Horák znovu vyhlédl ven, dokonce pootevřel okno. Sněžení dále zhoustlo.
"Doktor Ulrich byl fyzik. Nějakou dobu pracoval s Heisenbergem na uranu, ale pak byl převelen na jiné projekty. Nešlo mu o nějaký teoretický objev. Ve čtyřiačtyřicátém začala válka na západní frontě, Rusové vstoupili do Polska, každý musel vidět, že Německo prohrává. Ti hoši byli na Johanesově boudě ze zcela praktického důvodu. Ulrich spočítal, kolik energie je zapotřebí k takovým lokálním hrátkám s atmosférickým tlakem. Nebo s teplotou, i o těch věděli, i když tou absolutní nulou si nebyli jisti. Vyšlo mu neuvěřitelné číslo. Víš, co z toho vyvodil?"
"Radši mi to řekni sám."
"Energetický zdroj," odpověděl si Horák. "Někde na Pramenné hoře musel být v chodu energetický zdroj o výkonu elektráren celé Evropy - toho přirovnání použil sám Ulrich a zdůrazňoval, že může být hodně podceněné. Oni přijeli zkoumat, jestli by ta energie nešla nějak využít. Němci tou dobou už věděli, že mohou doslova chcípnout na nedostatek energie: že nebudou mít čím topit, pohánět továrny, že nebudou mít naftu pro tanky a petrolej pro letadla. Výkon elektráren celé Evropy - k mání úplně zdarma - by jim přišel určitě vhod, i kdyby z něj šel využít jen malý drobek."
*****
"Jenže samozřejmě našli starou bačkoru." tipl si Martin.
"V tomhle bodě byla jejich zpráva nejpodivnější," odpověděl Horák, pořád ještě nezvykle vážným tónem. "Upřímně řečeno, nikdy jsme se v rámci týmu neshodli na interpretaci laboratorních deníků Ulrichových lidí. Jisté je, že obsahují řadu chyb, že byly velmi spěšně a často nepřesně šifrovány a že jsou neúplné. Už samy metody, které používali..."
"Ano?"
"Musel by sis přečíst aspoň celou naši studii. Když ti to řeknu ve zkratce, bude to znít ještě absurdněji. Oni prostě... kombinovali nejlepší techniku své doby s rituály, k jejichž praktikování se přiznaly... no, prostě ty čarodějnice. o kterých jsem mluvil. Ulrichovi lidé používali doslovné texty zaklínadel a postupy rituálů zaznamenané ve Smolné knize zdejšího panství. A podle toho, co zapsali do svých deníků - aspoň, jak tomu rozumím já - jim tahle kouzla umožnila vyvolat... a do jisté míry řídit celou tu anomálii."
"Řídit?"
"Ano, řídit. Mimo jiné podle svých záznamů přemístili ze slezské strany hlavního hřebenu na naši, tedy na vzdálenost asi dvou kilometrů, kamenný blok o odhadované váze šesti tun. Pomocí... tedy, pomocí čarodějnických rituálů. Při současném měření tlaku a výchylek magnetického pole. Ten kámen je dnes opravdu tam, kde udává Ulrich jeho cílovou polohu po experimentu. Dobové fotografie ani jiné důkazy o jeho původním umístění sice neexistují, ale tady v horách

je často hodně specifická mikroflóra. Na balvanu a dnes už i v jeho blízkém okolí roste jeden druh mechu, který se nikde jinde kromě severních svahů nevyskytuje."
"Šest tun - to by už tehdy uvezl slušnější náklaďák."
"Sice by tím terénem neprojel, ale budiž, já taky neříkám, že ten kámen něco dokazuje. Petrásek byl ovšem nadšen. Jen co dočetl naši zprávu, jel se sem podívat, sám našel šutr, kupodivu ten správný, vyfotografoval ho vlastnoručně ze všech stran a fotky dal vyvolat v tajné fotolaboratoři ministerstva. Přiložil je k naší zprávě a šel referovat ministrovi."
"A ten se mu vysmál."
"Kdepak. Nezapomeň na tradiční nechuť našich politiků z dob demokracie převzít za cokoli odpovědnost. Ministr, veden letitým českým instinktem, hledal někoho nad sebou, na koho by mohl přehodit rozhodnutí. Co kdyby na té věci něco bylo? A tak přišli na geniální řešení a předali to celé v balíčku se stužkou Američanům. Vzápětí jsme vstoupili do NATO - a skoro nikdo ani netušil, že jsme mu přinesli malý dáreček na přivítanou. Se Spojenými státy na věčné časy a nikdy jinak! No a Amíci - ti to vzali velice vážně, což nás napřed překvapilo. Pak nám došlo, že museli už něco vědět předem a že jim zřejmě zapadl dílek do skládačky. Naši partu nerozpustili, jak jsme čekali. Naopak. Začali k nám jezdit všelijací přísně tajní hoši, všechno možné se prověřovalo a zpochybňovalo, hádali jsme se o interpretace nejasných Ulrichových šifer..."
Horák se odmlčel, tentokrát na delší dobu. Martin se na něj zamyšleně zadíval. Pořád to ještě znělo neuvěřitelně, pořád ta historka neseděla k venkovskému policistovi, který ji vyprávěl. Přesto Martin tušil, že je pravdivá - a vůbec se mu ten pocit nelíbil.
"A pak začaly naše vlastní experimenty. V květnu 1999. Čert aby to datum vzal. Vystěhovali kvůli nám celou Johanesovu boudu, zařídila to tehdejší BIS - vymysleli si snad nějakou nakažlivou nemoc nebo co. A my jsme byli jako tým armádních hygieniků, co to jde likvidovat. Bezvadná historka, byly toho samozřejmě plné noviny. Ale byl to jeden z mála způsobů, jak uprostřed hustě zalidněné oblasti úplně vyklidit pár čtverečních kilometrů a na jejich hranice rozestavět vojenské hlídky. Za demokracie se takové věci dělaly obtížně," usmál se křivě, "dneska by to samozřejmě bylo mnohem jednodušší. My jsme se pořád klepali strachy, že se přes hlídky proplíží nějaký novinář..."
"A co?"
"A - nic. Všechny pokusy skončily úplným fiaskem. Samozřejmě jsme tam nemohli být rok jako Ulrich, ale jen čtrnáct dnů. Dělali jsme ale všechno přesně po nich a měřili jsme všechno, co se vůbec změřit dá. Nenašli jsme ani stín sebemenší anomálie. A z praktikování čarodějnických rituálů, samozřejmě za úplňku a podle všech předpisů, jen někteří nastydli - a všichni si připadali jako úplní idioti. Nakonec jsme to vzdali, vrátili se do Prahy a do měsíce byl tým rozpuštěn. A pak..."
V krbu praskalo hořící poleno, za okny kvílel vítr.
"Pak se staly dvě věci. Během jediného měsíce umřelo pět z těch devíti lidí, kteří tvořili od začátku jádro dešifrovacího týmu. Všichni z nějakých přirozených důvodů: dva se společně zabili při autonehodě, jeden - vynikající plavec - se utopil na koupališti v Nové Vsi u Mělníka, jedna žena spáchala sebevraždu za velice podivných okolností. Ten pátý... to bylo nejošklivější. Můj kamarád. Dostal velmi zhoubnou a bleskově postupující formu leukémie. Ještě po návratu z hor byl náhodou na hloubkové lékařské prohlídce a vyšel z ní jako zcela zdravý člověk. Tak, to byla ta jedna věc. Ta druhá: v srpnu propuklo ničivé zemětřesení na Balkáně, hlavně v Řecku a v Bulharsku. V oblastech, které byly považovány za seismicky poměrně klidné. Je to nakonec jen šest let, takže na to možná pamatuješ. Čtyřicet tisíc mrtvých. Katastrofa."
"To nějak souvisí... souviselo s Bodem nula?"
"Souviselo," řekl zachmuřeně Horák. "Jenže tehdy jsme o tom samozřejmě nevěděli. Kromě toho... víc než těch čtyřicet tisíc mrtvých nás strašilo těch pět."
*****
"Tak znova," řekl unaveně starší vyšetřovatel. Venku hustě padal mokrý sníh, pozdní odpoledne přecházelo do večera, žluté zářivky dodávaly náměstí za oknem melancholickou atmosféru. Místnost byla přetopená a přecpaná lidmi. Kromě dvojice vyšetřovatelů z Prahy seděl za svým stolem zapisovatel, vedle něj se hrbil sám okresní náčelník, zachmuřený a celkem viditelně vyděšený. U dveří postávala služba, dva uniformovaní hromotluci a s nimi někteří lidé z pražské ochranky; zbylí zůstali za dveřmi.
Uprostřed toho všeho, před ukázkově rozsvíceným reflektorem, hlavní hvězda představení: Jiří Vachler, zatčený a již přes hodinu vyslýchaný.
"Znáte Petra Mrázka, bytem Huť, číslo popisné 236?"
"Ano, samozřejmě."
"Jaké povahy jsou vaše styky?"
Zatloukat, zatloukat a zatloukat, pomyslel si Vachler. Aspoň něco se člověk jako policajt naučí za ty roky.
"Je to můj kamarád. Zajdeme občas na pivo."
"A občas na kopečky," řekl starší vyšetřovatel s milým a přátelským úsměvem. "A občas přes ty kopečky do Polska, co vy na to, pane Vachler?"
Jirka samozřejmě zaregistroval přezíravé slovení prvním pádem - bože, kolikrát ho úmyslně sám použil? - i vynechanou hodnost. Pane Vachler, už ne pane nadporučíku.
"Nevím, o čem mluvíte," odpověděl automaticky a čekal, že ten druhý z vyšetřovatelů začne řvát. Už mu to předvedli několikrát. Že je to baví, hrát tu starou trapnou hru na hodného a zlého policajta před člověkem od fochu, pomyslel si. Díval se na svou situaci jakoby s odstupem, až žasl, jak je klidný. Starost mu dělala jen Jana a Pavlík, ale pro ně teď nemohl udělat opravdu vůbec nic.
Mladší vyšetřovatel ale řvát nezačal, ani nenaznačil, že Vachlera udeří, jako to udělal už několikrát - aniž by zatím sáhl

ke skutečné ráně. Jen zvedl obočí a obrátil se ke dveřím. "Přiveďte Mrázka. Uděláme si malou konfrontaci."
Když se Petr Mrázek objevil v místnosti, nevypadal nejlíp. Měl na sobě umaštěné montérky, z nichž mu čouhalo špinavé pyžamo, dlouhé vlasy měl rozcuchané, pod okem obrovský monokl, na nohou vlněné ponožky a rozedrané pantofle. Pohyboval se nejistě, vypadal jako pod prášky. Ale když promluvil, měl jasný hlas.
"No jo, nazdar, náčelníku. Já jsem ta svině, co tě práskla," stihl říci, než po něm jedna z goril vystartovala. "Hubu držet!"
"Ale ne," řekl vlídný vyšetřovatel, "jen nechte pana Mrázka mluvit, ať panu Vachlerovi objasní situaci. Pane Mrázku, co jste nám před chvílí nadiktoval do protokolu? Můžete to stručně shrnout?"
"No," Mrázek se díval do země, "no, prostě, že jsem pašoval, že jo. Živím se tím. A Jirka mi kreje záda, že jo."
Už dávno ne, chtěl zařvat Vachler.
"Lže," řekl místo toho a doufal, že to zní dostatečně klidně. "Je to vágus, kriminálník, odkdy se slovo takových lidí bere vážně jako svědectví proti policajtovi, sakra?"
Vyšetřovatel jen potřásl hlavou.
"Neříkal jste před chvílí, že je to váš kamarád? Kamarádíte se tedy s vágusy? S kriminálníky? Lítáte v tom až po uši, člověče. Odveďte ho," mávl znechuceně rukou směrem k Mrázkovi. "Co k tomu chcete říci?"
"Že je to bouda, kterou na mě někdo ušil."
"Bouda. Výborně. Odveďte ho taky," řekl vyšetřovatel. "Ať si o té boudě popřemýšlí v cele. To je výborné místo na přemýšlení."
*****
"Kdy máte střídání?"
René hned neodpověděl. Pořád byl ještě ochromený hrůzou. Díval se zblízka do hlavně odjištěného samopalu a vypadal jako králík hypnotizovaný kobrou.
Tamara ho zbraní bolestivě rýpla mezi žebra. "Mluv, idiote! Kdy vás mají vystřídat?"
"Ráno," řekl ztěžka René. "Až ráno. Teď... před chvílí jsme teprv nastoupili stojku."
Tamara si oddechla, tuhle odpověď potřebovala slyšet, ale chtěla mít jistotu. "Ukaž mi nějaký doklad... no, nějakou evidenci snad vedete, ne?"
René ukázal očima k zemljance. Tamara , aniž by na něj přestala mířit, se sama prohrábla kovovou bednou s dokumenty a střelivem. Vytáhla Knihu předání a převzetí strážní služby, jak hlásal nadpis na umolousaném sešitu v tvrdých deskách. Prohlédla si několik posledních zápisů a spokojeně se usmála.
"Prima. Jak často se máte hlásit?"
"Každou sudou celou."
"Takže za pár minut. Tak se uklidni, ať mluvíš do vysílačky jako vždycky. Podáš hlášení. Že je všechno v pořádku. To hemžení za čárou nikam hlásit nebudeš. Nepotřebujeme přece, aby se osobně přišel podívat tvůj velitel, že ne?"
René by si nic nepřál víc, ale správně usoudil, že jeho názor na tuto věc skutečně není důležitý.
Tamara přistoupila k vojákovi, rychle ho prohledala, vytáhla mu z maskáčů nůž a přestěhovala jej do vlastní kapsy. Pak konečně zajistila samopal.
"Jak se jmenuješ?"
"Choceradský. Vojín René Choceradský."
"Tak si snad uděláme trochu pohodlí, René. Zatáhni kamaráda dovnitř, ať nezmrzne. A svaž mu ruce za zády, ať nezlobí, až se vyspinká. Ne, tak ne. Pořádně. Žádné blbosti, René," říkala Tamara monotónním hlasem a důkladně dozírala, jak se plní její rozkazy. Konečně byla spokojena.
"Čeká nás dlouhá noc, moc dlouhá. Čím tady vy kluci vlastně topíte?"
*****
Martin se podezíravě podíval na Horáka. "Poslechni, a nekecáš náhodou? Jak by ses po tomhle všem dostal sem?"
"Historie pokračuje," řekl zachmuřeně Horák. "Když těch pět zemřelo, samozřejmě jsme se vyděsili. Smrt těch pěti vyšetřovala speciální ministerská komise. Nevyšetřila nic. Zbyli jsme čtyři. Stali se z nás parádní paranoici. Pořád jsme se navzájem hlídali, kde na nás co číhá. Celá věc byla mezitím oficiálně uzavřena s nulovým výsledkem -- náš výzkum i vyšetřování těch úmrtí. Tým byl rozpuštěn. Já jediný zůstal zaměstnancem vnitra, ti tři byli z různých vysokých škol. Kolem nás se mezitím hroutil režim, střídali se ministři, na celou tu záležitost postupně zapomněli všichni, kdo s tím měli co dělat. Jediný Petrásek ne. Ten tím byl posedlý."
Horák si znova přilil rum do chladnoucího grogu.
"Taky měl své informace. Tušil dopředu, že se režim zhroutí a že přijde Dlask a co bude s naším členstvím v NATO. Na poslední chvíli zařídil pro ty tři kluky vycestování do USA. Odletěli linkou do Amsterdamu a odtamtud pokračovali do New Yorku. Někde nad Atlantikem... letadlo zmizelo. Sto osmdesát cestujících na palubě. Dodnes se z něj nenašel ani kousek plechu. Oni dokonce zvažovali, že poletí každý zvlášť, právě kvůli bezpečnosti. Chudáci. Nejspíš by zmizela tři letadla místo jednoho. Řekni sám, může tohle být náhoda?"
"Proč jsi neletěl s nimi?"
"Protože jsem nechtěl. A protože se mnou měl Petrásek jiné plány. Nechal mě naverbovat místním rezidentem CIA a poté mě zcela nezákonně protáhl programem na ochranu svědků. To byla úžasná vymoženost, která nikdy oficiálně neexistovala, protože parlament už nestihl schválit příslušný zákon. Ale technicky to připravené bylo a Petrásek k tomu měl přístup. Papírově mě nechal umřít, změnil mi identitu a nechal mě vyplavat ven jako absolventa Policejní akademie, který si právě požádal o přeložení z Prahy do Hutě. Chtěl, aby mu někdo tu jeho milovanou záhadu hlídal zblízka. Jemu a Amíkům. Trouba starej," povzdechl si Horák téměř laskavě. "Měl se starat radši o sebe. Byl jsem tady asi měsíc, když se zastřelil. Prý. Já tomu nikdy věřit nebudu."

Vyhlédl ještě jednou ven. "No, posbírej si pomalu věci. Budeme muset jít, počasí nepočasí."
"Já tomu vůbec nerozumím," namítl Martin. "Kdo zlikvidoval všechny ty lidi? Pro koho pracuje Tamara? O co jí jde? A co to zemětřesení, co jsi o něm mluvil."
Horák se křivě usmál. "Samé jednoduché otázky, co? Kdo mi pozabíjel kamarády, to nevím. Jisté je jen to, že to byli lidé, ne nějaká metafyzika. Žádné prokletí ani temná síla. Ta by se nenechala oklamat výměnou dokladů, aspoň já bych řekl, že ne. A protože jsem zatím živ..."
"A co Tamara?"
"Tamara? Poslouchej, co ti řekla o tom přístroji, co s ním tady běhá?"
"Že je to detektor. Detektor, který má najít Bod nula."
"Detektor? A nenapadlo tě, k čemu asi potřebuje detektor, když už stejně ví, kde to je? Ukázala ti to přece na mapě, ne?"
Martin zaváhal. "No jo. Jsem blbec, ale vůbec mi to nedošlo. Je to důležité?"
"Je. Aspoň já myslím, že to je to nejdůležitější. To není žádný detektor. To je věc, kterou v Americe vyvíjeli pět let. Nevyzkoušená, protože ji nebylo na čem vyzkoušet. Je to... pokud se úplně nepletu já a ti, co mě informovali, je to něco jako dálkové ovládání. Remote control pro Bod nula. A tvá rozkošná milenka ho jde poprvé vyzkoušet v praxi. Dokázat to, co nedokázal ani Ulrich ani my."
"A pro koho? Kdo za tím stojí?"
"Soukromý zájemce, asi. Nějaká velká korporace. Možná Microsoft, možná Rayethon, Yahoo, Shell, možná Gazprom. Co já vím. Nevědí to ani v Langley, anebo spíš vědí a neřeknou mi to, protože do terénu se takovéhle věci bezdůvodně nesdělují. Ostatně je to fuk. Hlavně je potřeba ji zastavit. Šílených věcí se stalo už dost. Hele, ale už vážně jdeme."
"Kam?" zeptal se zbytečně Martin, i když odpověď znal.
"Na Pramennou horu. K Bodu nula. Za naší děvenkou starostlivou, podívat se, co provádí a sebrat jí její hračky. Nenechat se přitom sebrat od pohraničníků ani od mých vážených kolegů. Pak budeme, upřímně řečeno, asi muset zdrhnout do Polska. Já jsem tady vyřízený už teď a tobě bych taky neradil zůstat."
"Tamara je ale už dávno nahoře, pokud šla rovnou tam."
"Jo, to asi je. Ale naštěstí musí čekat na půlnoc, takže máme trochu času."
"Na půlnoc?"
"Bod nula má svá pravidla, Martine. Všechna kouzla se přece odjakživa nejlíp prováděla o půlnoci."
*****
Vyrazili na cestu, šli v hustém sněžení pomalu. Horák opatrně vyhlížel a volil cestu nečekanými oklikami.
"Hoši od PS jsou jako diví. Mají vyhlášenou zvýšenou pohotovost. Ti na čáře nám nevadí, ti jsou ještě daleko a nesmějí z místa. Ale jsou tady i hlídky v terénu. Naštěstí se teď možná trochu uklidnili, protože si myslí, že toho lumpa, co infiltroval policii a dělá pro cizí mocnost, už chytli."
"To jako tebe."
"To jako mě. Jenže oni zmáčkli jiného... no, malinko jsem to na něj nachystal. Mého šéfa chytli, neohroženého Jirku Vachlera. Než jim všechno vysvětlí, budeme už ve Wroclawi na debrífingu. Aspoň doufám."
"Ty dovedeš být pěkná svině, koukám."
"Ale jsem pořád živ a dokonce možná splním úkol. Mám dobrou pověst a nikdo mě nikdy nepodezíral. To je kapitál, taková dobrá pověst. Byl jsem vzorný polda, víš, že jsem dokonce osobně zatkl Klause?"
"Tím se chlubíš?"
"Nechlubím a nestydím. Stejně je to odepsaná veličina, někdo by ho sebral tak jako tak, a mně to úžasně pomohlo."
"Změňme radši téma. Co to zemětřesení v Bulharsku?"
"Buď teď chvíli zticha," řekl Horák a asi deset minut šli opatrněji, mlčky. Minuli odbočku k Severce a začali stoupat úzkou kamenitou cestou po okraji lesa. Nakonec do něj vstoupili. Rázem bylo temněji, ale přestal je trápit mrazivý vítr přinášející pořád ještě dost husté sněžení. Horák mlčel a pevným krokem postupoval do kopce.
"To zemětřesení," připomněl se Martin.
"Jasně, to zemětřesení. V srpnu devětadevadesátého s epicentrem u Plovdivu. V lednu 2000 následovalo zemětřesení v Itálii, u Neapole. To nebylo zdaleka tak ničivé, protože většina otřesů proběhla na mořském dně. V červenci 2000 ve Francii u Clermont-Ferrandu. Tam nebylo moc obětí, ale obrovské materiální škody, hlavně na historických památkách. Dokonce se zřítila katedrála. Obrovská panika, lidé propadli hrůze, že je konec světa. Doufám..."
"Ano?" pokusil se Martin vymámit z Horáka pokračování, když pauza už byla příliš dlouhá.
"Doufám, že neměli pravdu. Protože... je to moc divná věc. Hlavně v té Francii je to divná věc. Massif Central je sice plný vyhaslých sopek, ale zemětřesení tam nepamatuje nikdo, ani velice slabé. Natožpak takové, aby padaly domy. Geologové vymysleli spoustu hypotéz. To se přece dělá, když vědci nevědí vůbec nic, ne? Zkusí to aspoň pojmenovat, a všichni jsou hned klidnější."
Opatrně přešli kolem zborceného stožáru staré nepoužívané nákladní lanovky vedoucí úzkým průsekem.
"Květen 2001, Skopje v Makedonii," řekl Horák. "To ti určitě něco říká, ne?"
Martin přikývl. Těžko žil v Evropě někdo jeho generace, kdo by se nezachvěl při vyslovení jména Skopje. Nejstrašlivější zemětřesení moderního světa srovnalo hlavní město Makedonie uprostřed noci se zemí - doslova a beze zbytku. Z půlmilionové aglomerace přežilo několik set lidí. Martin si živě vybavil televizní přenosy z helikoptér kroužících nad troskami, na strašlivé záběry zblízka, na záchranáře hodiny a dny putující sutinami a marně hledající sebemenší stopu života, na slova pamětníků vzpomínajících na jiné zemětřesení na tomtéž místě, v roce 1963, které se tehdy zdálo být ničivé a přece ve srovnání s tím novým vypadalo jako celkem nevinná záležitost. I pro Balkán, léta navyklý na krveprolití a utrpení, znamenalo vygumování Skopje z mapy hluboký šok - tak hluboký, že lidé aspoň

dočasně zapomněli na své spory, jež se nyní zdály směšné, a Srbové pracovali na odklízení trosek vedle Albánců, Chorvatů i Černohorců.
Do roka ovšem zase všichni sáhli po zbraních a dosud je neodložili - pokud se zpravodajství české státní televize dalo věřit aspoň tohle.
"Tou dobou jsem ještě učil na fakultě," řekl Martin, zasažený na chvíli vzpomínkou. "Hlásil jsem se jako dobrovolník, hlásili jsme se všichni, nakonec nejel nikdo. Říkalo se, že to tam bylo horší než v Hirošimě."
"Mnohem horší," řekl pomalu a tiše Horák. "To je mimo jakoukoli představu, co se tam stalo. A víš, co je nejhorší? Že za to můžeme my. My s našimi zasranými experimenty s Bodem nula."
Martin si ze všech myslitelných odpovědí po chvíli přemýšlení vybral tu nejpozitivnější a nejvstřícnější. "Jak to?"
"Představ si mapu Evropy, Martine. Plovdiv, Neapol, Clermont-Ferrand, Skopje. Nic ti to neříká?"
Martin pocítil jakousi mlhavou představu, ale raději ji zahnal. Horák však už na svou otázku stejně odpovídal sám.
"Kružnice. Jsou to všechno body přesně na obvodu kružnice, jejíž střed je právě tady, kde jsme teď. Na Pramenné hoře. My jsme mysleli, že ty pokusy neměly žádný účinek, ale pletli jsme se. Účinek měly, jen se neprojevil tady a teď. Ve skutečnosti jsme spustili něco velice reálného. Něco o poloměru zhruba dvanáct set kilometrů. Něco, co dokáže zničit město. Něco, co neslábne s časem. Možná dokonce zesiluje. Tak to je, hochu."
Vyšli ven z lesa a jak se ocitli mezi nižší kosodřevinou, začal se do nich opět opírat vítr a do očí padat sníh.
*****
"Můžu dál?"
Tak tohle je opravdu vrchol ironie, pomyslel si Jiří Vachler, položit tuhle otázku vězňovi v base. Seděl na kavalci a se zájmem se díval na staršího, unavenějšího a šedivějšího z dvojice pražských vyšetřovatelů, jak mu uniformovaný policista odemyká dveře Vachlerovy cely. Jiří se navzdory situaci, zimě, únavě a depresi zcela upřímně zasmál, až se tomu sám podivil.
"Ale jistě," odpověděl pak. "Škoda, že vám nemůžu nic nabídnout, nečekal jsem hosty." Poposedl a udělal vedle sebe na kavalci místo nečekanému hostovi, zatímco ve dveřích zase zarachotil zámek. Dozorčí je nechal o samotě.
"Pokud jde o to," odpověděl vyšetřovatel, "na návštěvu se nemá chodit s prázdnýma rukama." Sáhl do kapsy a vytáhl kovovou kapesní láhev. Odšrouboval uzávěr a nabídl Vachlerovi. Ten opatrně přičichl, spokojeně pokýval hlavou a s chutí se zhluboka napil. Placatice obsahovala kvalitní koňak, podle příchuti skoro určitě francouzský a tedy pravděpodobně pocházející ze speciální sítě státních obchodů Importex, kde se prodávalo výhradně za volně směnitelné měny. Vachler v životě neviděl žádný Importex zevnitř a ani o to nestál - byl by jen otrávený, co všechno si nemůže koupit. Možností dostat se legálně k valutám bylo velice málo a žádná z nich nebyla schůdná pro státního zaměstnance. Pražskému kolegovi však nic takového, jak je vidět, nepůsobí potíže. Když dospěl Vachler v úvahách až sem, zcela přirozeně se musel napít ještě jednou. Pak láhev vrátil majiteli.
"Tohle vy hoši fasujete?" zeptal se.
Vyšetřovatel se zasmál. "Ale, však víte, jak to chodí. Jsme přece kolegové, ne?"
"Ne, nevím, jak to chodí," odpověděl tvrdě Vachler. "Já do Importexu nechodím."
"Vzorný úředník, co? Tak to aspoň vypadá podle vašeho spisu. Přehledná kariéra, vždycky jste dobře sloužil, ale nikdy jste se s nikým nezapletl, o politiku jste se nikdy nezajímal, ve straně nejste... Co jste zač, nadporučíku? Doba je zlá, mezinárodní napětí, co vám budu povídat, čtete přece noviny. Nestačí plnit své povinnosti a o víc se nestarat. Žil jste s klapkami na očích a teď by se vám to mohlo vymstít." Vyšetřovatel se zhnuseně rozhlédl po cele a oprášil si kalhoty na lýtku, kde se ušpinil o rezavou nohu kavalce. Vachler mlčel. K tomu, co zatím slyšel, neměl co říci.
"Nemyslete si, že jsme si na vás došlápli kvůli té maličkosti s pašováním," vyšetřovatel smířlivě mávl rukou. "Já vím, že to zase popřete, ale ušetřte si tu námahu, skutečně to nikoho nezajímá. Jistěže bychom vám to mohli dokázat, kdybychom skutečně chtěli. Víte, my v Praze nejsme - nic ve zlém, samozřejmě! - vesničtí policajti jako vy tady. My jsme profesionálové," řekl skoro smutně. "Takže můžeme dokázat komkoli cokoli, když to potřebujeme. Kromě toho je to ve vašem případě dokonce pravda, což samozřejmě celou věc dál zjednodušuje. Zkrátka a dobře, mohli bychom vás v tom pořádně vykoupat, ale jak jsem řekl, to nikoho nezajímá. To uděláme jen v případě, že nás k tomu přinutíte. Tak. Teď byste se, myslím, měl zeptat, co vlastně chci."
Vachler usoudil, že lepší bude souhlasit. "Co vlastně chcete?"
"Pravdu. Čistou pravdu a nic než pravdu. O dvou osobách, které si říkají Tamara Ternerová a Martin Kůrka. Jak dlouho jste s nimi už ve styku, jak vás zverbovali, co všechno víte o jejich záměrech a hlavně, co dělají teď a kde jsou. To nebylo hloupé, dát po nich vyhlásit pátrání. Naštěstí... naštěstí máte spolehlivé podřízené, kteří se neradi dívají, jak jejich šéf porušuje zákon. No, možná to není jenom idealismus, možná ten dotyčný chce vaši židli," vyšetřovatel pokrčil rameny, "ale to vám už může být fuk. Vy jste jako policajt skončil, a skončil jste i jako svobodný člověk. Pořád ale máte ve hře dvě karty. Jednak hrajete o to, jak bude vypadat váš kriminál, jednak o to, co uděláme s vaší rodinou. Máte prý moc pěkného chlapečka, byla by jistě škoda, kdyby se mu něco stalo, co myslíte?"
Vachler pomalu a uvážlivě vstal z kavalce a zaťal pěsti. "Ty svině," řekl tiše.
Vyšetřovatel jen pokrčil rameny. "Jen si ulev, hochu, když tě to potěší. Ale začni už, sakra, klopit! Nemáme čas. Kdo jsou ti dva? Po čem jdou? Co hledají? Kde jsou? Mluv!"
Vachler se znovu posadil. Zavřel oči a představil si Pavlíka. "Dáte mi ještě loka?"
Vyšetřovatel mu beze slova podal láhev.
Jiří se napil a s hlavou sklopenou ke špinavé podlaze začal nesouvisle vyprávět. "Vy si myslíte, že v něčem s nimi jedu... to ne, to vážně ne. Musíte mi věřit! Ale je pravda... že kolem těch dvou bylo od začátku něco divného. Něco málo jsem dal do hlášení, ale většinu ne."
"A pročpak?"

"Protože to všechno byly pocity, domněnky... ani bych to neuměl formulovat. A kromě toho..." mávl rukou a matně si připomněl, že Tamara je opravdu velmi přitažlivá dívka a takové jsou člověku podvědomě aspoň trochu sympatické vždy.
"Tak se do toho ale už dejte. Pěkně od začátku. Kdy jste je viděl poprvé?"
A Jiří Vachler začal vyprávět. Vyšetřovatel ho často přerušoval otázkami a odbočkami, občas s přivřenýma očima přemýšlel, jen tu a tam si udělal poznámku do zápisníku. Když se Vachler dostal k tomu, jak si spojil příjezd Tamary a Martina s hlášením o smrti polského řidiče, vyšetřovatel se zvedl a zavolal na službu. Nechal si odemknout a odešel, vrátil se až téměř po hodině.
"Pojďme si s tím povídáním sednout někam, kde je pohodlněji," řekl a vytáhl z kapsy papír s příkazem, který podal dozorčímu. "Dáte si se mnou kafe, Vachlere?"
*****
"Podívejte," řekl vyšetřovatel, skloněný s tužkou v ruce nad rozloženou speciálkou. "Tohle je cesta z Hutě do Bílého dolu. Po té jste šel hledat Mrázka. Ukažte mi místo, kde jste potkal ty dva."
Jiří Vachler bez váhání ukázal na nevýraznou serpentinu. Vyšetřovatel udělal tužkou značku. "Dobře. Podle toho, co vyprávěl Mrázek, se setkal na hřebenech s tím úkazem či strašidlem nebo čím asi tady," udělal druhou značku. "A teď se podívejte, kudy vede spojnice."
Vachlerovi to bylo jasné předem, přesto se podíval ještě jednou. Nejkratší čára spojující oba body vedla terénem, kde vrstevnice prakticky splývaly jedna s druhou. Tedy přes Temnou jámu.
"Takže se zdá," usoudil vyšetřovatel, "že na té jeho povídačce něco je. Utíkal před něčím, co ho vystrašilo, ať už to bylo co chtělo, v mlze spadl dolů, zázrakem to přežil a skutálel se na kraj cesty. Terén je v těch místech, pokud vím, takový, že je to víceméně možné."
Vachler spolkl otázku, odkud to vyšetřovatel u všech všudy ví, když takový detail by si vybavil asi jen málokdo z místních lidí. "Máte pravdu. Je to typický lavinový svah, neroste tam prakticky nic, protože mladé náletové stromky, když se uchytnou, vždycky nakonec vezme lavina. Poslední dobou začaly už i menší sesuvy půdy. První místo, kde se předmět padající seshora zastaví, je cesta v dole právě v místě téhle zatáčky. Na jaře bývá ta serpentina zavalená kamením a neschůdná, musí se každý rok znova opravovat."
"A teď mi řekněte, odkud mohli jít ti dva."
"Na cestě není žádná odbočka. Vede Bílým dolem až do závěru údolí. Tam vozová cesta končí a pokračuje turistická pěšina, v zimě uzavřená, ale touhle dobou ještě schůdná, do sedla Křížek a dál na hřebeny. Mohli se tedy vracet odtamtud, i když nechápu, co by tam v tom počasí pohledávali. Anebo..."
"Ano?"
"Anebo mohli přijít rovnou ze svahu Pramenné hory, sestoupit někudy mimo cesty. Je to dost strmý terén, ale jde to. Čistě teoreticky - kdybych šel na Pramennou a chytlo mě cestou špatné počasí, tohle je nejrychlejší způsob, jak se dostat dolů."
Vyšetřovatel namaloval do mapy další čáru, zachycující možný postup Tamary a Martina. Ostře ji zalomil, jak naznačil jejich ústup z trasy a pravděpodobný sestup do místa setkání s Mrázkem. "Kam asi původně mířili?" zeptal se sám sebe. Prodloužil čáru jejich původního postupu. "Co třeba semhle?"
Ukázal tužkou na místo, kde se Mrázek setkal s tím, čemu z nedostatku lepšího jména stále ještě říkal Krakonoš. Vachler pokrčil rameny.
"Nemáte chuť na malý výlet, Vachlere? Ne? Tak to máte smůlu, protože vás musím požádat, abyste mě doprovodil tak jako tak. Váš přítel Mrázek ostatně může jet s námi, jen by mu měli sehnat něco teplejšího na sebe. Velitelství nám jistě půjčí džíp. Ne, radši dva. Přece jen si vás hochy musíme pořádně ohlídat."
*****
Chalupa stála na břehu Křikavy nachýlená tak, jako by měla do řeky každou chvíli spadnout - ale vypadala tak už beze změny dobrých sto let, takže docela nestabilní přece jen nebyla. Špinavá okna opocená vlhkostí propouštěla jen málo světla, ostatně ani venku ho již příliš nebylo. Slunce rychle zapadalo.
Uvnitř chalupy seděl u stolu Antonín Kreuz, dobře známá lokální figurka - opilec, somrák, chlap živící se vybíráním popelnic, drobnými krádežemi a příležitostnou sezónní prací. Kuriózní bylo, že prodej chalupy a pozemku prvnímu bohatému Pražákovi, jenž by se namanul, by mu zajistil plynulý přísun vysoce kvalitního alkoholu až do nejdelší smrti, ale to starého Kreuze snad ani nikdy nenapadlo, a pokud ano, rychle tu myšlenku zas zavrhl. Lufťáky vůbec a Pražáky obzvlášť srdečně nenáviděl.
Kdo na prodej chalupy naopak myslel poměrně často, byl jeho nejstarší syn, Tonda Kreuz mladší, žertovnou shodou okolností jeden z Vachlerových podřízených na policejní stanici v Huti. K němu měl ale jeho otec ještě horší vztah než k Pražákům, což bylo ostatně vzájemné. "Míval jsem syna, ale je z něj kurva," říkával Kreuz v hospodě, "dal se nalejt k těm sviním policajtskejm."
Na stole před Kreuzem stála otevřená láhev tuzemáku a vedle ní ležel promočený ostře červený silonový batoh. Kreuz jej vytáhl z řeky pomocí dlouhé větve. Na jeho obsah se vysloveně těšil, ale ještě tu radost odkládal. Napřed se pořádně napil a vychutnal si teplo v útrobách, kterému se na tomhle světě nevyrovná prostě nic.
Batoh byl pěkný a na první pohled drahý. Už jeho prodejem půjde, odhadoval Kreuz, utržit několik stovek. A co víc, nebyl prázdný. I když byl lehký, něco v něm hrkalo. Do tak pěkného batohu si jistě nikdo neuloží jen chleba se salámem nebo podobnou neužitečnou věc.
Kreuz opatrně rozepnul řemínky a rozvázal uzávěr. Sáhl dovnitř a nahmatal malou kovovou krabici.
*****
Antonín Kreuz vstal a došel si ke sporáku pro sirky, aby mohl rozsvítit petrolejku. Elektřinu mu rozvodna vypnula kvůli

nezaplaceným účtům už loni a zatím ji nepotřeboval nikdy tak naléhavě, aby s tím něco zkusil udělat. Ve žlutavém světle si pak znovu pořádně prohlédl věc, která vypadla z kovové krabice, jediný obsah nalezeného batohu.
Pořád ještě nevěděl, co si o ní má myslet, tedy - za kolik a hlavně komu by se asi dala prodat. Zřetelně šlo o nějaký elektronický přístroj, ale nebyl to ani mobilní telefon, ani tranzistorové rádio, tedy žádný ze dvou typů přístrojů, které Kreuz dobře znal. Věc měla několik otočných knoflíků jako na ladění rádia, malou klávesnici s šesti tlačítky, ale nikde žádný displej, jen malou řádku červených diod, teď samozřejmě zhasnutých. To vše se nacházelo na přední straně ploché krabičky. Na zadní straně nebylo nic zajímavého, jen víčko, které šlo odstrčit a odhalilo tak prázdný prostor pro dvě tužkové baterie.
Kdyby byl Kreuz zběhlejší ve spotřební elektronice, zarazilo by ho asi především to, že přístroj nenese žádné označení výrobce, žádné logo, žádný firemní štítek - dokonce že ani stupnice otočných potenciometrů nejsou nijak označeny. Klávesy sice označeny byly, ne však čísly nebo písmeny, ale nesrozumitelnými symboly. Kreuz je pokládal za azbuku. Mylně; ale v tom omylu by určitě nebyl sám. Jen málokdo by uměl říci, že jde o hebrejskou abecedu, že například klávesa vpravo nahoře je označena písmenem alef a vedle něj je písmeno následující, tedy bet.
Prostor pro baterie Kreuze potěšil, protože to bylo aspoň něco zcela srozumitelného. Usoudil, že nejjednodušší ze všeho bude ten krám zapnout a podívat se, co to vlastně dělá. Jít se vyptávat do hospody by nebylo moudré - co když je ta věc cenná, některý z chlapů to pozná a udělá na něj levou. Kdepak, těžko prodávat něco, o čem člověk ani nemá ponětí, k čemu je to vlastně dobré.
Najít doma baterie mu dalo dost práce, ale nakonec dvě vyndal z malé kapesní baterky, kterou jednou vlastnoručně čórnul z kapsy bundy svému synovi policajtovi -- musel se zasmát, když si na to vzpomněl. Baterka už byla pořádně vysvícená, ale snad pořád ještě budou baterie stačit. Svými překvapivě jemnými a šikovnými prsty vložil baterie na místo a začal hledat vypínač. Krabička však žádný neměla - ale Kreuz si náhle všiml, že po vložení baterií ožila. Pravá krajní dioda se rozsvítila slabým červeným světlem. Jinak se však nedělo vůbec nic. Nehrálo to, nesvítilo, nehřálo.
Kreuz zkusmo přejel prsty jeden potenciometr, pak druhý, třetí, protočil celou stupnici. Diody reagovaly: červená řádka se rozsvítila celá a do plné intenzity, pak zase vyhasla, světélka se nějak řídila podle otáčení knoflíky, ale žádnou zákonitost v tom Kreuz neviděl. A hlavně - nic jiného se nedělo. Jen mžikající diody - trochu málo na takový krám a hlavně trochu málo, než aby se našel trouba, který takovou věc koupí.
Nejspíš je to rozbité, usoudil otráveně Kreuz. Měl chuť krabičku rovnou vyhodit, ale pak ji nechal ležet na stole, pořádně si ještě jednou cvakl a natáhl se na pohovku. Ráno je moudřejší večera, pomyslel si. Koneckonců, pořád se dá střelit ten samotný batoh.
*****
Martin a Horák šli po téměř holém úbočí Pramenné hory. Byli už pořádně vysoko a občasné nápory větru jim dávaly zabrat. Naštěstí vítr naplno foukal jen chvílemi a celkové spíš slábl. V poletujícím sněhu nebyla viditelnost příliš velká, ale cestu ztratit nemohli. Byla výborně značená a od tyče k tyči dohlédli vždy snadno.
"To přece nemusí být pravda," namítl Martin, a když Horák neodpověděl, pokračoval dál sám. "Myslím, to s tím Skopje. A těmi ostatními městy. Co to dokazuje, že se dá někde namalovat nějaký kruh? Na to může být deset vysvětlení."
"Jmenuj aspoň jedno," řekl skepticky Horák.
Martin chvíli přemýšlel, ale kromě vyslovených hloupostí ho nenapadalo vůbec nic. "No, třeba..." začal, aby získal čas, ale Horák ho náhle zarazil: "Počkej!"
"Co se děje?"
"Stůj. Buď zticha. Podívej."
Martin neviděl napřed nic, pak měl chvíli pocit, že je to jen přelud vyvolaný tmou, sněhem a mlhou, ale po pár vteřinách se už nedalo pochybovat. Přímo naproti nim, ve vzdálenosti, která kvůli povětrnostním podmínkám nešla ani trochu odhadnout, se rozlévalo chladné modré světlo, nepřipomínající naprosto nic z toho, co Martin ve svém životě zatím viděl. Jen slabá záře ve tmě a mlze, nic víc - a přece by mohl přísahat, že tohle světlo je cizí, strašlivě cizí, přicházející odněkud, kam není radno nahlížet. Pocítil nápor hrůzy černé jako nejtemnější noc, ztuhl na místě a zároveň se nekontrolovatelně roztřásl po celém těle.
Horák na tom zřetelně nebyl o mnoho lépe, přesto sáhl po zbrani a namířil ji do tmy před sebe, směrem ke světelnému zdroji.
*****
Nebylo to hned, dalo dost práce sehnat auta, ale nakonec vyrazili ve dvou džípech. V prvním jel starší z obou vyšetřovatelů s Vachlerem, do druhého se k mladšímu vyšetřovateli a Mrázkovi nacpal ještě okresní náčelník; v obou vozech kromě řidiče bylo ještě po jednom muži z pražské ochranky, místním policistům Pražáci očividně nedůvěřovali. Nebyli nadšeni ani z přítomnosti náčelníka Kováře, ale ten se jednoduše vyhodit nedal.
Kvůli nedostatku místních lidí vznikla komická situace; řidič a vyšetřovatel v prvním voze na kraji města zastavili a začali hledat cestu na mapě. Vachler se zdvořile nabídl, že bude navigovat. Vyšetřovatel se na něj zamračil, pak si přitáhl mapu a zamračil se do ní.
"Dobře," řekl Vachlerovi. "Ale žádnou blbost."
Vachler sám ani nevěděl, co by mohl provést. Poslat oba vozy někam úplně jinam? Přišli by na to rychle, a stejně nebylo kam.
"Tady doprava," řekl řidiči.
Cesta k hranicím, stará zemská cesta do Slezska, byla úzká, ale asfaltovaná a ve spodní části docela dobře udržovaná. Opustili okresní město a začali strmými serpentinami stoupat přímo do svahu. Vpravo v údolí zanechali okresní silnici do Hutě. Tahle stará cesta nebyla už léta určena pro veřejný provoz, sloužila jen zásobování, Horské službě a poslední

dobou čím dál tím víc policii a armádě. Projeli Dvorce, horskou osadu na svahu nad městem. Na jejím konci uzavírala cestu závora střežená trojicí vojáků se samopaly.
Džípy zastavily, velitel hlídky k nim vykročil a posvítil dovnitř silnou baterkou.
"Cesta uzavřena, otočte to a jeďte zpátky," řekl voják bezbarvým hlasem.
Vyšetřovatel stáhl okénko. "Státní policie. Tady jsou dokumenty. Máme nahoře naléhavý úkol. Zvedni závoru, hochu."
Velitel hlídky v hodnosti podporučíka si vzal doklady, ale přelétl je jen letmo očima a podal je vyšetřovateli zpátky. "Na tyhle papíry vás do prostoru nepustím. Absolutní zákaz, pane, je mi líto. Máme plnou bojovou pohotovost."
Vachler napnul uši. Pohotovost?
"Držte hubu, člověče, máme tady zadrženého," řekl ostře vyšetřovatel a vystoupil z vozu. Pokud tím chtěl Vachlera izolovat od následujícího rozhovoru, nepovedlo se mu to příliš dobře, protože brzy na sebe s vojáky začali křičet a slova doléhala do vozu celkem bez potíží.
"To je mi jedno," říkal podporučík vyšetřovateli. "Pochopte, že mám rozkaz. Nenechám se kvůli vám zavřít."
"Chci mluvit s vaším velitelem."
"Tak si za ním zajeďte, je nejspíš v Huti na štábu. Přineste si od něj propustku a já tu závoru zvednu."
"To nemáte telefon?"
"Pro vás ne," řekl podporučík tónem naznačujícím, že audience končí. "Novák, ukažte pánům od policie, kde se dá otočit auto."
Ze zadního vozu vystoupil mladší z obou vyšetřovatelů s rukama v kapsách Ležérně se přiloudal k oběma diskutujícím, jako by se chtěl přidat k jejich rozhovoru, ale namísto toho přistoupil těsně k podporučíkovi, prudce vytáhl z kapsy pistoli a vrazil mu její hlaveň do zad.
"Ať to otevřou. Dělej, idiote."
Podporučík zaváhal. Teoreticky by měl dát pokyn k boji; ale nebyl připraven velet přestřelce, útočníci měli přesilu, absurdně navíc patřili k jiné ozbrojené složce téhož státu; a především nebyl připraven nechat se zabít jako první. Šlo mu už jen o to, jak si zachovat aspoň trochu tvář.
"Jste magoři. Tam se potkáte s něčím horším, než jsme my. Řekněte tomu svýmu kreténovi, ať si to schová," obrátil se ke staršímu vyšetřovateli, v němž neomylně poznal velitele, "a já vás pustím. Ta pistolka se vám ještě může hodit, jen aby vám stačila. Podle našich informací překročili Poláci s několika bojovými vozidly linii státní hranice. Mají leteckou podporu. Nejhorší pohraniční provokace letos. Novák, Baťka, zvedněte závoru. Páni policajti jdou bojovat proti NATO."
Džípy projely a zamířily táhlým stoupáním, takzvaným Schwarzbuschem, ke Švarcovým boudám a dál do srdce hor.
Podporučík zavrtěl hlavou, odplivl si a vytáhl z kapsy mobilní telefon, aby podal hlášení, i když se mu nijak zvlášť nechtělo.
Takže ani příliš nelitoval, když zjistil, že přístroj je úplně hluchý a nenalézá žádnou síť, třebaže ještě před půlhodinou se daly identifikovat dvě české a jedna polská. Podporučík nebyl technický typ a nelámal si hlavu s tím, jak může signál GSM tak dokonale zmizet. Chvíli se díval za koncovými světly džípů šplhajících do svahu, pak nad celou věcí mávl rukou, poslal Nováka vyhlížet polské či americké vrtulníky, zatímco Baťku vyslal za důležitějším posláním - pro teplé jídlo do hospody. Baťka byl úspěšnější; přinesl obratem plné misky, zatímco Novák nezpozoroval nic.
*****
Tamara se pohodlně usadila v blízkosti malých železných kamínek. Vojín René Choceradský opatrně přikládal, aby dřevo vydrželo a aby kouře bylo co nejmíň. Svobodník Smrž si mnul krk a hleděl na Tamaru se směsí obdivu a zuřivosti.
Tamara chvíli zvažovala, zda je nemá zneškodnit radikálněji, ale pak usoudila, že samopal po ruce stačí. Bylo na ní vidět, že by neváhala ho použít a že dobře ví, jak: už jen v tom měla nad oběma vojáky zřetelnou převahu, vždyť ani jeden z nich nikdy ostrými nestřílel na nic jiného než na figurínu na střelnici.
"Jestli chcete přes čáru, paní," řekl váhavě Smrž, "tak... no, že to děláte zbytečně složitě. My víme, kdy a kde se dá přejít. Není problém. Pustíme vás. Chcete přes čáru?"
"Až budu chtít, tak půjdu," odpověděla klidně Tamara. "Zatím nechci."
"Já jen... no teda... vemte mě s sebou!"
René vytřeštil oči. "Karle, drž hubu, než se dostaneš do průseru."
"Copak už nejsme v průseru, ty vole? Copak myslíš, že nemáš průser, když si necháš ve stráži sebrat sapík? Od ženský k tomu? A nic neohlásíš a vybavuješ se s ní tady?"
"Zajala nás," řekl důstojně René. "Ustoupili jsme přesile, nebo jak se to říká."
"Jo. To je teda super. To vykládej gumám zpátky v kasínu, že jsme ustoupili přesile. To se jim přesně tak bude líbit. Hele, stejně jsem vždycky chtěl zdrhnout. Copak je v týhle zemi nějakej život, s Dlaskem a s partají a vůbec?"
"A co že jsi už dávno nezdrhl," zeptal se jedovatě René, "když víš, kdy a kde se dá přejít, není problém? Co?"
"Držte hubu oba dva," uťala je suše Tamara. "Za pár minut se máte zase hlásit, tak se připravte. Jediný náznak, že něco není v pořádku, a..." pohnula hlavní samopalu.
"To bude dobrý," řekl Smrž horlivě. "To bude v pohodě!" Přitáhl si strážní deník a vysílačku. "A... paní?"
"Ano?"
"To, se děje na druhé straně, to mám hlásit?"
"Samozřejmě. Nahlas všechno, co jsme viděli. Na ostatních stanovištích to přece vidí taky."
K vidění toho bylo skutečně celkem dost. V okolí hraniční čáry se buď odehrávalo menší vojenské cvičení, anebo se tam chystala invaze. K vozidlům s polskými kříži přibylo několik nákladňáků se zřetelně viditelnými bílými hvězdami. Z hloubky území přiletělo několik vrtulníků, chvíli se vznášely v okolí státní hranice a pak zase zmizely. Kolem nákladňáků

pobíhala spousta lidí, podle všeho na něčem dost intenzivně pracovali, ale účel jejich činnosti se rozpoznat nedal. Smrž znovu přiložil k očím dalekohled a zadíval se směrem ke vzdálené planině, aby zjistil nejnovější informace.
Tamara se k němu otočila zády. Zajímal ji úplně jiný pohled: slabý náznak modravé záře kolem hřebene Pramenné hory. Podvečerní šero se začalo snášet na krajinu a záře se stala o něco viditelnější. René Choceradský si povšiml, kam se Tamara dívá. Zahleděl se stejným směrem a po chvíli objevně konstatoval: "Co to tam svítí?"
"Něco se ti zdá," odsekla Tamara.
"Nezdá, fakt je tam světlo. Modrý. Co tam má co dělat modrý světlo?"
"Přiletěli Marťani," řekla Tamara. "Vykašli se na modrý světlo. Kdo je zvědavej, bude brzo starej. A pokud jde o tebe..." Nedořekla. Slova jí odtrhl od úst řev tryskových motorů. Trojice stíhaček F-18 Hornet se vynořila jakoby odnikud a velice nízko přeletěla státní hranici. Stroje jim s ohlušujícím rámusem prosvištěly nad hlavami a zamířily přímo k Pramenné hoře. Za jejím hřebenem zmizely z dohledu. Hluk neustal: od hranice se blížilo několik nebezpečně vyhlížejících vrtulníků s polskými výsostnými znaky.
"Do prdele, to je snad válka nebo co!" vykřikl Karel Smrž. "Už to začlo!"
"Uklidni se a zalez, ať jednu nekoupíš," poradila mu Tamara. "Tohle není válka. Pokud ji z toho neudělají vaši, ale to snad ani nestihnou."
Z dálky se ozývala nekoordinovaná, chaotická střelba ze samopalů a lehkých kulometů. Bojovým vrtulníkům mohla uškodit jen v případě mimořádně šťastného zásahu, stíhačkám v žádném případě. Ty byly ostatně už daleko. Vrtulníky zvolna letěly v pravidelných rozestupech víceméně přímo k jihu, bylo jich pět nebo snad šest. René s vytřeštěnýma očima pozoroval, jak jeden míří přímo k nim. Pak už byl stroj tak blízko, že se daly rozeznat nýty na jeho pancéřování... a pak je přeletěl. René i Karel ve směsi šoku a úlevy blábolili jeden přes druhého. Tamara se stisknutými rty hleděla k Pramenné hoře, dokud se dvě stíhačky opět nevynořily a velkým obloukem nepřeletěly zpět do Polska. Třetí stroj se neobjevoval. I vrtulníky začaly náhle stoupat a zamířily domů. Střelba utichala, nezdálo se, že by některý z útočníků byl zasažen.
Celá akce trvala něco kolem pěti minut.
"Karle,hlášení!" vykřikl René.
"Jo, řekněte ji, že jste živi," souhlasila roztržitě Tamara. Myslela přitom na úplně jinou věc: na třetí F osmnáctku. Mohli ji Češi sestřelit raketou? Mohli, ale moc pravděpodobně to nevypadalo, navíc by měla být slyšet detonace. Stroj mohl také sám havarovat. Anebo má své vlastní důvody, proč se zatím nevrací.
Ta třetí možnost se Tamaře nelíbila.
*****
Zastavili se na stezce a mlčky hleděli směrem k modré záři, která zbarvila mlhu a zalévala vše kolem nich. Martin poprvé uznal, že na Horákově bláznivé historce může něco být. Tady se opravdu dělo něco neuvěřitelného.
Horák držel v ruce pistoli a soustředěně se rozhlížel. Už vypadal klidnější, znovu se mu vrátil vzhled soustředěného profesionála v akci.
"Buď v klidu," řekl tiše Martinovi. "Já... já vím, co to je. Myslím, že vím. Neublíží nám to."
"A na co máš teda tu pistoli?"
"Na toho, kdo to rozsvítil."
Sestoupili ze stezky a začali zvolna stoupat šikmo svahem. Po několika desítkách metrů vstoupili na okraj rozsáhlého suťového pole. Martin s úžasem rozpoznal, odkud se bere modré světlo: to zářilo kamení. Každý kámen vydával bledou záři. Přestože už byla tma, suťové pole svítilo dost intenzivně na to, aby se v jeho blízkosti dalo přečíst drobné písmo v novinách.
"Není to třeba radioaktivní?" zeptal se Martin a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejklidněji. Příliš se mu to nezdařilo.
"Ne, nemělo by být. Pokud vím - a pokud je to opravdu ono. Ale řekl bych, že je."
"Co ono?"
"Die Sonderbarblaustrahlung, podivné modré světlo. Jedna z hlavních posedlostí doktora Ulricha. Napsal o něm ve svých záznamech desítky stránek. Vyvolává se pomocí těch rituálů, o kterých jsem ti říkal," vysvětloval tiše Horák a nespouštěl přitom oči z okolí. "Když to svítí, znamená to, že je hora v něčem jako excitovaném stavu. Že jsou její síly řiditelné, že k nim je přístup. Jako když..."
"Jako když si na počítači zvýrazníš položku v menu."
"No, snad by se to tak dalo říct," připustil Horák. "A pak přijde další rituál - a to je Enter."
"To znamená, že tady někdo..."
"Ne někdo. Tamara."
"...že tady někdo provozuje to čarodějnictví?"
"Ne, to ona nemusí. Má přece dálkové ovládání, pamatuješ? Moderní forma čarodějnictví. Nemusí vzývat démony všech okršlíků pozemských i nebeských, stačí zmáčknout tlačítko."
"Každá dostatečně pokročilá technologie je nerozlišitelná od magie," zamumlal Martin.
"Cože?"
"To nic. To řekl A.C. Clarke. Jeden spisovatel v minulém století. Kdysi jsem odebíral časopis, Softwarové noviny se to jmenovalo, a tam byli tímhle citátem posedlí. Tiskli ho snad ob číslo, všichni jsme z nich s tím měli legraci. Teď je samozřejmě zakázanej."
"Ten citát?"
"Ne, ten časopis. Nepřipadá ti, že tu vedeme dost absurdní rozhovor? Jestli Tamara je někde tady..."
"Nemusí být. Asi ani není. Ta věc má docela slušný dosah, rozhodně několik kilometrů, možná i víc..." Horák se zarazil. "Prokristapána. Do prdele!"

"Co se děje?"
"Ale nic. Jen mi něco došlo... Ona to dokonce nemusí být Tamara. Víš, on ten aparát existuje ještě jeden. Nejmíň ještě jeden. Čertví, kdo všechno a komu v Americe ty plány ukradl. Zvenčí mi ho poslali, protože věřili, že by tím nějak šly neutralizovat akce, které bude provádět ona. Jen pro krajní případ... protože když se to použije blbě, může být všechno naopak ještě mnohem horší. A je to samozřejmě nevyzkoušené."
"A kde ho máš?"
"Nemám," řekl temně Horák. "To je ta potíž. Nesl mi ho ten pašerák, měl ho předat spojce, ale pak se všechno strašně zamotalo. Já vůbec nevím, kde ta věc teď je. A jestli ji někdo zkouší použít, tak pámbu s námi."
Martin poslouchal Horáka jen na půl ucha. Prostředí, v němž se nacházeli, modře zářící suťové pole, bylo strašidelné i krásné zároveň, rozhodně fascinující. Už se tolik nebál. Nějakým šestým smyslem cítil, že síly, které tady působí, nejsou zlé. Rozhodně ne samy o sobě. Zdálo se mu, jako by s horami, které měl odjakživa rád, vstupoval v této chvíli do nějakého intimnějšího, intenzivnějšího kontaktu. Svým způsobem se mu to líbilo. Jak to říkal Horák? Die Sonderbarblaustrahlung, podivné modré světlo...
"Podívej," řekl Martin. "Vidíš to, co já?"
"Jo. To je..."
"Vchod. Vstup dovnitř. Někam. Do něčeho."
Široký otvor mezi několika velkými balvany mohl připomínat vstup do jeskyně - ale v suťových polích žádné jeskyně nejsou a nemohou být. Suť není nic víc, než co naznačuje její název, vrstva kamení o tloušťce několik metrů na původním skalnatém podkladu. Otvorů mezi balvany bývá v suti dost a dost, ale nevedou nikam, nanejvýš může nakupení balvanů jako hříčku přírody vytvořit ohnisko, malý krytý prostor oblíbený turisty a horolezci jako nouzový úkryt před deštěm.
Tady stáli před jedním takovým ohniskem. Podle Martinových zkušeností by podobný útvar neměl být hlubší než několik metrů - ale tenhle byl. Skutečný rozměr se nedal rozpoznat, ale zevnitř vycházela očividně mnohem intenzivnější záře než z okolních balvanů. Jako by měla označovat místo, které se nemá přehlédnout.
"Nebo kterému se máš vyhnout," řekl Horák, když ho Martin seznámil se svou úvahou.
"Nebo to," souhlasil klidně Martin. "Jdeme?"
"Dovnitř? Nezbláznil ses? Copak víš, co tam je? To neví nikdo. Chceš tady mermomocí chcípnout? Stejně máš slušnou šanci, proč ji ještě zvyšovat?"
Martin se nepřímil a podíval se na Horáka. "Hele," řekl klidně. "Já už toho zažil v posledních dnech tolik, že mě nepřekvapí, ani kdyby tam vevnitř byla sluj s devítihlavým drakem. Tahle věc mě zajímá. Stejně jsem odepsaná existence a zbytek života strávím buď v emigraci, nebo v kriminále. Možná v kriminále v emigraci. Tak se předtím aspoň chci něco dovědět. Tohle je přece úžasná příležitost. Tys taky býval dřív něco jako vědec, ne?"
"Teď jsem policajt," odpověděl Horák. "A líbí se mi na světě a rád bych tu ještě pobyl."
"Dělej, co chceš. Já tam jdu."
Horák nestihl odpovědět. Ticho kolem nich náhle roztrhl řev leteckých motorů.
*****
Džípy zvolna šplhaly vzhůru po zledovatělé cestě. Řidič předního z nich opatrně zkoumal pohledem všechny nerovnosti. Místy byla cesta odkrytá a holá, ale tam, kde se terén otvíral do šířky, mizela pod sněhem navátým z okolních plání. Jízda vyžadovala opatrnost a dovednost.
"Jedete s tím jak s hnojem, člověče," obořil se vyšetřovatel v předním voze na svého řidiče.
"Zkuste si to sám," odsekl mu řidič bez sebemenšího náznaku subordinace. "Tady jak zastavíme, tak se dál nehnem."
To by nebylo špatné, pomyslel si Vachler. Uvědomil si, jak hloupou chybu Pražáci udělali, když k téhle výpravě nepřibrali zkušené místní policisty. Věděl dobře, že by sám měl co dělat, kdyby teď seděl za volantem džípu. Člověk, který tudy ještě nikdy nejel, to nezvládne - a to se Vachlerovi zamlouvalo. Nevěděl sám přesně proč, ale z cesty na Pramennou horu měl strach.
"Co to povídali o pohraniční provokaci?" obrátil se na vyšetřovatele jeho tělesný strážce.
"Snad nic vážného," mávl vyšetřovatel rukou. "Tady se pořád něco děje. Neklidná hranice."
Bodyguard, nespokojený s odpovědí, znovu upřel oči k noční obloze. "Šéfe, vidím něco divnýho," ohlásil po chvíli. "Modré světlo, před námi trochu nalevo."
Podívali se tím směrem všichni. Slabá, ale zřetelná záře působila jednoznačně strašidelným dojmem.
"Co je tím směrem?" zeptal se vyšetřovatel Vachlera.
Jiří polkl naprázdno. "Pramenná hora. To místo, kam jedeme."
"Viděl jste tu někdy něco takového?"
"To tedy opravdu ne."
Projeli zatáčkou, za níž cesta začala ostře stoupat směrem k dalšímu patru náhorní plošiny. Řidič mírně přišlápl plyn, aby si vůz poradil se stoupáním. Vyjeli asi do poloviny svahu, když náhle motor škytl a zhasl. Řidič prudce dupl na brzdu, jinak by se vzápětí rozjeli pozpátku dolů z kopce. Zatáhl i ruční brzdu a pokusil se znovu nastartovat. Marně.
"Hej, co se děje?" křikl zezadu řidič druhého vozu. Musel také zastavit, na úzké cestě se nebylo kudy vyhnout.
"Chcíplo to."
Řidič zadního džípu vystoupil a šel svému kolegovi pomoci. "Svíčky? Baterie?"
"To by všechno mělo bejt dobrý," zavrčel první řidič. "To je ale zkurvená náhoda, že to chcípne zrovna tady."
To není náhoda, pomyslel si Vachler. Vůbec se nestaral o nadávání obou řidičů nad zdviženou kapotou. Díval se mimo ně, upíral oči směrem k modré záři nad Pramennou horou a přejížděl mu mráz po zádech. Myslel na Tamaru, na Horáka, na Petra Mrázka, cítil, že z útržků, které zná, neposkládá nikdy celistvý příběh - ale jasně cítil, že se děje něco

mimořádného, něco přesahujícího celý dosavadní rozměr jeho života. Měl strach, ale kromě toho byl podivně rád, že může být při tom.
Po deseti minutách marných pokusů o znovuoživení vozu se stalo to, co Vachler od začátku podvědomě očekával: ukázalo se, že nejde nastartovat ani druhý vůz.
"Říká se, že prej jsou magnetický kopce... Něco s elektrikou..." přemýšlel nahlas řidič prvního vozu. Druhý řidič rozčileně odsekl, že elektrika je v pořádku, což byla očividně pravda: reflektory jeho džípu zářily do noci a osvětlovaly místo uvíznutí obou vozů. Měli by ta světla zhasnout, pomyslel si Vachler, ale neřekl nic.
Oba vyšetřovatelé se již několik minut tiše radili stranou od ostatních. Nakonec si zavolali Vachlera.
"Jak je to ještě daleko pěšky?" zeptal se starší.
Jiří pokrčil rameny. "V dobrém počasí a ve dne - hodinu. Teď - těžko říct. Jestli začne znova padat sníh, tak to může být cesta na celou noc. Pokud by se tam vůbec došlo." Zaváhal. "Jestli chcete slyšet rozumnou radu, tak by bylo nejlepší se hned vrátit." Vzápětí ho napadlo, že při cestě dál do hor by se možná naskytla lepší příležitost utéci.
"To nepůjde," řekl starší vyšetřovatel. "Vezmeme vybavení a vyrazíme... co se děje?" obrátil se k jednomu z bodyguardů.
"Nic nefunguje, pane. Nejde telefon, nejde rádio a... podívejte!" Otevřel dlaň, v níž měl buzolu. Střelka zběsile kroužila kolem stupnice, jako by chtěla ven z přístroje.
Vachler se podíval směrem k Petru Mrázkovi a všiml si, že hledí stejným směrem jako on sám - k Pramenné hoře.
Vyšetřovatel se zamyšleně díval na zběsile rotující střelku. Odlesk vzdáleného světla dával sněhu namodralý odstín.
Bylo ticho.
Náhle uslyšeli svist - napřed slabý, ale rychle sílící. Vachler stihl ještě zaregistrovat, že všichni vstávají a obracejí pohled týmž směrem. Pak raketa vypálená ze stíhačky zasáhla přední džíp, ticho roztrhla ohlušující detonace a do tmy vyšlehl vysoký plamen.
Jiří Vachler, odhozený tlakovou vlnou, ležel v mokrém sněhu a nechtělo se mu zvednout hlavu. Nakonec tak přece jen učinil. Trosky obou džípů hořely. Kolem nich leželo několik bezvládných těl. Jedna z postav se pokoušela plazit směrem od plamenů a křičela přitom bolestí. Po letadle, které vypálilo raketu, ani po jiných nepřátelských aktivitách nebylo nikde ani stopy. Modrá záře nad horou svítila dál do noci.
*****
Tamara se mračila. Modrá záře nad Pramennou horou byla něčím, s čím nepočítala a co jí dělalo vážnou starost. Teď se musela rozhodnout, zda pokračovat v akci, nebo všechno vzdát. Zdravý rozum jí napovídal, že to druhé přinejmenším stojí za úvahu. Přejít státní hranici a zmizet bylo snadné; a profesionál má vědět, kdy je třeba opustit předem připravený plán.
Na druhou stranu se jí nechtělo utíkat. Neměla v povaze snadno se vzdávat; rozčilovalo ji, že by měla všeho nechat právě ve chvíli, kdy konečně, jak se jí aspoň zdálo před chvílí, dostala zas věci pevně pod kontrolu; a kromě toho tady byl třetí důvod, slabé mrazení hluboko v žaludku. Tamara myslela na své zaměstnavatele a pocit, který přitom zakoušela, nebyl příliš daleko od obyčejného strachu. Uvědomila si - a překvapilo ji, že až teď - že vlastně vůbec neví, jak by reagovali, kdyby se vrátila a řekla sorry, nepovedlo se, nešlo to. Neměla vlastně žádný speciální důvod očekávat něco zlého - jen ten ošklivý, neurčitý a nepojmenovatelný pocit.
Ale ten byl dost silný, aby přehlušil hlas zdravého rozumu. Tamara se posadila na dřevěnou bednu, suplující v zemljance stůl, a začala připravovat svou elektroniku. Oba vojáci na ni mlčky zírali, ani jeden z nich se neodvážil něco říci. Tamara v nich vzbuzovala čím dál tím větší respekt.
Podívala se na hodinky a naposledy zaváhala. Místo a čas byly v pořádku, situace ne. Chvíli vzpomínala na velkou posluchárnu zalitou podzimním sluncem, na přednášky profesora Burroughse na Washington State University. Vybavovala si jednoduché nelineární rovnice, ďábelskou složitost jejich dynamického chování, citlivost na počáteční podmínky a výhled oknem na Lake Washington. Napadlo ji, že by se ještě někdy v životě ráda podívala do Seattlu a rychle se v duchu pokárala za takovou sentimentalitu uprostřed akce.
Pak už nemyslela na nic. Zaťala zuby, podvědomě napjala všechny svaly a stiskla tlačítko.
Po nekonečných pět vteřin se nestalo nic. A pak se záře nad horou proměnila. Už to nebylo neurčité namodralé šero. Celá hora se rozsvítila jako vánoční stromeček. Noc se změnila v den -- v den jasnější než normální, ale prozářený neskutečně modrým světlem, s absurdně dlouhými a děsivými stíny vyvolanými nezvyklou polohou světelného zdroje.
Tamara zhluboka vydechla a uvolnila se. Věci zas měly svůj řád, byly pod kontrolou a fungovaly tak, jak bylo naplánováno. Málem se nahlas rozesmála.
René a Karel zírali s vytřeštěnýma očima a s ústy dokořán. Ani jeden z nich nebyl mocen slova.
Tamara si nacpala do batohu zásobníky jejich samopalů, jednu zbraň si zkušeně mazácky přehodila přes rameno a vyhoupla se ven z okopu.
"Čau, kluci. Bylo mi potěšením," ušklíbla se a vyrazila směrem k svítící hoře.
Ani jeden z vojáků neodpověděl. Karel stál přitištěný v rohu zemljanky a nezadržitelně jektal zuby, celé tělo mu roztřásala křeč. René seděl na zemi s koleny přitaženými k bradě a zíral do světla.
"Týýýý vole," vypravil ze sebe s námahou Karel.
René téměř nereagoval, jen maličko pootočil hlavu.
"To byla... ta ženská byla... víš, co musela bejt zač?"
René přikývl. "Vím. Jasně že vím," řekl tiše a pomalu. "Čarodějnice."
Karel se pokusil o sprostou nadávku, ale než ji dokázal vyslovit, začal zvracet. Hlavně neomdlít, nebo se tu ještě udusím, pomyslel si.
Když dokázal znovu zvednout hlavu, po Tamaře už nebylo ani stopy. Krajina v děsivém světle vypadala jako filmový

negativ, jako jiná planeta, jako noční můra. René bez pohnutí hleděl stále týmž směrem.
*****
Tamara se cítila uvolněná a spokojená jako už dlouho ne. Málem si začala zpívat. Dokázala to, povedlo se, má to za sebou. Zbývala poslední část úkolu, snadná a bezpečná v porovnání s tím, co provedla před chvílí: už jen jediná maličkost. Pak ještě pořídit dokumentaci, zajistit důkazy a vzorky, i když na tom už zas tak moc nezáleželo - a zmizet.
Bylo jí jasné, že v tuhle chvíli je v nejvyšší pohotovosti úplně všechno, co se na obou stranách hranice dá zmobilizovat, že lidé dole v podhůří vybíhají z domů a hledí směrem k horám, že po celém Česku i Polsku drčí telefony a poletují e-maily. Bylo jí to jasné a nedělala si s tím hlavu, protože čím větší zmatek, tím snáze člověk proklouzne. Kromě toho věděla, že komunikační sítě v bezprostřední blízkosti zářící hory jsou vyřazeny z provozu. Bez vysílaček, GSM a elektroniky nezmůže moderní armáda vůbec nic. Krátce pomyslela na třetí americkou stíhačku, která se nevrátila z akce, ale usoudila, že tohle riziko je malé a zvládnutelné. Jestli byl stroj dostatečně blízko hory, pak se už nejspíš zřítil. Pokud byl v bezpečné vzdálenosti, má se teď pilot bezpochyby na co dívat a má svých starostí dost.
Šla dál a dál, přízračně osvětlenou náhorní plání, která se mírně zvedala směrem k vrcholu Pramenné hory, z této strany plochému a snadno schůdnému. Šla krajinou, která by v tomto děsivém světle dokázala vyděsit k pláči otrlé chlapy - a chvěla se přitom, jenže rozhodně ne strachem: radostí a vzrušením. Splnila svůj úkol a byla šťastná.
Nebo si to aspoň myslela.
*****
Martin se nezmohl na reakci, ale Horák byl rychlejší. Strhl Martina s sebou a oba doslova vlétli do ústí chodby. Letadlo burácelo nízko nad jejich hlavami. Udělali ještě několik desítek kroků a přitiskli se k chladnému kameni.
"Co to bylo?" zeptal se Martin.
"Hornet, F osmnáctka. Univerzální bojový letoun americké armády," vysvětlil Horák nevzrušeně. "Hodí se ke vzdušnému boji i k ničení pozemních cílů. Myslím, že v našem případě..." ušklíbl se, "šlo o tu druhou věc. Rozhodně bych nerad čekal, abych si to ověřil."
"To bylo americké letadlo?"
"Ano, mělo americké výsostné znaky, nevšiml sis?"
"Já ho neviděl vůbec. Nestihl jsem se podívat," přiznal se Martin. "Jak je možné, že si tady poletují Američani?"
"Mají přece v Polsku základny," řekl Horák. "Jednu v Legnici, jednu někde u Opole, to je taky kousek odtud. A polní letiště přímo v Karpaczi, kdyby ho potřebovali, jenže odtamtud asi spíš létají helikoptéry."
"Jasně, ale jak je možné, že jsou tady? Co tu dělají?"
Horák pokrčil rameny. "Náhoda to určitě není. Dovedeš si představit, co asi zrovna teď mají na radarech a ve všech ostatních měřeních? Musejí si myslet, že tady někdo chystá nějakou šílenou tajnou zbraň, tak se na to přišli podívat."
"To ta hora?"
"To ta hora."
"Z toho ale může být," řekl Martin zamyšleně, "třetí světová válka."
"Těžko. To by se do toho museli zamíchat Rusové, a to není moc pravděpodobné. Ostatně bych čekal, že jim Amíci dají předem echo nebo jim to aspoň vysvětlí dodatečně. Válka kvůli Čechům? Prober se. Vymění se pár diplomatických nót a hotovo. Česká fronta a Naše právo budou mít o čem psát ještě rok, jak nás zase jednou oškliví američtí agresoři chtěli napadnout a my je hrdinně zahnali."
Martin musel uznat, že to zní pravděpodobně.
"Ty ale děláš pro CIA, a málem nás teď společně odpráskl americký pilot. Není to pěkná ironie?"
Horák se ušklíbl. "Jo, hochu, riziko povolání." Zvedl se. "Tak co, jdeme dál? Chtěl jsi to tady prozkoumat, ne?"
Bez světel by pod zemí za normálních okolností nemohli udělat ani krok, ale modrá záře je provázela; světla bylo asi tolik jako při normálním soumraku. Opatrně postupovali chodbou vpřed. Mírně klesala a zatáčela vpravo. Byla suchá a prostorná. Martin ji odhadoval na dva a půl metru výšky a dobré dva metry šířky. Profil chodby byl mírně nepravidelný. Žádný z kamenů nevypadal na zásah lidské ruky, ale na druhou stranu se zdálo nemožné, že by něco takového vzniklo jako přírodní útvar. Na to byla chodba příliš rovná, příliš schůdná a pohodlná.
Martin se svěřil se svými postřehy Horákovi.
"Jo, máš pravdu. Taky na to myslím. Něco mezi. Ani umělá, ani přirozená. Člověk se z toho cítí dost divně."
"No, myslím, že se nic nestane, když půjdeme ještě o kousek dál," řekl Martin. "Cestu ven najdeme, i kdyby to zhaslo, zabloudit není kde." Sám se podivil své smělosti.
Šli dál a po několika minutách narazili na křižovatku. Už je to ani nepřekvapilo.
"A je to. Jako v pohádkách," konstatoval Martin. "Napravo se dáš - o hlavu přijdeš. Nalevo se dáš..."
"Pokud je mi známo, pohádky doporučují jít rovně," řekl Horák. "Zkusil bych to taky, ale víc křižovatek riskovat nebudeme. Jedna stačí až až."
Zřejmě to byla správná volba. Chodba se nejen nezužovala, jak Martin stále podvědomě s obavami očekával, ale naopak rozšiřovala. Došli k ostré zatáčce - a když jí prošli, vydechli oba úžasem.
"Prokristapána," řekl Horák. "Tohle je jak fotbalový stadión."
Značně přeháněl, ale nebylo divu. Prostor, do něhož chodba ústila, byl obrovský a naprosto se vymykal všemu, co by se uvnitř hory dalo očekávat. Byl dobře osvětlený modravou září, přesto se jeho skutečný rozměr dal odhadnout jen stěží. Hleděli do kamenného dómu, v němž nebylo vůbec nic: podzemní sál, neboť to jistě nebylo přehnané slovo, byl úplně prázdný.
Martin se zachvěl. "Pojďme pryč," řekl a Horák bez přemlouvání souhlasil.
Nepodívali se ani, zda do sálu ústí více takových chodeb. Tak rychle, jak terén a špatné světlo dovolovaly, šli zpátky směrem ke křižovatce chodeb. Těsně před ní Horák náhle zarazil Martina napřaženou rukou a přiložil si prst na ústa.

"Někdo tu je," zašeptal.
I Martin uslyšel kroky, což ho paradoxně spíš uklidnilo. Kroky znamenají člověka, a setkání s člověkem, ať jakýmkoli, je určitě příjemnější než s něčím nepojmenovaným, přicházejícím z neznáma.
Kroky se přiblížily. Zněly z chodby nalevo od nich. Horák sáhl po zbrani, ale v tom okamžiku se ocitl v kuželi oslepujícího bílého světla.
"Odhoďte zbraně. Stoupněte si ke stěně. Tak je to správně, výborně, pánové. Děkuji."
Naproti nim stála Tamara, usmívala se a mířila na ně armádním samopalem.
*****
"Jaké milé setkání," řekl Horák, ale chladnokrevný tón zněl falešně snad i jemu samotnému.
Tamara zavrtěla hlavou. "Starou belu milé. Já na to možná nevypadám, ale fakt docela nerada střílím do lidí."
"Tak si nedělej násilí," navrhl Martin. Připadal si jako postava v absurdní konverzační komedii, ale na druhou stranu si říkal: dokud se mluví, neděje se nic horšího. Mluvit, udržovat kontakt, neztrácet ji z očí. Třeba se něco stane. Třeba Horák něco vymyslí.
Ale Horák nevypadal, že by dokázal cokoli použitelného vymyslet. Stál vedle Martina, ruce vzorně za hlavou, hleděl do kamenné stěny chodby a mírně se chvěl.
Tamara za jejich zády něco dělala, ale po zvuku nebylo jasné co. Slyšeli několik elektronických zapípání, pak jakoby praskot éteru špatně naladěného radiopřijímače - a poté se rozhostilo až nepřirozené ticho. Zdá se mi to, nebo ten prostor tady skutečně tlumí zvuk?, pomyslel si Martin. Zkusil hlasitěji oddechovat, aby otázku rozhodl, ale než dospěl k nějakému závěru, porušila ticho sama Tamara.
"Hotovo. Klidně se otočte. Něco pěkného vám ukážu."
Její hlas zněl trochu jinak než před chvílí. Se zvukem se opravdu něco dělo, a když se Martin otáčel, napadlo ho, že se mu i hůř dýchá - pokud samozřejmě nejde o pocit vyvolaný příliš napjatými nervy. Když se však obrátil, rázem na všechny podružné pocity zapomněl.
Modravé světlo se soustředilo kolem Tamary, zářilo jí ve tváři a ve vlasech, jako by se ona sama stala podivnou, jasně rozsvícenou lampou. Zářící dívka uprostřed jeskyně vypadala až nadpozemsky krásně, i v zimním sportovním oblečení byla patrná její dokonalá postava, na tváři měla plachý úsměv Panny Marie a v ruce samopal - podle všeho odjištěný.
"Moc mě to mrzí," řekla zvolna, její hlas v nově vzniklé zvláštní akustice zněl jakoby se slabým echem. "Budu vás muset zabít. Neměli jste sem chodit, nic by se vám nestalo. Ale už jste viděli příliš... až příliš. A teď ještě uvidíte..."
Zlehka pohnula levou rukou směrem ke skále, světlo vycházející z jejích prstů přejelo kámen a skála zprůsvitněla, stala se blokem masivního skla, další pohyb rukou, a skála byla už průzračná, na druhé straně se daly tušit nějaké obrysy, Martin vytřeštil oči, uviděl střelhbitou sekvenci obrázků, město s přístavem a mořským zálivem viděné odněkud z výšky v jasném slunci, vír žlutých a oranžových geometrických obrazců, plamen, zelená změť, která se nedala rozpoznat a nakonec jasný, planoucí, nepřehlédnutelný fraktálový obrazec - snad sejný jako na obrazovce Mikiho počítače, snad úplně jiný. Tamara mávla rukou potřetí a skála se opět stala skálou.
"Co... co to..."
"Dá se to popsat mnoha různými způsoby," řekla vlídně Tamara, jako by byla paní učitelkou někde za katedrou a oni dva nepříliš chápavými, ale přesto vlídně přijímanými žáky. "Vám bude asi nejbližší řeč matematiky. Slyšeli jste někdy o efektu motýlího křídla? Jistě, je to základní pojem z nelineární dynamiky. Když je systém opravdu nelineární, může reagovat na sebemenší podnět zcela nečekaně. Malá změna vyvolá velkou změnu, mávnutí motýlího křídla nad Pekingem způsobí uragán v Jižní Karolíně o týden později. Třeba počasí takhle doopravdy funguje. A celá tahle hora... můžete si ji představit jako stroj na využití efektu motýlího křídla. My umíme tu věc řídit. Dovedeme mávnout křídlem tak, aby uragán opravdu nastal. Tehdy a tam, kde ho chceme my."
"Nebo zemětřesení," řekl Horák, mluvil ztěžka, v ústech a v krku měl úplně sucho.
"Nebo zemětřesení. Nebo energetický zdroj. Ledacos. Když umíte správně mávnout motýlím křídlem. Nebo rukou."
"Kouzla, magie..."
"Co na tom, jak se tomu říká? Magie nebo matematika? Funguje to."
"Ale přece," řekl pomalu Martin. "to nejde! Efekt motýlího křídla se nedá řídit, protože vysoká nelinearita znamená chaos, náhodné chování. Nedá se přesně stanovit, co se stane a kde se to stane, to je proti..."
"No? Proti čemu?" zeptala se posměšně Tamara a pozorně se na něj zadívala.
Teď, pomyslel si Martin. Já ji zabavím tímhle šíleným sympóziem a ty po ní skoč. Seber jí toho kalašnikova a přeraz jí pažbu o hlavu. Předveď nějakou brutalitu, vejtaho. Je to poslední šance, kterou máme, ty kreténe blbá policajtská, tak dělej!
"Proti druhé větě termodynamiky," řekl Martin. "Entropie roste v čase. To se nedá zastavit, a proto..."
Horák se pořád ani nepohnul.
"Druhá věta termodynamiky neplatí ve všech vesmírech, Martine," řekla Tamara, světlo jí stékalo po tváři a po pažích, vypadala jako zmorfovaný svatý obrázek. "Jen v těch nejnudnějších a nejsmutnějších. Jako je ten jediný, který znáš ty. Ale..."
Tiše se sesula k zemi. Dvě vteřiny se nestalo vůbec nic - Martin i Horák jen stáli a zírali. Pak se Horák vrhl kupředu a hmátl po samopalu. Dívka si ho nechala bez odporu vzít. Byla v bezvědomí, po čele jí z vlasů stékaly kapky krve a vedle ní ležel kámen velikosti a váhy dlažební kostky.
"Jedna jedna, dámo," ozvalo se z boční chodby. Pomalu, napadaje na levou nohu, z ní vyšel Jiří Vachler, druhý příhodný kámen stále ještě v ruce, a zkoumavě si prohlížel scenérii. Petr Mrázek za jeho zády svítil silnou baterkou.
*****
"Je po ní?" zajímal se Vachler.

"Ne, náčelníku," odpověděl Horák, který se stále ještě skláněl u Tamařina těla. "Trefu máš dobrou, to se musí nechat. Ale děvenka nám pořád ještě dýchá."
"Možná není až tak jednoduché ji zabít," řekl Martin. Nikdo nereagoval, a tak po chvilce váhavě dodal: "Jako ty čarodějnice... taky je museli nakonec upálit, nebo narazit na kůl, nebo co."
"Tuhle jsi narážel na kůl tak leda ty," zasmál se Horák. "Aby ti neupadl. Nebo nezezelenal." Zvolna se zvedl. "Tak snad půjdeme, chlapci, ne? Milej lokál, ale mizerná obsluha."
"Vyndej to," řekl najednou mrazivým tónem Mrázek, který do té chvíle nepromluvil ani slovo.
"To říkáte mně?" zeptal se Horák.
"Jistě, ty hajzle křivá. Vyndej z kapsy to, co jsi sebral té holce, a polož to tady na zem. Nejsi tady sám."
Vachler postoupil o dva kroky blíž k Horákovi a napřáhl ruku s kamenem. Horák se bleskurychle sehnul, a když se opět narovnal, držel samopal. Cvakl pojistkou.
"Zahoď ten šutr, náčelníku, jestli nechceš, aby se stala nehoda. Tobě i panu Mrázkovi."
Vachler zvolna spustil napřaženou ruku, upustil kámen na zem - a skočil po Horákovi. Nestihl mu úplně vytrhnout zbraň, ale dokázal aspoň odchýlit hlaveň do stropu. Krátká dávka roztrhla ticho, jak Horák reflexivně stiskl spoušť, ale vtom se do rvačky zapojil i Mrázek. Tři muži se rvali o odjištěnou zbraň se zoufalou úporností. Horák byl očividně šikovnější a v lepší kondici, ale proti němu stáli dva.
Martina si nevšímali, takže nakonec pro něj nebylo ani tak těžké přitočit se k bojujícím, sáhnout o otevřené kapsy Horákovy bundy a vytáhnout z ní Tamařinu krabičku s tlačítky a displejem, podobnou kapesní kalkulačce. Vteřinu zaváhal - a pak se dal do běhu. Utíkal chodbou nazdařbůh, směrem, kterým ještě nešli.
Trojice zápasících zmeškala několik vteřin, než jí došlo, o co jde. Vachler a Mrázek pustili Horáka a rozběhli se za Martinem. Horák se pracně zvedl na nohy a vydal se za nimi.
Martin běžel chodbou do neznáma, na cestu mu svítila modrá záře. Jeho pronásledovatelé rychle zkracovali vzdálenost. Martin proběhl zatáčkou - a najednou strnul. Chodba končila malou plošinkou. Ze tří stran ji ohraničovaly hladké kamenné stěny, ze čtvrté šeredně vyhlížející propast, jejíž dno se ztrácelo v nedohlednu. Stačily dva chybné kroky navíc, a už by do ní padal.
Vachler a Mrázek se zastavili několik metrů od Martina. Prohlíželi si ve špatném světle terén a odhadovali situaci.
"Jirko, bacha, je tam díra jak do pekla," upozornil Mrázek.
"Vidím," odsekl Vachler. Prát se s Martinem na okraji propasti se nechtělo ani jemu. Martin vycítil výhodu a přistoupil ještě blíž ke srázu. Ucítil chladný vzduch a zatočila se mu hlava, ačkoli se dolů nedíval.
"Neblbni," zkusil to Vachler vlídně. "Pojď sem, nic se ti nestane. Půjdeme do Hutě a dáme ten strojek na zkoumání expertům."
"Nic jim nedávej," ozvalo se za nimi. Horák se opíral rukou o stěnu, ale jinak už šel rovně. "Tenhle zkurvenej režim nesmí takovou věc dostat do rukou. Pojď se mnou, dopravíme to za hranici ke slušným lidem."
"Neposlouchej je, Martine," řekla Tamara tiše, ale přesto zcela srozumitelně. Všichni se po ní otočili a vytřeštili oči, jako by vstala z mrtvých. Stála pár metrů od nich a nadpozemsky se usmívala. "Pojď se mnou a já ti ukážu, co jsi ještě neviděl. Chceš vidět svět, kde neplatí druhá věta termodynamiky?"
Martin si je všechny pečlivě prohlédl dlouhým zkoumavým pohledem. "Dík," řekl pak. "Dík vám všem. Neměl jsem v tom jasno, ale už mám." Sáhl do kapsy a jediným prudkým pohybem mrštil vší silou přístroj do propasti.
Užaslé ticho trvalo několik vteřin - a pak začali mluvit a křičet všichni najednou. Obstoupili Martina a pravděpodobně by nakonec letěl do propasti za přístrojem i on sám, když vtom se chodba pod jejich nohama zachvěla. Na jejich hlavy se snesl oblak kamenného prachu a z dálky zazněl hukot, jako když se valí balvany.
"Zdrháme," zařval Mrázek. "Zavalí nás to!"
Nikdo z nich by nedokázal přesně popsat, jak se nakonec dostali ven. Martin si nikdy nedokázal vybavit víc než bludiště chodeb, z jejichž stropů se proudem řinul písek a kamenná drť, zvolna pohasínající modrá světla a strašlivý rámus ze všech stran. Mrázek kdesi upadl a Horák mu pracně pomáhal na nohy - nebo to byla Tamara? Všechno splývalo.
Nakonec byli venku, stáli na spodním okraji suťového pole, které už svítilo do noci jen zcela nepatrně, lapali po dechu a dívali se jeden na druhého. Otvor, kterým se dostali na poslední chvíli ven, už nebyl k nalezení; byl zcela zavalen.
"Prokristapána," řekl Mrázek a nikdo necítil potřebu k tomu cokoli dodat.
První se zvedl Horák. "Za chvíli sem dorazí vojáci, policajti a kdekdo. Je na čase zmizet. Jdu přes čáru, kdo jde se mnou? Tamaro, vy?"
"Já určitě," řekla zamyšleně Tamara. "Tady už nemám co pohledávat."
"A taky se musíte, předpokládám, spojit se svými zaměstnavateli," řekl uštěpačně Horák. "Holt se vám to nepovedlo, to víte, i v tomhle řemesle je chleba o dvou kůrkách."
"S mými zaměstnavateli... to ano," řekla Tamara velmi zvláštním tónem, až Martinovi přeběhl mráz po zádech. "Oni si mě najdou sami. Našli by mě všude," zasmála se nevesele. "Ale přesto s vámi půjdu do Polska. Ty bys měl jít, mimochodem, taky," obrátila se k Martinovi. "Tady tě čekají jen nepříjemnosti."
Martin zavrtěl hlavou. "Ne. Už ne. Teď už mě zajímá, jak to tady bude všechno dál. Chci to vidět zblízka."
Vachler přistoupil k Martinovi. "Já taky. A musím se vrátit ke své práci, pokud to ještě půjde. Vypadá to, že je tu o jednu důležitou věc ke hlídání víc," ukázal očima k místu, kde se skála předtím otevřela.
"Třeba se už neotevře nikdy," namítla Tamara. "Třeba jsme to pokazili. Rvali jsme se tam, střídali po sobě... ono to všechno vnímá."
"Já jdu s váma, jestli dovolíte," řekl překvapivě Petr Mrázek. "Jinak mě tady Jirka nakonec bude muset vlastnoručně sebrat, aby si zachránil pošramocenou kariéru. Profláknutej pašerák je špatnej pašerák. Jirko, řekni Růženě, že se jí za

pár dní ozvu, kde mě najde. Ať sbalí, ona ví co, a přijde za mnou. Převedeš ji, kdyby bylo potřeba?"
"Spolehni se. A... zlom vaz."
"Hlídej, Jirko," řekl Mrázek. "Je to moc rozumný stanovisko. Tady je fakt potřeba dobrýho chlapa na hlídání."
Dál už si neřekli nic. Vyrazili do tmy, tři k severu, dva k jihu. Pramenná hora zůstala mezi nimi.
*****
Antonín Kreuz se probudil až v pozdním dopoledni. Skepticky si prohlédl batoh vytažený z řeky; za denního světla mu už nepřipadal jako nadějný prodejní artikl. Ale žít se musí a pít taky, řekl si, takže se oblékl, popadl batoh a vyrazil pěšky směrem k Huti.
Cestou si vzpomněl na tu druhou věc, na podivnou elektronickou hračku, která nechtěla fungovat. Vytáhl ji z kapsy a ještě jednou si ji zkoumavě prohlédl, stiskl pár tlačítek a pootočil ovladači. Zase se nestalo nic.
Je to šmejd, rozhodl se Kreuz definitivně a napřáhl ruku, jak chtěl přístroj zahodit do Křikavy. Na poslední chvilku se však zarazil, otevřel kryt a vytáhl ven baterie. Teprve pak mrštil krabičkou přes zábradlí u silnice do řeky a s uspokojením si poslechl tříštivý zvuk, jak se rozbila o kámen.
Baterie zastrčil do kapsy. Takové baterie se vždycky hodí.

KONEC
Praha - Pec pod Sněžkou 1998 - 2000